

การกลับใจเชื่อ

พระเจ้า
ทรงสร้างชนชาติ
ของพระองค์
อย่างไร

ไมเคิล ลอว์เรนซ์

“การกลับใจเชื่อเป็นเรื่องที่สำคัญและมักจะถูกเข้าใจผิด ลอว์เรนซ์ เข้าใจเรื่องนี้และได้อธิบายสิ่งที่พระคัมภีร์สอนไว้อย่างเรียบง่ายและไม่อาจปฏิเสธได้ หนังสือเล็กๆ เล่มนี้คือของขวัญที่ยิ่งใหญ่จริงๆ”

มาร์ค เดเวอร์, ศิษยาภิบาลคริสตจักรแคพพิทอลแบปติสต์
รัฐวอชิงตัน ดี.ซี. และประธานองค์กรไนน์มาร์ค

“ทรัพยากรความรู้ในเรื่องการสร้างสาวกเล่มนี้มีครบทุกอย่าง ทั้งเรื่องความชัดเจนของการอภิบาล การเข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันอย่างตรงประเด็น ความกระชับในทางปฏิบัติ และความเชื่อตรงต่อพระคัมภีร์แต่ละบรรทัดในทุกบทประกอบด้วยวัตถุดิบสำหรับการอภิปรายในประเด็นสำคัญๆ ถึงสิ่งที่พระวาทะพูดเกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐ การกลับใจเชื่อ และคริสตจักร ฉันรู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่ไม่เคילลอว์เรนซ์เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ฉันจะหยิบหนังสือเล่มนี้มาใช้บ่อยๆ แน่”

กลอเรีย เฟอร์แมน, นักเขียนหนังสือ *The Pastor's Wife;*
Missional Motherhood และ *Alive in Him*

“ไม่ขายฝัน ชัดเจน ใช้ได้จริง ตรงประเด็น เป็นการรักษอย่างตรงจุดตามพระคัมภีร์ในเรื่องธรรมชาติและความเป็นของการกลับใจเชื่อ นี่เป็นหนังสือที่ยอดเยี่ยม”

เดวิด เอฟ. เวลส์, ศาสตราจารย์วิจัยอาวุโส
สถาบันพระคริสตธรรม *Gordon-Conwell Theological Seminary*
และนักเขียนหนังสือ *The Courage to Be Protestant: Truth-Lovers, Marketers, and Emergents in the Postmodern World*

“นี่เป็นหนังสือที่ถูกขัดเกลากับพระคัมภีร์และเป็นหนังสือที่ตรงประเด็น
สุดๆ สำหรับศิษยาภิบาลเช่นเดียวกับลูกแกะ ไมเคิล ลอร์เรนซ์ พูดถึง
ประสบการณ์ของการกลับใจเชื่อได้อย่างตรงประเด็น การบังเกิดใหม่
ไม่ได้เป็นผลมาจากการอธิษฐานแบบผิวเผิน แบบเจ้าอารมณ์ และถูก
จูงใจโดยมนุษย์ นี่เป็นการเรียกร้องให้สำรวจพระคัมภีร์ใหม่อีกครั้ง
เพื่อจะได้เห็นว่า การกลับใจเชื่อเป็นงานของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ
สิ่งนี้ควรมีหลักฐานภายนอกที่ปรากฏชัดคือโดยวิธีที่สาวกที่แท้จริง
จะใช้ชีวิตในการเชื่อฟังพระคริสต์ด้วยใจรัก โดยการสนใจที่จะเป็น
ส่วนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่นที่พวกเขาได้รับผิดชอบชีวิตต่อกัน โดยวิธี
ที่พวกเขาใช้ชีวิตตามข่าวประเสริฐในความบริสุทธิ์และการประกาศ
ข่าวประเสริฐ การกลับใจเชื่อเรียกร้องการกลับใจ และการกลับใจ
เรียกร้องการงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมดีใจที่ได้เห็นหนังสือเล่มนี้
ถูกตีพิมพ์ขึ้นในเวลานี้”

มิเกล หนูเนซ, ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักรอินเตอร์เนชันแนล
แบปติสต์ กรุงฮันโต โดมิงโก สาธารณรัฐโดมินิกัน
และประธานพันธกิจ Wisdom & Integrity Ministries

“ในหนังสือที่สำคัญเล่มนี้ ไมเคิล ลอร์เรนซ์ ได้เขียนโครงร่างของ
ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์¹ แห่งการกลับใจเชื่อไว้อย่างชัดเจน จุดมุ่งหมาย
ในที่นี้ไม่ใช่การแนะนำว่าการกลับใจเชื่อจะทำให้คนเป็นคนนิสัยดี เพราะ
เป็นไปได้ที่จะเป็นคนนิสัยดีและไม่เคยกลับใจเชื่อเลย ในทางกลับกัน
การกลับใจเชื่อไม่ใช่แค่เรื่องของความรู้สึกเพราะเป็นไปได้ที่จะรู้สึกว่
เปลี่ยนความเชื่อแล้วแต่ก็ยังไม่เคยได้เปลี่ยนแปลงเลย ลอร์เรนซ์

ให้เหตุผลว่าการกลับใจเชื่อเป็นการกระทำที่เริ่มต้นด้วยพระเจ้า (การบังเกิดใหม่) และเกิดผลในมนุษย์ (การกลับใจและความเชื่อ) พระคุณที่ท่วมท้นเช่นนี้ไม่เพียงทำให้เรากลับใจและเชื่อ แต่ยังทำให้เราสามารถเข้าเป็นส่วนหนึ่งในชนชาติที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ พุดสัน ๆ คือการกลับใจเชื่อจะนำไปสู่การเป็นสมาชิกในคริสตจักรท้องถิ่น ผมขอแนะนำหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างเต็มที่”

**โจนาส มาดูเรลล่า, ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักรรีฟอร์มแบปติสต์
รัฐเซาเปาโล ประเทศบราซิล**

“การกลับใจเชื่อที่แท้จริงไม่ใช่หน้ากากภายนอกของ “นิสัยดี” หรือขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจที่ได้ทำเมื่อหลายปีก่อนครั้งนั้น การกลับใจเชื่อไม่ใช่อะไรที่เล็กน้อยกว่าการบังเกิดใหม่ การทรงสร้างใหม่ และชีวิตใหม่ในพระคริสต์ หนังสือเล่มนี้นำเสนอเรื่องราวที่ชัดเจนและน่าสนใจของการกลับใจเชื่อตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ และหนังสือเล่มนี้แสดงให้เห็นว่าความเข้าใจที่ถูกต้องมีความสำคัญต่อชีวิตของผู้เชื่อทุกคนและทุกคริสตจักรอย่างไร ขอแนะนำหนังสือเล่มนี้เป็นอย่างยิ่ง”

**คอนสแตนติน อาร์. แคมป์เบลล์, รองศาสตราจารย์ภาควิชา
พระคัมภีร์ใหม่ วิทยาลัย Trinity Evangelical Divinity School**

“ด้วยความแม่นยำในทางศาสนศาสตร์ แต่ด้วยภาษาที่เรียบง่ายและเข้าถึงได้ ไมเคิล ลอร์เรนซ์ จึงได้นำเราเดินผ่านพระคัมภีร์เพื่อช่วยให้เราสามารถเข้าใจว่าการกลับใจเชื่อที่แท้จริงเป็นอย่างไรและผลที่เป็นหลักฐานของการกระทำนั้นมีอะไรบ้าง นี่เป็นหนังสือที่ผมอยากเอาไปใส่ไว้ในมือของสมาชิกคริสตจักรของเราทุกคน”

ซูเจล มิเชเลน, ศิษยาภิบาลคริสตจักร Iglesia Bíblica del Señor Jesucristo กรุงซันโต โดมิงโก สาธารณรัฐโดมินิกัน

“หากจะมีเรื่องไหนที่ชาตานจะพยายามทำให้ผู้คนสับสนก็คงต้องเป็นเรื่องธรรมชาติของการกลับใจเชื่อที่แท้จริง มีวิธีไหนบ้างที่จะทำให้คนที่เคร่งศาสนาอ่อนลงไปในนรกได้ดีกว่าการปล่อยให้พวกเขาคิดว่าตัวเองได้กลับใจเชื่อแล้วแต่ที่จริงยังไม่เคยเลย? ไมเคิล ลอร์เรนซ์ได้อธิบายเรื่องนี้ให้เราฟังโดยการพัฒนาเนื้อเรื่องจากความจริงที่มักจะถูกกลืนอย่างเรื่องการบังเกิดใหม่ซึ่งเป็นรากฐานของการกลับใจเชื่อ ไมเคิลจบด้วยการแสดงให้เห็นว่าการประยุกต์ใช้จะมีหน้าตาอย่างไรในทางปฏิบัติเมื่อทำด้วยสมดุลที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ ไมเคิลคือนักเขียนผู้เชี่ยวชาญและงานเขียนของท่านก็เต็มไปด้วยคำแนะนำสำหรับศิษยาภิบาลอันชาญฉลาด ผมขอแนะนำว่าพวกเราที่รู้ว่าตัวเองได้กลับใจเชื่อแล้วจริงๆ ควรจะอ่านหนังสือที่ดีจริงๆ เล่มนี้เพื่อจะได้ไม่นำคนอื่นหลงทาง”

คอนราด มเบเว, ศิษยาภิบาล คริสตจักรคาบวาทาแบ็บติส เมืองลูซากา ประเทศแซมเบีย และอธิการบดี มหาวิทยาลัย African Christian University เมืองลูซากา ประเทศแซมเบีย

ไนน์มาร์ค: การสร้างคริสตจักรที่เข้มแข็ง

เรียบเรียงโดย มาร์ค เดเวอร์ และโจนาธาน ลีแมน

การลงวินัยคริสตจักร: คริสตจักรจะปกป้องพระนามของพระเยซู
ได้อย่างไร, โจนาธาน ลีแมน

การเป็นสมาชิกคริสตจักร: โลกจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นตัวแทนของ
พระเยซู, โจนาธาน ลีแมน

คำสอนอันมีหลัก: คริสตจักรจะเติบโตขึ้นในความรักและความบริสุทธิ์
ของพระเจ้าได้อย่างไร, บ็อบบี้ เจมีสัน

ผู้ปกครองคริสตจักร: ผู้นำจะเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าให้เหมือนกับ
พระเยซูเลี้ยงได้อย่างไร, เจเรมี ไรน์

การประกาศข่าวประเสริฐ: ทั้งคริสตจักรพูดถึงพระเยซูว่าอย่างไร,
เจ. แมค สไต์ลิส

การเทศนาแบบบรรณาธิบาย: เราพูดถึงเกี่ยวกับพระคำพระเจ้า
ในปัจจุบันนี้ว่าอย่างไร, เดวิด เฮล์ม

ข่าวประเสริฐ: คริสตจักรสำแดงความงามของพระคริสต์อย่างไร,
เรย์ ออร์ตแลนด์

การสร้างสาวก: เราจะช่วยให้ผู้อื่นติดตามพระเยซูได้อย่างไร, มาร์ค
เดเวอร์

การกลับใจเชื่อ: พระเจ้าทรงสร้างชนชาติของพระองค์อย่างไร, ไมเคิล
ลอร์เรนซ์

ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์: คริสตจักรจะสอนพระคัมภีร์อย่างซื่อสัตย์
ได้อย่างไร, นิค รอค และ โรเบิร์ต คลิน

การสร้างคริสตจักรที่เข้มแข็ง

การกลับใจเชื่อ

CONVERSION: How God Creates a People

ไมเคิล ลอว์เรนซ์
Michael Lawrence

เชียงใหม่ ประเทศไทย
www.GraceBannasan.com

การกลับใจเชื้อ: พระเจ้าทรงสร้างชนชาติของพระองค์อย่างไร (eBook)

Conversion: How God Creates a People (eBook)

© 2023 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาอื่นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกรซบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

info@gracebannasan.com;

hisbygrace@me.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11 เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น

Unless otherwise indicated, all scriptures taken from the THSV11.

จัดพิมพ์โดย เกรซบรรณสาร/Grace Bannasan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหากิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Conversion: How God Creates a People หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Crossway a publishing ministry of Good News Publishers in Wheaton, Illinois 60187, U.S.A. © 2014 โดย Michael Lawrence เรย์ ไมเคิล ลอร์เรนซ์

ผู้แปล: รุจิรา โวทเบิร์ก (Translator: Rujira Voetberg)

ตรวจสอบโดย: เดวิด โวทเบิร์ก & ชเนศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editors: David Voetberg and Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ลอร์เรนซ์, ไมเคิล.

การกลับใจเชื้อ: พระเจ้าทรงสร้างชนชาติของพระองค์อย่างไร. -- เชียงใหม่ : มูลนิธิ

มหากิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย, 2566.

168 หน้า. -- (การสร้างคริสตจักรที่เข้มแข็ง).

1. คริสต์ศาสนา -- คำสั่งสอน. I. รุจิรา โวทเบิร์ก, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

239

ISBN (eBook) 978-616-94140-7-0

10 หมู่ 1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220

10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220

โทร. 098-757-3257 info@GraceBannasan.com

www.GraceBannasan.com

แต่ เอเดรียน,
ความรักที่คุณมีให้กับผม
ย่ำเตือนผมถึงข่าวประเสริฐทุกวัน

“เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่มีชาติ
แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว
เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่
แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว
(1 เปโตร 2:10 THSV 1971)

สารบัญ

แนะนำชุดหนังสือ	13
อารัมภบท	15
1. คนใหม่ ไม่ใช่คนนิสัยดี: ความจำเป็นของการบังเกิดใหม่	21
2. รอดแล้ว ไม่ใช่จริงใจ: การงานของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา	39
3. การเป็นสาวก ไม่ใช่การตัดสินใจ: ลักษณะของการตอบสนองของเรา	59
4. บริสุทธิ ไม่ใช่หายดี: ความหมายโดยนัยของชีวิตคริสเตียน	81
5. แตกต่าง ไม่ใช่ถูกออกแบบไว้แล้ว: ความหมายโดยนัยของชีวิตที่ใช้ร่วมกันของคริสตจักร	97
6. เรียกร้อง ไม่ใช่ขายของ: ความหมายโดยนัยของการประกาศข่าวประเสริฐของเรา	109
7. ประเมินก่อนรับรอง: ความหมายโดยนัยของพันธกิจ	121
8. ใจกว้าง ไม่ใช่ใจแคบ: อันตรายของคริสตจักรที่มีความบริสุทธิ์มากเกินไป	135
บทสรุป	149

แนะนำชุดหนังสือ

ชุดหนังสือ

“การสร้างคริสตจักรที่เข้มแข็ง”

ชุดหนังสือไนน์มาร์คตั้งอยู่บนความคิดพื้นฐานและสำคัญที่สุดสองประการ ประการแรก คือคริสตจักรท้องถิ่นสำคัญต่อชีวิตคริสเตียนมากกว่าที่คริสเตียนหลายคนในปัจจุบันอาจจะคาดคิด

ประการที่สอง คริสตจักรท้องถิ่นจะมีชีวิตและมีพลังมากยิ่งขึ้นเมื่อพวกเขาจัดระเบียบชีวิตให้หมุนไปตามพระคำพระเจ้า เมื่อพระเจ้าตรัส คริสตจักรท้องถิ่นควรฟังและเดินตาม ง่ายแค่นั้นเอง เมื่อคริสตจักรใดฟังเสียงและเดินตามพระเจ้า คริสตจักรนั้นจะเริ่มมีลักษณะเหมือนผู้ที่พวกเขากำลังติดตามอยู่ คริสตจักรจะสะท้อนความรักและความบริสุทธิ์ของพระองค์ คริสตจักรจะสำแดงสง่าราศีของพระองค์ คริสตจักรจะมีลักษณะเหมือนพระองค์เมื่อพวกเขาฟังเสียงของพระองค์

ดังนั้น สารชั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดที่เราส่งไปยังคริสตจักรต่างๆ คือ อย่ายามองที่แนวทางการดำเนินธุรกิจที่ดีที่สุดหรือรูปแบบใหม่ล่าสุด จงมองไปที่พระเจ้า เริ่มจากการฟังพระคำของพระเจ้าใหม่อีกครั้ง

โครงการทั้งหมดนี้ทำให้เกิดชุดหนังสือไนน์มาร์คขึ้นมา หนังสือบางเล่มเขียนถึงศิษยาภิบาล บางเล่มเขียนถึงสมาชิกคริสตจักร เรามีความหวังว่าทุกเล่มจะผสมผสานทุกส่วนนี้เข้าด้วยกันอย่างรอบคอบ คือ การตรวจสอบความถูกต้องตามพระคัมภีร์ การตอบสนองต่อหลักศาสนาจารย์ การคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรม การประยุกต์ใช้ร่วมกัน

เป็นหมู่คณะ และแม้กระทั่งคำแนะนำส่วนตัวเล็กๆ น้อยๆ หนังสือคริสเตียนที่ดีที่สุดคือหนังสือที่มีทั้งความถูกต้องในทางศาสนศาสตร์และใช้ได้ทางปฏิบัติเสมอ

คำอธิษฐานของเราคือการที่พระเจ้าทรงจะใช้หนังสือเล่มนี้และเล่มอื่น ๆ ในชุดหนังสือนี้เพื่อจัดเตรียมเจ้าสาวของพระองค์ให้เปรียบพร้อมไปด้วยสง่าราศีและความงามสำหรับวันที่พระองค์จะเสด็จมา

อาร์มภบท

เมื่อไม่นานมานี้ผมได้คุยกับเพื่อนคนหนึ่งเกี่ยวกับลูกสองคนที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วของเขา เพื่อนของผมรู้สึกเป็นห่วงพวกเขา พวกเขาไม่ได้เล่นยาหรือชอบปาร์ตี้ พวกเขามีความสัมพันธ์ที่ดีและอบอุ่นกับพ่อแม่และเพื่อนๆ ของเขา พวกเขาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นนำและเรียนดีมาก ๆ พวกเขาเป็นคนหนุ่มสาวที่แข็งแรง มีความทะเยอทะยานหน้าตาดี และมีเสน่ห์ หากพวกเขาเป็นลูกของคุณ คุณก็จะรู้สึกภูมิใจในตัวพวกเขาเหมือนกับเพื่อนของผม กระนั้น คุณก็จะยังรู้สึกกังวลอยู่เพราะลูกทั้งสองไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจในพระเยซูคริสต์เลยแม้แต่หน่อย และปัญหาก็ยุ่งยากไปกว่าเดิมอีกเมื่อทั้งสองเรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียน

เด็กสองคนนี้เติบโตขึ้นในคริสตจักร พวกเขาได้เรียนพระคัมภีร์ในชั้นรวีรศึกษา พวกเขามีความกระตือรือร้นในกลุ่มอนุชน พวกเขาไม่เคยแสดงท่าทีกบฏออกมาให้เห็น พวกเขาต่างก็เคย “อธิษฐานรับเชื่อ” มาแล้ว พวกเขาเคยรับบัพติศมาด้วย เมื่อออกไปเรียนในมหาวิทยาลัยพวกเขายังคงรักษาความประพฤติที่ดีและมีศีลธรรมที่พวกเขาได้เรียนรู้จากคริสตจักรอยู่ แต่....

ดูเหมือนว่าพวกเขาจะทิ้งพระเยซูไว้ข้างหลัง พวกเขาไม่ได้ละทิ้งชื่อของการเป็น “คริสเตียน” พวกเขาแค่หยุดแสดงความสนใจในชีวิตคริสเตียนไปเฉยๆ เท่านั้นเอง

ตอนนี้คุณคงเข้าใจแล้วว่าทำไมเพื่อนของผมถึงกังวล เขามีลูกที่นิสัยดีที่มั่นใจว่าตัวเองไม่ต้องการพระเยซูเพราะพวกเขามีพระเยซู

อยู่แล้ว แต่ยิ่งเพื่อนของผมเห็นชีวิตวัยผู้ใหญ่ของพวกเขาเปิดเผย
มากเท่าไร เขาก็ยิ่งมั่นใจน้อยลงเท่านั้นว่าลูกๆ เคยแม้แต่จะรู้จักกับ
พระเยซูเลยด้วยซ้ำ

ผมรับใช้อยู่ในคริสตจักรที่ผมได้พูดคุยเรื่องทำนองนี้มาแล้วกับ
พ่อแม่จำนวนมาก นี่เป็นบทสนทนาที่ปวดใจเหลือเกินโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เพราะพ่อแม่เหล่านี้รู้สึกว่าการที่เขาถูกหักหลัง พวกเขาได้ทำในสิ่งที่
ถูกสอนมาให้ทำ! พวกเขาเลี้ยงลูกมาถูกแล้ว พวกเขาพาลูกๆ อธิษฐาน
รับเชื่อ พวกเขาพาลูกๆ ไปโบสถ์และพาไปร่วมทุกโปรแกรมของโบสถ์
ที่เหมาะสมกับพวกเขา ทั้งหมดทั้งมวลนี้ด้วยความคาดหวังว่าการทำแบบนี้
จะทำให้ลูกๆ ของพวกเขารักพระเยซูเหมือนกันอย่างแน่นอน

และมันก็ไม่ได้ผล

เมื่อถึงจุดนี้คุณอาจคาดหวังให้ผมเริ่มเข้าสู่บทที่พูดถึงการเลี้ยงลูก
สักบทหรือเขียนหนังสือเกี่ยวกับการเลี้ยงลูกสักเล่มเลย แต่ผมจะยก
เรื่องนั้นให้กับคนที่มีประสบการณ์มากกว่าผมก็แล้วกัน และสำหรับผม
ก็ไม่ชัดเจนว่านี่เป็นปัญหาของการเลี้ยงดูอยู่ดี พ่อแม่ที่สุดยอดหลายคน
ที่ดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรมในคริสตจักรของเราอยู่ในชะตากรรม
เดียวกับเพื่อนของผม

แต่ผมอยากให้เรามุ่งความสนใจไปที่ปัญหาอื่นอีกสองข้อแทน
ข้อแรก คือปัญหาในเรื่องศาสนศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งศาสนศาสตร์
แห่งการกลับใจเชื่อของเรา ข้อที่สอง คือปัญหาในเรื่องวิธีการประยุกต์
ใช้ศาสนศาสตร์นั้นกับคริสตจักรของเรา เราจะbakันจนกว่าความเชื่อ
ของเราจะบรรลุผลในทางปฏิบัติจนสร้างความจริงเหล่านี้ที่เราอ้างว่า
เชื่อได้อย่างไร?

บ่อยครั้งศาสนศาสตร์ที่เราประกาศว่าเชื่อบอกอย่างหนึ่ง ในขณะที่ศาสนศาสตร์ในทางปฏิบัติของเราบอกอีกอย่างหนึ่ง เราบอกว่าการบังเกิดใหม่ทำให้เรากลายเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ แต่ก็สอนเรื่องศีลธรรมที่แม้แต่ผู้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้ายังสามารถเลียนแบบได้ให้กับลูกๆ ของเรา

เราพูดว่าคริสตศาสนาเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ที่วางใจในพระเยซู จากนั้นก็ทำราวกับว่านี่เป็นการกาลลงในช่องอยากับเชื่อตรงหน้าสุดท้ายของโบสถ์

ปากเราบอกว่ามีเพียงพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถย้ายคนๆ หนึ่งจากอาณาจักรแห่งความมืดไปสู่อาณาจักรแห่งความสว่างได้ แต่ก็ใช้เครื่องมือทางการตลาดแบบเดียวกับที่ใช้เพื่อจูงใจให้คนๆ หนึ่งเปลี่ยนมาใช้ยาเสพติดอีกยี่ห้อ

ครั้งแล้วครั้งเล่า สิ่งที่เรากล่าวอ้างในหลักข้อเชื่อของเรา

เกี่ยวกับการกลับใจเชื่อไม่สอดคล้องกับสิ่งที่คริสตจักรทำหรือรูปแบบพันธกิจในคริสตจักร ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ลูกๆ ของเราจะกลายเป็นอะไรที่น้อยกว่าการเป็นคริสเตียนในท้ายที่สุด

แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ปัญหาที่ส่งผลแค่กับพ่อ แม่ และลูกเท่านั้น สิ่งนี้ส่งผลต่อคริสตจักรด้วย เมื่อบรรดาผู้กลับใจเชื่อซึ่งเกิดจากงานประกาศงานหนึ่งของเราไม่อยู่ให้เห็นทันงานประกาศถัดไป เมื่อสมาชิกคริสตจักรของเราทำกับคริสตจักรราวกับเป็นเพียงทางเลือกหนึ่งที่ต้องถูกพวกเขาจัดสมดุลให้ตระหว่างสโมสรกีฬาและบ้านพักร้อน เมื่อการถวายและผู้เข้าร่วมประชุมห่างไกลจากจำนวนสมาชิกเหลือเกิน เมื่อเป็นเรื่องยากที่จะหาอาสาสมัครนอกจากจะเป็นงานในที่สาธารณะ

ปัญหาคงไม่ได้เกิดจากเทคนิคในการประกาศข่าวประเสริฐของเรา หรือ ภาวะความเป็นผู้นำที่บกพร่อง หรือการประชุมนมัสการที่น่าเบื่อ หรือ การจัดการอาสาสมัครที่ไม่ดีของเรา ปัญหาอาจจะอยู่ที่ศาสนศาสตร์ แห่งการกลับใจเชื่อในทางปฏิบัติของเราก็ได้ บ่อยครั้งเรามักจะรักษาที่ อาการของโรค แต่สิ่งที่เราต้องการจริงๆ คือการตามหาโรคประจำตัว ที่แฝงอยู่

และนี่คือสิ่งที่หนังสือเล่มนี้ตั้งใจจะทำ

ในอีกหลายบทที่จะตามมา ผมอยากจะไตร่ตรองเกี่ยวกับหลัก คำสอนแห่งการกลับใจเชื่อจากพระคัมภีร์อย่างระมัดระวัง แต่ผมก็ไม่ ยอยากหยุดเพียงแค่นั้น ผมต้องการจะนึกถึงเกี่ยวกับความแตกต่างที่ หลักคำสอนควรจะทำให้เกิดขึ้นในชีวิตของคริสตจักร ตั้งแต่วิธีที่เรา ประกาศข่าวประเสริฐ จนถึงการเป็นสมาชิกคริสตจักร และการสร้าง สภาของเรา และไปจนถึงวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งหมด

พูดอีกอย่างคือ นี่เป็นหนังสือเกี่ยวกับหลักคำสอนและเป็นหนังสือ เกี่ยวกับการปฏิบัติ นี่เป็นหนังสือเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อและเป็น หนังสือเกี่ยวกับคริสตจักร เพราะอันที่จริงพระเจ้าสร้างชนชาติของ พระองค์ผ่านทาง การกลับใจเชื่อ ให้ผมเห็นศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจ เชื่อของใครสักคนแล้วผมจะบอกคุณได้มากเกี่ยวกับคริสตจักรของเขา หรือเอาแบบนี้ดีกว่า ให้ผมเห็นคริสตจักรของเขาแล้วผมจะบรรยายว่า หลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อในทางปฏิบัติของเขาคืออะไร ไม่ว่าเขา จะเขียนว่าอย่างไรด้วยน้ำหมึกและปากกา คริสตจักรของเราทำให้ หลักคำสอนของเราปรากฏชัดขึ้นมา

ดังนั้น การทำให้ศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อของเราถูกต้อง

จึงมีความหมายมากกว่าการมีศาสนศาสตร์ที่ถูกต้อง สิ่งนี้หมายถึงการพัฒนาแนวปฏิบัติของพันธกิจที่ทั้งสะท้อนและสนับสนุนความเชื่อในทางศาสนศาสตร์ของเรา

ศาสนศาสตร์ที่ดีคือสิ่งที่ปฏิบัติได้จริงแบบสุดๆ และหากไม่เป็นเช่นนั้นก็ไม่สมควรจะถูกเรียกด้วยชื่อนี้เลย

คนใหม่ ไม่ใช่คนนิสัยดี

ความจำเป็นของการบังเกิดใหม่

ในอาร์มภพท ผมได้กล่าวถึงเพื่อนของผมคนหนึ่งที่มีความกังวลว่าลูกๆ ้วยผู้ใหญ่ที่มีความประพฤติดีของเขาจะไม่ได้เป็นคริสเตียนจริงๆ คุณอาจบอกว่าพวกเขา**นิสัยดี** แต่ไม่ใช่**คนใหม่** ไม่ใช่คนที่ถูกสร้างใหม่

ประสบการณ์ของเพื่อนผมทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับหลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อ เช่นเดียวกับคำถามที่ว่าหลักคำสอนนั้นควรจะมีหน้าตาอย่างไรในชีวิตของคริสตจักร เป็นเรื่องสำคัญมากที่จะทำให้ทั้งหลักคำสอนและการปฏิบัติของเราถูกต้อง คริสตจักรควรจะเชื่อว่าพระเจ้าได้สร้างผู้คนขึ้นมาใหม่อย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่แค่ให้นิสัยดี ไม่เพียงแต่คริสตจักรจะสามารถเข้าใจสิ่งนี้ในทางทฤษฎีแต่พวกเขาควรจะสามารถใช้ชีวิตตามนั้นได้ด้วย สิ่งนี้จะมีหน้าตาแบบไหน?

ทั้งผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลและพระเยซูต่างก็ช่วยตอบคำถามข้อนั้นให้กับเราในพระธรรมสองตอนที่ช่วยให้เราเข้าใจเรื่องการกลับใจเชื่อที่สำคัญที่สุด ให้เรามาร่วมกันที่พระเยซู พระองค์ตรัสว่าเราต้อง

“บังเกิดใหม่” เพื่อที่จะสามารถเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าได้ พระองค์ตรัสกับฟาริสีคนหนึ่งชื่อนิโคเดมัส ว่า:

“ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า” นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า “คนชราจะเกิดใหม่ได้อย่างไร? จะเข้าไปในท้องของแม่ครั้งที่สองแล้วเกิดใหม่ได้หรือ?” พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าใครไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ คนนั้นจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ ที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่าพวกท่านต้องเกิดใหม่ ลมจะพัดไปที่ไหนก็พัดไปที่นั่น และท่านได้ยินเสียงลมนั้นแต่ไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณ ก็เป็นอย่างนั้นทุกคน” (ยอห์น 3:3-8)

เสน่ห์ของนิสัยดี

มันคุ้มค่าที่จะมองเสน่ห์อันทรงพลังของนิสัยดีให้ออก

นิโคเดมัสและฟาริสีคนอื่นๆ ที่เหมือนเขาต่างเชื่อว่าคนจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าได้ก็โดยการเป็นคนนิสัยดี ซึ่งสำหรับพวกเขา หมายถึงการเป็นยิวที่ดี คือโดยการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ไปพระวิหาร ถวายเครื่องบูชาที่ถูกต้องทั้งหมด และอยู่ให้ห่างจากคนต่างชาติ ผมไม่ได้บอกวานิโคเดมัสคิดว่าเขาสมบูรณ์แบบ เขาเองก็คงรู้อยู่แก่ใจว่าเขาน่าจะเป็นคนที่ดีกว่านี้ บางทีนี่อาจเป็นสาเหตุที่เขาเดินเข้าไปหาพระเยซูตั้งแต่แรกก็ได้ แต่ที่สุดแล้ว ความชอบธรรมตามหลักศีลธรรมก็เป็นมาตรฐานที่เขาแสวงหา คนนิสัยดีได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์

ทุกวันนี้มีนิสัยดีหลากหลายรูปแบบ มีนิสัยดีแบบสุภาพที่ยอมรับคนอื่นแบบผิวเผินโดยการบอกว่า “จงใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการ และยอมให้คนอื่นใช้ชีวิตในแบบของเขาด้วย” มีนิสัยดีแบบที่ใส่ใจต่อสังคมและมีส่วนร่วมทางการเมือง มีนิสัยดีทางศาสนาในรูปแบบของคณะนิกายและชุมชนแห่งความเชื่อที่หลากหลาย มีนิสัยดีที่เชื่อในเรื่อง “จิตวิญญาณ แต่ไม่ได้นับถือศาสนา” ในเมืองของผมมีแม้กระทั่งนิสัยดีที่รู้จักกันดีในฐานะของ “ความเป็นมิตรแบบชาวพอร์ตแลนด์” ในทำนองที่จะไม่เผชิญหน้ากัน “เราจะไม่ทำให้คุณรู้สึกไม่สบายใจ แม้ว่าในใจเราจะตัดสินคุณและไม่สนใจคุณแบบเงียบๆ ก็ตาม”

แต่สำหรับนิสัยดีแบบต่างๆ เหล่านี้ ความน่าดึงดูดใจของนิสัยดีก็ไม่ได้เปลี่ยนไปมากนักตลอดสองพันปีที่ผ่านมา การเป็นคนนิสัยดีเป็นคนดี เป็นคนที่ดีขึ้น คือการรู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเอง มันคือน่าหลงใหลของการยกย่องตัวเองที่ผูกพันความหลากหลายของยุคสมัยใหม่ของเราเข้าด้วยกันจนเกิดเป็นระบบบางอย่างที่มีร่วมกันทางศาสนาที่นิโคเดมัสคงจะสังเกตเห็นได้ (ดูในลูกา 10:25-29) นิสัยดียอมให้คุณยกย่องตัวเองกับคนอื่นและแม้แต่ต่อพระพิภพพระเจ้าด้วย นิสัยดีมอบช่องทางในการพิสูจน์ว่าตัวเองชอบธรรมและมอบความสามารถที่จะพิสูจน์ชีวิตของคุณกับทุกคนที่ตั้งคำถามให้กับคุณ นิสัยดีช่างมีเสน่ห์

สมบัติฐานของนิสัยดี

เสน่ห์ของนิสัยดีตั้งอยู่บนพื้นฐานของความคิดสามอย่างนี้เสมอ คือ การมองมนุษยชาติในแง่บวก การมองว่าพระเจ้าเป็นเหมือนกับมนุษย์ และการมองว่าศาสนาเป็นเครื่องมือในการปฏิรูปศีลธรรมของตัวเอง

โดยพื้นฐานแล้วนิโคเดมัสก็ทักท้วงเอาเองว่าเขาจะสามารถทำทุกอย่างที่จำเป็นต้องทำได้เพื่อพิสูจน์ตัวเองต่อพระเจ้า เขาก็ทักท้วงเอาเองว่า **พระเจ้าเป็นพระเจ้า**แบบที่จะพอใจกับความพยายามที่ดีที่สุดของเขา และคิดเอาเองว่าเป้าหมายของ**ศาสนา**คือการช่วยให้เขาเป็นคนที่ดีขึ้น นี่เป็นวิธีทำงานของนิกายยิว : พระเจ้าทรงอยากให้นั้นเป็นคนดี ฉันสามารถเป็นคนดีได้ ศาสนาจะช่วยได้

ไม่มีคริสตจักรแห่งไหนที่จะสอนศาสนาแห่งนี้เสียอย่างชัดเจน อันที่จริงพวกเขามักจะสอนสิ่งที่ตรงข้ามเสมอ แต่คริสตจักรเดียวกันเหล่านี้ก็เต็มไปด้วยผู้คนที่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงยอมรับพวกเขาเพราะความดีที่พวกเขาได้ทำ ผมเคยได้ยินสิ่งนี้หลายครั้งจากโซฟาในห้องนั่งเล่นและบนเตียงของบ้านพักคนชรา ไม่ใช่ตัวอย่างสมบูรณ์แบบหรอก เพราะไม่เคยมีใครพูดแบบนี้ แต่ก็ดีพอตัวเลย

คุณเข้าใจความรู้สึกของนิโคเดมัสไหม? ผมเข้าใจดี ตอนที่ยังเป็นนักศึกษาใหม่ ๆ ผมเริ่มมีความกังวลว่าพระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับผม ผมจึงเริ่มพูดบทสนทนาสั้น ๆ กับพระเจ้าว่า “พระเจ้าผมจะเลิกดื่ม พระเจ้าผมจะเริ่มอ่านพระคัมภีร์และไปโบสถ์มากขึ้น เพราะฉะนั้น ได้โปรดอย่าส่งผมไปนรก ให้ผมไปสวรรค์ด้วย” ผมและนิโคเดมัสมีสมมติฐานอย่างเดียวกัน ผมสามารถเป็นคนดีได้ พระเจ้าจะประทับใจผมแน่ ศาสนาจะช่วยได้แน่ นี่ไม่ใช่คำอธิษฐานของคนนอกใจ แต่เป็นคำอธิษฐานของคนที่เติบโตมาในคริสตจักรที่ได้ยินข่าวประเสริฐมานับครั้งไม่ถ้วนและเชื่อว่าตัวเองเป็นคริสเตียน ทว่าศาสนาแห่งนี้เสียก็ตอบสนองต่อสิ่งที่หัวใจของผมต้องการ เหมือนกับทุกหัวใจที่ลุ่มลงในความบาป ผมอยากมีความสามารถที่จะประกาศความชอบธรรมให้กับตัวเอง และการเป็น

คนนิสัยดีคือวิธีที่จะทำสิ่งนี้

บทบาทของศาสนาที่อยู่ในโครงการความชอบธรรมที่มาจากตัวเองถูกสรุปไว้อย่างดีโดยโครงการหนึ่งซึ่งดำเนินโดยโครงการ World Weavers ที่คอยให้การสนับสนุนมูลนิธิ Blood Foundation ซึ่งเป็นองค์การนอกภาครัฐ (NGO) ในประเทศไทย โปรแกรมนี้จะพาผู้คนเข้าไปฝังตัวอยู่ในหลายๆ ประเพณีของความเชื่อที่แตกต่างกันเป็นเวลาหนึ่งเดือนด้วยค่าธรรมเนียมเพียงเล็กน้อย พวกเขาอบประสบการณ์ของการ “เป็นพระหนึ่งเดือน,” “มุสลิมหนึ่งเดือน,” และ “จิตวิญญาณของรัสตาฟาเรียน”² สมมติฐานคือไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่ต้องเปลี่ยนความเชื่อหรือกลายมาเป็นผู้เชื่อที่แท้จริง ในทางกลับกัน ศาสนาช่วยให้คนเป็นคนที่ดีขึ้น นิสัยดีขึ้น และศาสนาไหนก็ทำสิ่งนี้ได้

สมมติฐานที่บอกว่าภายใต้เปลือกนอกของวัฒนธรรม หัวใจสำคัญของทุกศาสนาก็เหมือนกันหมด คือเหตุผลที่ผู้คนมากมายในประเทศตะวันตกละทิ้งศาสนาไปอย่างสิ้นเชิง ถ้าหากเป้าหมายคือการเป็นคนที่ดีกว่าเมื่อวาน แล้วทำไมฉันยังจะต้องการศาสนาอีก? แน่นอนว่าคำถามที่แท้จริงที่ต้องได้รับการตอบ คือโครงการความชอบธรรมที่มาจากตัวเองของฉันจะถูกวัดโดยมาตรฐานของใคร? ของฉัน? หรือของสังคม? ของสังคมไหน? หรือของพระเจ้า? หากศาสนาไม่ใช่อะไรที่มากกว่าการพัฒนาตัวเอง เราจะมีสุขภาพจิตที่ดีกว่าหากเราละทิ้งโครงการศีลธรรมและศาสนาแห่งความชอบธรรมที่มาจากตัวเองแล้วไปรับเอาโครงการจิตวิทยาแห่งการพัฒนาและการยอมรับตัวเองแทน นักกิจกรรมบำบัดได้บอกเรื่องนี้กับเราตลอดศตวรรษที่ผ่านมา

ประเด็นของผม คือความน่าหลงใหลของนิจยดี ไม่ใช่แค่เพราะสิ่งนี้สนับสนุนความปรารถนาอันเย่อหยิ่งที่เราต้องการจะพิสูจน์ความชอบธรรมของตัวเอง แต่นิจยดียังช่วยอำนวยความสะดวกให้กับความจำเป็นที่เราต้องพิสูจน์ความชอบธรรมของตัวเองต่อหน้าพระเจ้าอีกด้วย นิจยดีทดแทนการมีสถานะที่ถูกต้องต่อพระเจ้าและเพื่อนบ้านด้วยความรู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเอง การเป็นคนนิจยดีทำให้ฉันเฉยชาต่อความรู้สึกผิด บรรเทาความรู้สึกไม่มั่นคงที่น่ากังวลของฉัน และส่งเสริมภาพลวงตาที่บอกว่าฉันเป็นคนควบคุมชะตากรรมของตัวเองในวันแห่งการพิพากษาด้วย

แนวปฏิบัติของนิจยดี

สิ่งที่ทำให้โปรแกรมของคนนิจยดีที่เน้นศีลธรรมแต่เพียงเปลือกนอกยากที่จะสังเกตได้ในคริสตจักรอิวานเจลิคัลของเรา คือการที่แทบจะไม่มีการสอนเรื่องนี้อย่างตรงไปตรงมาเลย ตรงกันข้าม นี่แหละที่เป็นสภาพตามธรรมชาติของตัวตนที่ยังไม่เคยบังเกิดใหม่ สิ่งนี้ติดตัวเราเข้ามาในคริสตจักรเหมือนกับการเดินเข้ามาในบ้านพร้อมกับกลิ่นที่ติดตัวมาจากข้างนอก เป็นเรื่องยากที่จะได้กลิ่นของตัวเองเพราะคุณคุ้นเคยกับมันแล้ว แต่กลิ่นนั้นจะปรากฏในหลายๆ ทาง เช่น

- เราจะกล่าวโทษบาปของโลกมากกว่าบาปของตัวเอง
- เราจะจัดลำดับชั้นให้กับบาปและอดทนกับบาปบางบาปมากกว่าบาปอื่นๆ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งบาปของตัวเอง)
- ในคริสตจักร เราจะร้องเพลงและอธิษฐานคำอธิษฐานแห่งการยกย่องสรรเสริญ ไม่ใช่ร้องเพลงและอธิษฐานสารภาพบาป
- เราจะบรรยายบาปของตัวเองว่าเป็น “ความผิดพลาด”

- เราจะใช้เรื่องราวของพระคัมภีร์เพื่อสอนให้เด็ก ๆ เป็นคนดี แทนที่จะชี้หน้าให้พวกเขาเห็นพระผู้ช่วยให้รอด “จงเป็นเหมือนดาวิด” ไม่ใช่ “หนูนต้องการดาวิดคนที่ดีกว่าซึ่งก็คือพระคริสต์”

บางทีวิธีหลักที่เราสอนเกี่ยวกับการเป็นคนนิสัยดีก็อาจเป็นวิธีที่เรานำเสนอพระคริสต์ก็ได้ เรานำเสนอพระคริสต์และข่าวประเสริฐในฐานะวิธีพัฒนาตัวเองวิธีหนึ่ง ไม่ใช่ที่เราจะเลยที่จะพูดเกี่ยวกับไม้กางเขนหรือแม้แต่เรื่องความบาป แต่บาปจะถูกนำเสนอว่าเป็นปัญหาเพราะหลักๆ แล้วมันทำลายชีวิตและความสัมพันธ์ต่างๆ ของเราและขัดขวางเราจากเป้าหมายต่างๆ ของเรา และพระเยซูคริสต์ก็ถูกนำเสนอในฐานะผู้ที่จะมาเปลี่ยนทุกสิ่งเหล่านี้ เราบอกผู้คนว่าพระเยซูจะมาเปลี่ยนแปลงชีวิตแต่งงานและการเลี้ยงลูกของพวกเขา พระเยซูจะนำความรัก ความยินดี และสันติสุขมาในบ้านของพวกเขา พระเยซูจะมอบเป้าหมายการทำงานให้พวกเขาใหม่ มาหาพระเยซู แล้วพระองค์จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตคุณ

ใช่แล้ว พระเยซูจะทรงทำให้ชีวิตของผู้เชื่อเปลี่ยนไปจริงๆ เพียงแต่ไม่ใช่ความแตกต่างของชีวิตที่ดีขึ้นในตอนนี้เป็นแบบที่เราต้องการทั้งหมดเพราะจริงๆ แล้วพระเยซูตรัสว่าอย่างไร? “ถ้าใครต้องการจะติดตามเรา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง รับกางเขนของตนแบกและตามเรามา” (มัทธิว 16:24) นั่นหมายความว่าพระเยซูอาจสร้างความแตกต่างให้กับชีวิตแต่งงานของคุณโดยการมอบพระคุณที่จะอดทนกับคู่สมรสที่ไม่รักคุณอีกแล้วก็ได้ พระองค์อาจนำความรัก ความยินดี และสันติสุขมาสู่บ้านของคุณโดยการทำให้คุณเป็นตัวแทนของสิ่งเหล่านี้มากกว่าเป็นผู้รับ

สิ่งเหล่านี้ก็ได้ พระองค์อาจมอบเป้าหมายในการทำงานใหม่ให้กับคุณ โดยการเปลี่ยนท่าทีของคุณแทนที่จะเป็นงานใหม่ก็ได้

เมื่อเรานำเสนอพระเยซูในฐานะทางออกของปัญหาที่วินิจฉัยเองของเรา คนนอกคริสตจักรมากมายก็ไม่เอาด้วยกับเรา พวกเขาไม่ได้หยุดเล่นเกมแห่งการเป็นคนนิสัยดี พวกเขาแค่ไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องเล่นเกมนี้ที่**คริสตจักร**หรือเห็นหลักฐานว่าเราเล่นได้ดีกว่าเขาก็เท่านั้น

ในขณะเดียวกัน คนในคริสตจักรก็สับสนว่าที่จริงแล้วคริสตศาสนาที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์คืออะไรกันแน่ เราหลายคนได้รับสารของการเป็นคนนิสัยดีในคริสตจักรที่แนะนำให้เรารู้จักกับพระเยซูผู้สัญญาว่าจะพัฒนาเราให้เป็นคนที่ดีขึ้น ไม่ใช่พระเยซูผู้เรียกให้ผู้ติดตามพระองค์ตายต่อตัวเอง คริสตจักรเหล่านี้สอนให้เราเป็นคนนิสัยดีโดยไม่ได้ตรวจสอบให้แน่ใจว่าเราเป็นคนใหม่แล้วหรือยัง ผมเกรงว่านี่จะเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกๆ ของเพื่อนๆ ของผมมากมายเดินออกจากคริสตศาสนา พวกเขายังไม่ได้เลิกเป็นคนนิสัยดี พวกเขาแค่ค้นพบว่าไม่จำเป็นต้องมีพระเยซูก็เป็นคนนิสัยดีได้

ความจำเป็นของสิ่งใหม่

เสน่ห์ของการเป็นคนนิสัยดีนั้นรุนแรง มันดึงดูดความไว้สาระและความเยือกหยิ่งของเรา แต่พระเยซูได้ทรงเผชิญหน้ากับเราในเรื่องความจำเป็นที่ต้องถูกสร้างใหม่ถึงสามครั้งในยอห์น บทที่3

- “ถ้าคนใดไม่ได้เกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า” (ข้อ 3)
- “ถ้าใครไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ คนนั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ข้อ 5)
- “ท่านต้องเกิดใหม่” (ข้อ 7)

หากจะมีสถานะที่ถูกตอกกับพระเจ้า เราไม่ต้องพัฒนาตัวเอง เราแค่ต้องเริ่มใหม่ทั้งหมด อันที่จริง พระคัมภีร์ใช้แนวคิดในทางศาสนศาสตร์หลายอย่างเพื่อบรรยายถึงสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึง ได้แก่

- การบังเกิดใหม่ (regeneration) ซึ่งหมายถึงการเกิดใหม่อีกครั้ง โดยการเน้นไปที่พระเจ้าผู้เป็นแหล่งที่มาของชีวิตใหม่นั้น (1 เปโตร 1:3)
- การทรงสร้างใหม่ (re-creation) ซึ่งหมายถึงการถูกสร้างใหม่ในฐานะส่วนหนึ่งของสิ่งที่ถูกสร้างใหม่ของยุคสุดท้าย (2 โครินธ์ 5:17; กาลาเทีย 6:15)
- การเปลี่ยนแปลงใหม่ (transformation) ซึ่งหมายถึงการได้รับธรรมชาติใหม่ (โคโลสี 3:10)

จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงเกิดขึ้นในเรา แต่คำที่พระคัมภีร์ไม่เคยใช้เพื่อบรรยายถึงสิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสถึงคือคำว่า**การปฏิรูป** (reformation) คุณอาจปฏิรูปคริสตจักรได้แต่คุณไม่อาจจะปฏิรูปหัวใจที่ตายแล้วได้ การเปลี่ยนแปลงในระดับส่วนตัวที่พระเยซูตรัสถึงลึกซึ้งกว่านั้นมาก การเปลี่ยนแปลงนั้นทะลุทะลวงไปถึงธรรมชาติของเรา

พระคัมภีร์บอกว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างเรามาเพื่อให้เรามีสการ พระองค์ รักพระองค์ และให้พบกับความอึดอ้อมใจอย่างที่สุดในพระองค์ นี่คือธรรมชาติของเราที่พระเจ้าได้ทรงสร้างในตอนแรก แต่เมื่อพ่อแม่ คู่แรกของเรตัดสินใจที่จะกบฏต่อพระเจ้าพวกเขาก็ไม่ได้แค่ทำผิดกฎ แต่ทำลายธรรมชาติของตัวเองด้วย นักศาสนศาสตร์เรียกสิ่งนี้ว่า “บาปดั้งเดิม” และเราทุกคนต่างก็รับบาปนี้มา เราถูกสร้างขึ้นมาจากธรรมชาติที่บอกให้รักพระเจ้าแต่ตอนนี้เรามีธรรมชาติที่โน้มเอียงไปทางการรักตัวเอง เปาโลกล่าวว่าเราตายแล้วในบาปและเดินไปตามต้นหาของเนื้อหนังมาตั้งแต่เกิด (เอเฟซัส 2:1-3) เราเป็นเหมือนกับคนตายแล้วที่กำลังเดินอยู่ นี่คือเหตุผลที่นิสัยดีช่วยอะไรไม่ได้ เราจำเป็นต้องถูกสร้างใหม่

ปัญหาของนิสัยดีและคำสัญญาของสิ่งใหม่

การจำเป็นต้องบังเกิดใหม่ออกมาจากความจริงของพระคัมภีร์ห้าประการ ได้แก่ การไร้ซึ่งความสามารถของมนุษย์ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระคุณแห่งข่าวประเสริฐ ฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า และการทรงสร้างชนชาติหนึ่ง

1. การไร้ซึ่งความสามารถของเรา พระเยซูทรงทำให้เห็นถึงความแตกต่างอย่างสุดขั้วระหว่างเนื้อหนังและพระวิญญาณ คือระหว่างเรากับพระเจ้า “ที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) ไม่ว่าเนื้อหนังจะดีแค่ไหน แต่ก็ไม่สามารถให้กำเนิดชีวิตฝ่ายวิญญาณที่จำเป็นต้องมีเพื่อให้เรามีสถานะที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้ (ดูเพิ่มเติมใน โรม 8:5-8) ไม่ใช่ที่เรา

พยายามอย่างหนักแต่ก็ล้มเหลว หรือตั้งใจดีแต่ก็ไขว้เขว แต่มันคือการที่ธรรมชาติบาปของเราปรารถนาที่จะทำให้น้องหนึ่งพอใจมากกว่าให้พระเจ้าพอพระทัย แม้ว่าเราจะทำสิ่งที่ถูกต้องในทางศีลธรรมเราก็ทำด้วยเหตุผลที่ผิดๆ คือเพื่อพิสูจน์ความชอบธรรมให้กับตัวเองและนำเกียรติมาสู่ตัวเอง นี่คือเหตุผลหนึ่งที่พระคัมภีร์บรรยายถึงเราในฐานะคนที่ตายแล้วไม่ใช่แค่คนที่ป่วย (เอเฟซัส 2:1-3) เราเป็นเหมือนกับคนที่ตายแล้วคือเราไม่สามารถรักพระเจ้าเพื่อเห็นแก่พระเจ้าได้

2. **ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า** ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าไม่เหมือนกับเรา พระคัมภีร์จะไม่ยอมอ่อนข้อในเรื่องการนำเสนอความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าหมายความว่าพระองค์ทรงอยู่คนละชั้นกับเราอย่างสิ้นเชิง ทรงแยกตัวจากความบาปอย่างสิ้นเชิงและอุทิศตัวเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์ ทรงดีอย่างไม่ประนีประนอม ทรงปฏิเสธที่จะอะลุ่มอล่วยกับความบาป ทรงไม่ได้ประทับใจกับความดีหรือนิสัยดีของเราเพราะเราแสวงหานิสัยดีเพื่อเกียรติของเราแทนที่จะเป็นเพื่อเกียรติของพระเจ้า (ดูใน อิสยาห์ 64:6) ดังนั้น เราจึงอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าซึ่งเป็นอีกหนึ่งสาเหตุที่พระคัมภีร์เรียกเราว่าคนที่ตายแล้ว และนี่คือการลงโทษที่เราสมควรได้รับ

3. **พระคุณของพระเจ้า** แต่ยังมีข่าวดี คือพระเจ้าทรงมีพระคุณ! พระเจ้าทรงเป็นผู้เริ่มเข้ามาหาเราก่อน ในขณะที่เรายังเป็นศัตรูของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาเพื่อรับสภาพน้องหนึ่งและดำเนินชีวิตในแบบที่เราถูกสร้างมาให้ทำในตอนแรก พระองค์ไม่ได้ทรงดำเนินชีวิตอย่างมีนิสัยดี ไม่ใช่ชีวิตที่ดี แต่เป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบและปราศจากบาป คือชีวิตที่อุทิศทั้งหมดให้กับพระเกียรติสิริของ

พระเจ้า จากนั้นพระเยซูก็ทรงมอบชีวิตของพระองค์บนไม้กางเขน ในฐานะเครื่องบูชาที่รับเอาพระพิโรธของพระเจ้าในฐานะตัวแทนเพื่อทุกคนที่หันกลับจากบาปของตัวเองและเชื่อวางใจในพระองค์ เพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าพอพระทัยกับเครื่องบูชาของพระองค์ สามวันต่อมา พระเยซูก็ทรงเป็นขึ้นจากความตาย

4. **พระวิญญาณของพระเจ้า** แต่นั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการที่พระเจ้าเสด็จมาหาเราก่อน ในยอห์น บทที่3 พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการงานของพระวิญญาณซึ่งเปรียบได้กับลมที่เราไม่อาจควบคุมได้ เมื่อพระเจ้าทรงทำให้เราบังเกิดใหม่ พระวิญญาณของพระเจ้ายิ่งจะทรงหลอมรวมเราให้เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ทันที ในการเป็นหนึ่งเดียวกันนั้นพระวิญญาณจะทรงนำทุกๆ ผลประโยชน์ของสิ่งที่พระบุตรได้ทรงกระทำ คือชีวิตที่เป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ความชอบธรรมของพระองค์ พระคุณของพระองค์มาทำให้เกิดผลขึ้นในเราทั้งหมด สิ่งนี้เปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเรา มอบการบังเกิดใหม่ให้กับเรา และทำให้เราเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ จากนั้นเราจึงกลับใจและเชื่อในพระคริสต์ ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์ และถูกรับเข้าไปอยู่ในครอบครัวของพระองค์เพื่อที่จะได้เดินตามพระองค์ไปในความสัมพันธ์ที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักและการไว้วางใจ

5. **การทรงสร้างชนชาติหนึ่ง** พระเจ้าได้ทรงสัญญาถึงพระคุณและพระวิญญาณของพระองค์ผ่านทางผู้เผยพระวจนะเอเสเคียลหลายร้อยปีก่อนที่การสนทนาระหว่างพระเยซูและนิโคเดมัสจะเกิดขึ้น พระองค์ยังได้ทรงสัญญาว่าจะสร้างเราให้เป็น**ชนชาติหนึ่ง**ด้วย

เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้า และเราจะบรรจุวิญญาณใหม่ไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย เราจะนำใจหินออกจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ภายในของเจ้าทั้งหลาย แล้วทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา ... และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา และเราเองจะเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทินทั้งหลายของเจ้า (เอเสเคียล 36:26-29)

พระเจ้าทรงรักษาคำสัญญานี้ผ่านทางการทำงานของพระคริสต์ พระองค์ทรงสร้างเราขึ้นใหม่ มอบพระวิญญาณของพระองค์ให้กับเรา ทำให้เราเป็นชนชาติหนึ่ง และยกโทษให้กับเรา

เหตุผลหลักคำสอนแห่งการบังเกิดใหม่

สำคัญต่อคริสเตียน

ความจริงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างเราขึ้นใหม่จริงๆ นั้นส่งผลอย่างมากต่อชีวิตของคริสตจักรทั้งในระดับชุมชนและระดับส่วนตัว

ให้เราเริ่มจากระดับส่วนตัวก่อน คริสเตียนมีธรรมชาติใหม่ที่มุ่งไปทางพระเจ้า ไม่ใช่หนีจากพระองค์ โจนาธาน เอ็ดเวิร์ดบรรยายถึงคนที่บังเกิดใหม่ว่า คนที่บังเกิดใหม่คือคนที่ได้รับความหิวกระหายของพระเจ้าแล้ว เหมือนคนที่เคยได้ลิ้มรสของน้ำผึ้งและตอนนี้ก็เข้าใจรสหวานของมัน นี่ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนจะไม่ทำบาปอีก แต่ธรรมชาติเก่าจะไม่ใช้ผู้ควบคุมอีก พระคริสต์ต่างหากที่เป็นผู้ควบคุม และธรรมชาติใหม่ก็มีความปรารถนาเพื่อพระเจ้าชุดใหม่ การทรงสร้างใหม่อาจเป็นเพียงเมล็ดพันธุ์หนึ่งเท่านั้น แต่เมล็ดพันธุ์นี้จะเติบโต

สิ่งนี้มีความหมายอย่างไรต่อลูกๆ ของเพื่อนที่ผมแนะนำให้คุณรู้จักในอาร์มภพ? ก่อนอื่น สิ่งนี้หมายความว่าพวกเขาต้องได้รับการสอนว่าคริสเตียนไม่ใช่คนที่อธิษฐานรับเชื่อและพยายามอย่างหนักเพื่อจะเป็นคนดี แต่คริสเตียนคือคนที่หัวใจของเขาได้รับการเปลี่ยนใหม่โดยพระคุณพระเจ้า คือคนที่มีการกลับใจและความเชื่อเป็นเครื่องหมาย คือคนที่ปรารถนาจะได้อยู่กับพระเจ้าและรู้จักพระองค์มากขึ้น ซึ่งหมายความว่าคริสตจักรไม่ควรจะมอบความมั่นใจที่มาทางพิธีบัพติศมาเร็วเกินไป แต่ควรหนุนใจให้เด็กๆ สำรวจดูว่าตัวเองดำเนินอยู่ในความเชื่อหรือไม่ (2 โครินธ์ 13:5) ให้พวกเขามองหาผลที่พระวิญญาณทรงทำให้เกิดขึ้น (กาลาเทีย 5:22-23) ให้พวกเขาติดตามพระเยซูด้วยความรักที่เสียสละไม่ใช่ด้วยศีลธรรมของความชอบธรรมที่มาจากตัวเอง (1 ยอห์น 4:7) ให้พวกเขาแสวงหาความสัมพันธ์แห่งความรักที่มีกับพระเจ้าผ่านทางความรักพี่น้องในพระคริสต์ (1 ยอห์น 3:10; 4:21) พวกเขาต้องถูกสอนว่าการบังเกิดใหม่คืองานของพระเจ้า ไม่ใช่งานของเขาเอง

ถ้าหากเด็กนิสัยดีสองคนนี้เคยถูกสอนเรื่องเหล่านี้แล้ว พวกเขาก็อาจจะโตขึ้นไป ออกไปเรียนมหาวิทยาลัย และละทิ้งทุกการดำเนินชีวิตกับพระเยซูคริสต์ในขณะที่เด็กกับที่ยังคงรักษาศีลธรรมของพวกเขายู่ แต่พวกเขาจะไม่ถูกหลอกให้คิดเลยว่าตัวเองเป็นคริสเตียน พวกเขาจะรู้ว่าตัวเองเป็นแค่เด็กนิสัยดีและไม่มีอะไรมากกว่านั้น ในทางกลับกันพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจใช้คำสอนเช่นนี้ที่มั่งคั่งจิตสำนึกของพวกเขาปลุกพวกเขาให้ตื่นจากความไม่รู้ร้อนรู้หนาว และจากนั้นก็นำพวกเขามาสู่การประกาศความเชื่อในพระคริสต์ที่สำคัญต่อชีวิต

เหตุใดหลักคำสอนแห่งการบังเกิดใหม่

จึงสำคัญต่อคริสตจักร

แต่หลักคำสอนแห่งการบังเกิดใหม่ไม่เพียงแต่ส่งผลต่อความเข้าใจในเรื่องการกลับใจเชื่อแบบส่วนตัวเท่านั้น การบังเกิดใหม่ยังมีมิติของความ เป็นหมู่คณะด้วย

ให้เราพิจารณา เอเสเคียล 36:26-28 อีกครั้ง คำว่า “เจ้า” ที่ใช้ในตลอดทั้งสองข้อนี้เป็นนามพหูพจน์ คำนี้แปลได้ดีกว่าในภาษาภาคใต้ของคนอเมริกาว่า “y'all” (ภาษาไทยคือ “พวกคุณ/พวกเจ้า”) ผลของงานแห่งการบังเกิดใหม่ที่มาจากพระวิญญาณ คือการที่ชนชาติหนึ่งอาศัยอยู่ภายใต้การปกครองของพระเจ้า พระวิญญาณไม่เพียงแต่ทรงทำให้ผมเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่คนหนึ่งเท่านั้น แต่ยังทรงทำให้ผมเป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่ถูกสร้างใหม่ของพระเจ้า สลักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าลงบนหัวใจของผม สอนผมเกี่ยวกับการรักเพื่อนบ้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีความรักต่อพี่น้องในพระคริสต์ สอนผมว่าชีวิตที่ผมมีกับพระเจ้านั้นยังรวมถึงชีวิตที่ผมมีกับชนชาติของพระเจ้าในการนมัสการร่วมกัน และชีวิตที่มีร่วมกันในคริสตจักรด้วย

นี่เป็นสาเหตุที่ยอห์นสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่าถ้าหากคุณอ้างว่ารักพระเจ้าแต่ไม่รักพี่น้องคุณก็เป็นคนโกหก (1 ยอห์น 4:20) หรือเป็นเหตุผลที่เปาโลสามารถพูดได้ว่าเราที่เป็นยิวและคนต่างชาติต่างก็ถูกทำให้เป็นคนใหม่คนเดียวกันแล้ว (เอเฟซัส 2:13-16) การบังเกิดใหม่ไม่เพียงแต่ทำให้เรามีหัวใจเพื่อพระเจ้าเท่านั้นแต่เพื่อชนชาติของพระเจ้าด้วย

คริสตจักรท้องถิ่นควรเป็นชุมชนของคนที่ถูกสร้างใหม่ เรามอบคำพยานอันทรงพลังของความจริงอันรุ่งโรจน์แห่งข่าวประเสริฐผ่านทางความรักและการเชื่อฟังของเรา โลกอาจไม่สนใจคริสเตียนหนึ่งคนโดยการบอกว่าคนนั้นผิดปกติ แต่เมื่อเอาคริสเตียนสองสามคนมารวมกัน การไม่สนใจพวกเขาก็จะยากขึ้นหน่อย เอาคริสเตียนห้าคน สิบคน ห้าสิบคน หรือหนึ่งร้อยคนมาอาศัยอยู่ร่วมกันในชุมชนที่มีแต่ความรักและความเมตตาคุณสิ คุณก็จะมีสารที่ไม่อาจเพิกเฉยได้

แม้หน้อยที่เรื่องในทางตรงข้ามก็จริงเหมือนกัน เมื่อคริสตจักรดูเหมือนโลกมากกว่าพระคริสต์ มันก็เหมือนกับว่าเรากำลังประกาศข่าวประเสริฐอีกอันที่ต่างออกไปซึ่งเดาได้ว่าจะเป็นข่าวประเสริฐแห่งนิจยัตติ

ดังนั้น มีอะไรที่เราสามารถทำเพื่อให้แน่ใจว่าชุมชนของเราเป็นชุมชนที่บังเกิดใหม่แล้ว คือชุมชนที่ร่วมกันประกาศฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐแห่งพระเยซูคริสต์เพื่อทำให้คนกลายเป็นคนใหม่? นี่คือการคำแนะนำเพียงไม่กี่ข้อ :

- ใส่ใจกับการเป็นสมาชิกคริสตจักร เราไม่ได้ต้องการให้คนที่บังเกิดใหม่เป็นคนที่ไม่เพียงแค่มากริสตจักร อันที่จริง เราต้องการให้คนที่ไม่เป็นคริสเตียนมาคริสตจักรให้มากที่สุด พูดอีกอย่างคือ เราต้องการคนที่บังเกิดใหม่มาเป็นสมาชิกคริสตจักร เพราะสมาชิกของเราพูดแทนคริสตจักรอย่างเป็นทางการในโลก
- ทำการสัมภาษณ์สมาชิกคริสตจักร ผู้ปกครองคริสตจักรควรจะสัมภาษณ์การเป็นสมาชิกคริสตจักร ไม่ใช่เพื่อไปตัดสินว่าคนๆ หนึ่งดีแค่ไหน แต่เป็นการฟังเพื่อมองหาหลักฐานของการบังเกิดใหม่

- ยกย่องตัวอย่างของการกลับใจใหม่ ไม่ใช่การมีศีลธรรมที่ดี เมื่อสมาชิกคริสตจักรมีโอกาสได้ยินคำพยานของกันและกันในที่สาธารณะ เมื่อการสารภาพบาปและการยกโทษเป็นเรื่องธรรมดา รูปแบบการสร้างสาวกก็ได้เปลี่ยนจากความชอบธรรมที่มาจากตัวเองไปเป็นการมีลักษณะที่เหมือนพระคริสต์
- มีการลงวินัยคริสตจักร เป้าหมายที่ถูกต้องของการลงวินัยคริสตจักรไม่ใช่การขับไล่คนที่ผิดออกไป ไม่มีใครควรถูกขับออกไปเพียงเพราะเขาทำบาป การลงวินัยคริสตจักรเกิดขึ้นเมื่อคนใดคนหนึ่งบอกว่าเป็นผู้เชื่อถูกพบว่าทำบาปและปฏิเสธที่จะกลับใจ นี่ไม่ใช่ธรรมชาติของคนที่ถูกสร้างใหม่
- เชื่อมโยงพิธีบัพติศมา การเป็นสมาชิกคริสตจักร และพิธีมหาสนิทด้วยกันเสมอ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่การปฏิบัติสามอย่างที่แยกจากกันอย่างอิสระ แต่เป็นสามมุมที่ต่างกันของความเป็นจริงแห่งการบังเกิดใหม่เดียวกัน คุณสมบัติของทั้งสามสิ่งนี้เหมือนกัน คือไม่ใช่นิสัยดี แต่เป็นการกลับใจและความเชื่อ

เราจำเป็นต้องถูกสร้างใหม่ โดยทางพระวิญญาณและข่าวประเสริฐ เราได้ถูกสร้างขึ้นใหม่แล้ว

รอดแล้ว ไม่ใช่จริงใจ

การทำงานของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา

ผมอาศัยอยู่ที่วอชิงตัน ดี.ซี. ในปี 2009 เมื่ออาร์เลน สเปกเตอร์ ซึ่งทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภาของรัฐเพนซิลเวเนียมาอย่างยาวนานภายใต้สังกัดพรรครีพับลิกันได้ย้ายเข้าไปอยู่กับพรรคเดโมแครต เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนหน้าที่เขาจะต้องเผชิญกับความท้าทายที่ยากลำบากเรื่องใหญ่ภายในพรรครีพับลิกัน และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่สเปกเตอร์ย้ายพรรคเพื่อให้เขาชนะการเลือกตั้ง

สองปีก่อนหน้านั้น ณ อีกฟากของมหาสมุทรแอตแลนติก โทนี แบลร์ ประกาศว่าเขาได้เปลี่ยนไปนับถือนิกายโรมันคาทอลิกไม่นานหลังจากที่เขาลงจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอังกฤษ นี่เป็นเวลาอันเหมาะสมที่จะทำแบบนี้เนื่องจากนายกรัฐมนตรีมีหน้าที่เลือกอาร์ชบิชอปแห่งแคนเทอร์เบอรี⁴ และการเลือกผู้นำคริสตจักรที่คุณไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งนั้นไม่เพียงแต่เป็นเรื่องที่น่ากระอักกระอ่วน แต่ยังทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญด้วย

เป็นเรื่องยากที่จะไม่ถากถางการเปลี่ยนชั่วเขานี้ ทั้งสองดูเหมือนจะปรับตัวให้เข้ากับความต้องการทางการเมืองในเวลานั้น

เมื่อพูดถึงการเปลี่ยนความเชื่อ ความเห็นในเชิงถากถางก็เป็นเรื่องปกติสำหรับทุกวันนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนา บ่อยครั้งเรื่องราวแบบนี้ดูเหมือนจะเป็นการเปลี่ยนความภักดีเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองมากกว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจริงในหัวใจ ยุโรปเปลี่ยนความเชื่อเพราะแสนยานุภาพของกองทัพโรมัน กลุ่มคนที่เรียกกันว่า “คริสเตียนชาวสุก⁵” ได้เปลี่ยนความเชื่อเพื่อผลประโยชน์ฝ่ายเนื้อหนัง ศาสนาอิสลามก็เติบโตในลักษณะเดียวกัน ศาสนาฮินดูและพุทธขยายตัวมากขึ้นในอนุทวีปอินเดียด้วยวิธีทางทหารและการเมือง

เพื่อเป็นการตอบโต้เหตุการณ์การตื่นรู้ครั้งใหญ่ครั้งที่สอง (The Second Great Awakening)⁶ ในปี 1790-1850 คริสเตียนกลุ่มอีแวนเจลิคัลจึงไม่เพียงแต่เน้นที่ “การประกาศความเชื่อ” เท่านั้น แต่เน้นที่ความจริงใจของการประกาศความเชื่อนั้นด้วย จริงๆ แล้วความบริสุทธิ์ใจดูเหมือนจะเป็นเครื่องหมายที่แสดงความแตกต่างระหว่างคนน่าเชื่อถือคดกับคนที่กลับใจเชื่อ ดังที่แฟนนี ครอสบี้ ได้พูดไว้อย่างน่าจดจำว่า “คนชั่วร้ายที่สุดที่เชื่ออย่างแท้จริง จะรับการไถ่บาปจากพระเยซูในทันใด”⁷ โดยปกติแล้วความเชื่อที่จริงใจถูกแสดงออกผ่านทางอารมณ์และการกระทำที่มองเห็นได้บางอย่าง เช่น การยกมือขึ้น หรือการเดินไปหน้าธรรมาสน์พร้อมกับน้ำตาแห่งความยินดีและการกลับใจ

ต้องจริงใจแค่ไหนถึงจะจริงใจมากพอ?

นี่คือประสบการณ์การกลับใจเชื่อของผมที่ผมโตมา ผมโตมาในคริสตจักรทางภาคใต้ของอเมริกาที่ประกาศข่าวประเสริฐ เป็นคริสตจักรที่การกลับใจเชื่อเกิดขึ้นแทบจะทุกครั้งของการประชุมเพื่อเป็นการตอบสนองต่อการเรียกให้รับเชื่อ คล้ายกับตอนจบของงานประกาศทางโทรทัศน์ของบิลลี เกรแฮม นักเทศน์จะเรียกร้องให้มีการตอบสนอง นำพวกเราร้องเพลงชีวิตคริสเตียนครั้งสุดท้าย บางทีก็หลายครั้ง และรอให้มีใครสักคนตอบสนอง การตอบสนองของผมมาถึงในช่วงนมัสการรอบเย็นของวันอาทิตย์หนึ่งขณะที่ผมอยู่ชั้น ป.2 สิ่งนี้ถูกเตรียมไว้ล่วงหน้าแล้ว อย่างไรก็ตาม การเดินไปหน้าเวที จับมือกับอาจารย์ และได้ยืนทูลประกาศด้วยความมั่นใจว่าตอนนี้ผมเป็นลูกของพระเจ้าแล้วเป็นอะไรที่น่ากลัวและน่าตื่นเต้นมากๆ

ผลลัพธ์หนึ่งของประสบการณ์แห่งการกลับใจเชื่อดังกล่าว คือ ความรู้สึกไม่มั่นใจว่าประสบการณ์นั้นเป็นของจริงหรือไม่ ดังนั้นผมจึงพบว่าตัวเองได้เห็นพิธีการอีกแบบหนึ่งเกิดขึ้นอีกเป็นประจำ เมื่อคณะนักร้องประสานเสียงอนุชนของเราไปเยี่ยมคริสตจักรต่างๆ กันส่วนใหญ่เราจะร้องเพลงพิเศษเพลงสุดท้ายซ้ำกันหลายๆ รอบขณะที่ศิษยาภิบาลคริสตจักรท้องถิ่นคนนั้นกำลังรอการตอบสนองอยู่ กระนั้น เกือบทุกครั้งก็จะมีสมาชิกของคณะนักร้องประสานเสียงอนุชนก้าวออกไปข้างหน้ามากกว่าคนอื่นเพื่อจะได้เดินไปสู่การเรียกให้รับเชื่อ เด็กที่โตกว่าจะก้าวออกมาข้างหน้าก่อนคนอื่นเพื่อมอบชีวิตให้กับพระเยซูอีกครั้ง

เผื่อว่าเราอาจจะยังไม่เคยทำอย่างจริงใจตอนที่เราแทบจะยังเรียนไม่จบอนุบาล เผื่อว่าบาปในวัยรุ่นของเราจะตั้งคำถามเรื่องการประกาศ

ความเชื่อในตอนที่เรายังเด็ก เพื่อนร่วมทีมที่ยังเป็นวัยรุ่นของผมและตัวผมอยากจะแน่ใจว่าไม่มีใคร (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเรา) มีเหตุผลให้คนอื่นตั้งคำถามเรื่องการเอาจริงเอาจังในความเชื่อของเราได้ ดังนั้นเราจึงต้องอายุการกลับใจเชื่อของเราใหม่ด้วยน้ำตาไหลและการสวมกอดขณะที่ยื่นเบียดเสียดกันอยู่บนเวที

แต่การเน้นที่ความจริงใจสามารถตอบข้อกล่าวหานี้ได้จริงๆ หรือคือข้อกล่าวหาที่ว่า การเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนาไม่ได้เป็นอะไรไปมากกว่าการเปลี่ยนความภักดีเพื่อความสะดวกทางสังคม? ไม่มีอะไรที่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างการเปลี่ยนความเชื่อของคริสเตียนจากการเปลี่ยนชั่วคราวทางการเมือง หรือการเป็นมังสวิรัต หรือวิถีชีวิตทางเลือกอื่นได้อีกแล้วหรือ?

ครั้งแรกที่พระคัมภีร์พูดถึงการกลับใจเชื่อ ไม่มีการพูดถึงเรื่องความจริงใจของผู้เชื่อแม้ว่าเราจะต้องทำสิ่งนี้ด้วยความจริงใจก็ตาม คำอธิบายแรกในพระคัมภีร์เป็นเรื่องเกี่ยวกับกิจการของพระเจ้าผู้เข้ามาแทรกแซงชีวิตเรา เรากลายเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่พร้อมกับธรรมชาติใหม่เมื่อพระเจ้าทรงกระทำกิจภายในชีวิตเรา พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่า “จงทำด้วยความจริงใจ” แต่กล่าวว่า “จะได้รับการช่วยให้รอด” (ตัวอย่างเช่น กิจการ 2:21)

แต่รอดจากอะไร? รอดอย่างไรและทำไม? รอดเพื่อสิ่งใดและเพื่อเป้าหมายใด? เราจะใช้บทนี้ตอบคำถามเหล่านี้ อีกครั้ง เราไม่ควรสนใจการเพียงแค่มียุทธศาสตร์ที่ถูกต้องเท่านั้น แต่ควรสนใจการที่คริสตจักรของเราจะมีการปฏิบัติที่ถูกต้องด้วย คริสตจักรคือชุมชนของคนที่ยึดแล้ว ไม่ใช่แค่คนที่จริงใจเท่านั้น

รอดจากพระพิโรธของพระเจ้า

เปาโลบอกเราในเอเฟซัส บทที่ 2 ว่าเราตายแล้วในการล่วงละเมิดและบาปของเรา นี่คือการที่เราต้องถูกสร้างใหม่ ไม่ใช่แค่เป็นคนนิสัยดีอย่างที่เรารู้ใคร่ครวญในบทที่แล้ว เราไม่เพียงแต่ตายแล้วในแง่ที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ แต่เรายังอยู่ภายใต้การกล่าวโทษของพระเจ้าด้วย “โดยวิสัยแล้ว” เราเป็น “คนที่สมควรได้รับการลงโทษ” คือพระพิโรธของพระเจ้า

จำไว้ว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างเราขึ้นตามพระฉายของพระองค์เพื่อให้เราใช้ชีวิตอย่างลูก เหมือนสุนัขที่บอกว่า ลูกไม่ “หล่นไม่ไกลต้น” แต่เรากลับหลงตัวเองและแสวงหาเกียรติเพื่อตัวเอง แทนที่จะทำตัวเยี่ยงบุตรของกษัตริย์ เรากลับพยายามโค่นล้มกษัตริย์และกลายเป็นคนที่สมควรได้รับการลงโทษแทน

การนึกถึงการพิพากษาที่พระเจ้างuardมีต่อคนบาปในนรกว่าเป็นสิ่งที่ทรงให้ตามคำขอของเราก็เป็นที่นิยม คือชีวิตที่ปราศจากพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่านรกคือที่ที่ปราศจากความรักของพระเจ้า แต่นรกก็ยังเป็นที่ที่ความยุติธรรมของพระเจ้าปรากฏตามขนาดที่บาปสมควรได้รับด้วย และเราต้องได้รับการช่วยกู้จากพระพิโรธนี้เอง

- “เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ พระองค์จะทรงทำลายพวกเขาเหมือนเผาในเตาไฟร้อนแรง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกลืนพวกเขา ด้วยพระพิโรธไฟของพระองค์จะเผาผลาญพวกเขา” (สดุดี 21:9)
- “พระองค์จะทรงตอบแทนศัตรูทั้งหลายของพระองค์ด้วยพระพิโรธ และจะทรงแก้แค้นบรรดาปฏิปักษ์ของพระองค์ให้สาสมกับการกระทำของพวกเขา” (อิสยาห์ 59:18 TNCV)

- “เหตุฉะนั้นจึงประหารโลกียวิสัยของท่านคือ การผิดศีลธรรมทางเพศ ความโลภโมมม ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่วและความโลภ ซึ่งเป็นการบรูชารูปเคารพ เนื่องด้วยสิ่งเหล่านี้พระพิโรธของพระเจ้ากำลังจะมาถึง” (โคโลสี 3:5-6 TNCV)

เพราะพระเจ้าประเสริฐ พระองค์จึงต้องลงโทษความอยุติธรรมและความบาปตามที่ยัมนสมควรได้รับ และเราทุกคนก็ได้ทำบาป

สิ่งนี้มีความหมายอย่างมากต่อการเทศนาของเรา เราต้องเทศนาเรื่องความยุติธรรมและพระพิโรธของพระเจ้าเพื่อให้ชาวประเสริฐฟังดูสมเหตุสมผล อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งคริสตจักรก็ลดความสำคัญของความจริงขั้นพื้นฐานเหล่านี้หายไปและการทำแบบนี้ก็ได้เปลี่ยนชาวประเสริฐ เป็นเรื่องยากที่จะพูดถึงนรกและพระพิโรธของพระเจ้า มันง่ายกว่าที่จะพูดถึงการได้รับการช่วยกู้จากชีวิตที่ไร้จุดหมาย จากการนับถือตัวเองที่ต่ำ หรือจากความทุกข์ใจ ดังนั้น เราจึงทำกับพระเยซูราวกับว่าทรงเป็นทางออกของปัญหาที่เป็นนามธรรมภายในใจ “มาหาพระเยซูแล้วพระองค์จะมอบเป้าหมายและความหมายของชีวิตให้กับคุณ” แต่นี่แหละที่เป็นปัญหา คือความคิดที่ว่าปัญหานามธรรมสามารถได้รับการแก้ไขโดยวิธีแก้ปัญหที่เป็นนามธรรมเท่านั้น ผมอาจเลือกพระเยซูเพื่อจะรู้สึกถึงเป้าหมายของชีวิต แต่เพื่อนของผมอาจเลือกอาชีพด้วยความจริงใจเพื่อจุดประสงค์เดียวกันก็ได้ ใครจะบอกได้ว่าอันไหนดีกว่า? มันเป็นเรื่องของนามธรรมหรือความรู้สึกล้วนๆ

เมื่อเราละเลยที่จะเทศน์เรื่องความยุติธรรมของพระเจ้าและลดความสำคัญพระพิโรธของพระเจ้า เรากำลังพูดถึงชาวประเสริฐ

อันอื่นอยู่ เราได้เปลี่ยนจากความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมให้เป็นหนทางสู่การเติมเต็มส่วนตัวที่เป็นนามธรรม

การประกาศเรื่องพระพิโรธของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ไม่ใช่งานที่ง่าย แต่คริสตจักรทุกวันนี้ก็ควรพิจารณาวิธีที่พวกเขาจะสามารถทำให้การต่อต้านความบาปอันประเสริฐของพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษามีความหมายต่อผู้ฟังสมัยใหม่ ในการประกาศ เราอาจจะเริ่มจากความโกรธแค้นทางศีลธรรมอะไรก็ได้ที่มีอยู่แล้วในวัฒนธรรมของเราแล้วเคลื่อนจากจุดนั้นไปสู่ความโกรธแค้นอันรุนแรงที่พระเจ้าทรงมีต่อความบาปในชั้นเรียนรวีและกลุ่มอนุชนของคริสตจักร เราต้องสนับสนุนบทเรียนเกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้ามากกว่าการที่ความทุกข์ส่วนตัวเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดของเรา ในการสร้างสาวก เราจำเป็นต้องมองหาโอกาสที่จะสอนความเข้าใจตามพระคัมภีร์ในเรื่องความดั่งามของสิทธิอำนาจ ในการสอนโดยทั่วไป เราต้องสังเกตให้เห็นว่าการพิพากษาของพระเจ้ายืนยันและรับรองคุณค่าอันสูงสุดของมนุษย์ อย่างที่บรูซ วอลท์คีได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “ผู้คนปฏิเสธหลักคำสอนแห่งการพิพากษาในวันสุดท้ายเพราะพวกเขาไม่ยอมมอบศักดิ์ศรีให้กับชีวิตขนาดนั้น ไม่อยากบอกว่าการตัดสินใจในวันนี้จะส่งผลต่ออนาคตไปจนถึงนิรันดร์อย่างชัดชัดและไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้”⁸ แต่นี่แหละคือศักดิ์ศรีที่พระเจ้าประทานให้กับเราและพระพิโรธของพระองค์ก็สะท้อนสิ่งนี้

สรุปสั้นๆ คือ พระพิโรธของพระเจ้าไม่ใช่ความสนใจเล็กๆ น้อยๆ ที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมเพียงไม่กี่ข้อ แต่เป็นศูนย์กลางในการสร้างโลกทัศน์ของคริสเตียน หากเราไม่ยอมให้ข่าวร้ายมีความหมายต่อเรา ข่าวดีก็จะเป็นความหมายอะไร

รอดโดยพระคุณพระเจ้า

หากเราจะได้รับการช่วยให้รอดจากพระพิโรธของพระเจ้า สิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นโดยทางพระคุณพระเจ้าเท่านั้น อีกครั้ง เปาโลพูดในเอเฟซัส บทที่ 2 ว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า” (ข้อ 8)

ในภาษาอังกฤษเราพูดถึงการอธิษฐานก่อนมื้ออาหารว่า “saying grace” (แปลได้ว่า การเอ่ยถึงพระคุณ) แต่จริงๆ แล้วไม่มีใครสามารถ “say grace” (แปลได้อีกว่า การทักท้วงเอาเองเรื่องพระคุณ) ได้ เราสามารถทำได้เพียงแค่น้อมรับเอาพระคุณเท่านั้นเพราะพระคุณคือของขวัญ ตามคำนิยามแล้ว ของขวัญไม่ใช่สิ่งที่สมควรจะได้รับ (เราเรียกสิ่งนั้นว่าค่าจ้าง) และไม่ใช่สิ่งที่จะเรียกร้องได้ (เราเรียกสิ่งนั้นว่าสิทธิ) ของขวัญสามารถทำได้เพียงแค່ให้และรับเท่านั้น ของขวัญแห่งพระคุณอันอัศจรรย์ที่เปาโลนึกถึงคือของประทานแห่งการอภัยบาปจากพระเจ้า ซึ่งถูกซื้อแล้วด้วยเครื่องบูชาทดแทนของพระคริสต์บนไม้กางเขน เพราะพระคริสต์ได้แบกรับเอาทุกพระพิโรธที่พระเจ้าทรงมีต่อบาปของคนทีพระคริสต์เป็นตัวแทนไปจนหมด พระบิดาจึงประทานความรอดให้แก่ทุกคนที่กลับใจและเชื่อ

ความเป็นจริงแห่งพระคุณได้ท้าทายแนวคิดศีลธรรมนิยมที่เสนอว่าเราสามารถชำระตัวเองให้สะอาดเพื่อพระเจ้าได้ ความเป็นจริงนี้ได้โจมตีความเย่อหยิ่งที่คิดว่าพระเจ้าไม่มีวันอภัยให้ฉันได้ หรือกลับกัน ไม่จำเป็นต้องอภัยให้ฉันเลย ความเป็นจริงนี้ได้วางความเชื่อไว้ในที่ของความเชื่อ

ให้เรามาพิจารณาประเด็นสุดท้ายด้วยกัน เปาโลบอกว่าเรารอดโดยพระคุณทางความเชื่อ พระคุณคือสิ่งที่ช่วยให้รอด ความเชื่อคืออุปการณ ซึ่งหมายความว่าเราไม่ได้รอดโดยความเชื่อ แต่รอดโดยพระคุณและความเชื่อก็ได้รับเอาพระคุณนั้น ความเชื่อไวใจในของขวัญชิ้นนั้น นี่จึงเป็นสาเหตุที่มาร์ติน ลูเธอร์ เน้นความจริงที่ว่าเรารอดโดยทางความเชื่อเท่านั้น คริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิกสอนว่าเราจะได้รับพระคุณพระเจ้าก็ต่อเมื่อเราทำการดีร่วมกับพระเจ้าเท่านั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการรับพิธีมิสซา แต่ลูเธอร์สอนว่าโดยทางความเชื่อ (ซึ่งไม่รวมการทำความดีเข้าไป) เท่านั้นที่จะรับพระคุณของพระเจ้าได้ ดังนั้น เพื่อความชัดเจน ผมจะขบอกล่าวความเชื่อไม่ได้ช่วยให้รอด พระคุณต่างหาก

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราคิดว่าความเชื่อช่วยเราให้รอด? ความจริงใจจะกลายมาเป็นสิ่งที่อยู่สูงสุด เราจะเริ่มคิดถึงความเชื่อในฐานะของการกระทำที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว เช่น การอธิษฐานครั้งหนึ่ง การตัดสินใจครั้งหนึ่ง การเขียนชื่อครั้งหนึ่ง การยกมือครั้งหนึ่ง แทนที่จะเป็นความโน้มเอียงของทั้งชีวิต ปัญหาคือเราไม่สามารถแน่ใจได้เลยว่าเรามีความจริงใจมากพอหรือเปล่า ดังนั้นความไม่มั่นใจจึงตามมาและวัฒนธรรมของการมอบชีวิตให้กับพระเยซูอีกครึ่งก็ถูกพัฒนาขึ้น เด็กที่มีความกังวลจะ “อธิษฐานรับเชื่อ” ซ้ำแล้วซ้ำอีก อนุชนจะมอบชีวิตเพื่อพระเจ้าในค่ายอนุชนทุกครั้ง พวกผู้ใหญ่ก็ทำเหมือนกัน ทุกคนต่างหวังว่าครั้งนี้การแสดงออกของความเชื่อจะจริงใจมากพอ

เราจะพูดถึงความเชื่อมากกว่านี้ในบทถัดไป แต่มันคุ้มค่าที่จะย้ำให้เห็นในตอนนี่ว่าความเชื่อไม่ใช่อารมณ์ที่พระเจ้าประเมินตามความ

แรงกล้าของอารมณ์ ความเชื่อคือการวางใจ และความเชื่อที่ดีพอๆ กับสิ่งที่ความเชื่อนั้นวางใจ ดังนั้นคำถามจึงไม่ใช่ว่า “คุณเชื่อจริงๆ ไหม?” เหมือนที่แฟนนี่ คออสบีหมายถึง แต่เป็น “คุณเชื่อในใคร?” ต่างหาก

ผมเกรงว่าคริสตจักรอีเวนเจลิคัลหลายแห่งของเราก็ได้ผลิตคริสเตียนรุ่นๆที่มีความกังวลที่คอยตรวจสอบความเชื่อของตัวเองเสมอขึ้นมาเสียแล้ว แทนที่จะเป็นอย่างนั้น คริสตจักรต่างๆ ต้องชี้นำคนเหล่านี้ไปยังพระเจ้าในพระคริสต์เสมอ คือพระเจ้าผู้ทรงแสนดี มีพระทัยกว้าง และมีพระคุณอย่างอัศจรรย์ เราวางใจในพระองค์และในพระคุณของพระองค์สำหรับความรอดของเรา ไม่ใช่ในพลังแห่งอารมณ์ของเรา

รอดเพราะความรักของพระเจ้า

ทำไมพระเจ้าถึงช่วยคนบาปให้รอด? ก็เพราะพระองค์ทรงรักพวกเขาให้เราฟังเอเฟซัส บทที่ 2 พูดอีกครั้งว่า “แต่พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตา พระองค์ทรงรักเราโดยความรักอันใหญ่หลวงของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราเป็นคนตายเนื่องจากการละเมิด พระองค์ยังทรงทำให้มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ (พวกท่านได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณ)” (ข้อ 4-5; ดูใน ทิโมธี 3:4-5 เช่นกัน)

เป็นเช่นนั้นเสมอในพระคัมภีร์ คือความรักของพระเจ้าปรากฏขึ้น แม้จะมีบาปและการกบฏของเราอยู่ เปาโลกล่าวไว้ในพระธรรมข้ออื่นอีกว่า “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:8) ไม่ใช่ “ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงรักเรา” แต่เป็น “แต่พระเจ้าก็ทรงรักเรา” เสมอต่างหาก

ภาษารักของพระเจ้าคือการตัดสินใจเลือกของพระองค์ คือการทรงเลือกของพระองค์ พระเจ้าทรงเลือกที่จะรัก พระองค์ไม่จำเป็นต้องรักเรา อันที่จริงพระองค์ไม่ควรจะรักเราด้วยซ้ำ แต่พระองค์ก็ทรงรัก

ความรักของพระเจ้าไม่ใช่อารมณ์เพียงชั่ววูบ นี่ไม่ใช่รักแบบนาทิสุดท้ายหรือไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้าแบบที่จู่ๆ สามีกก็เพิ่งจะนึกได้ว่าวันครบรอบแต่งงานใกล้จะมาถึง “ตายแน่ วันครบรอบแต่งงานใกล้จะถึงแล้ว เอาไงดี?” ความรักของพระเจ้าดีกว่านั้นหลายร้อยหลายพันเท่า ก่อนที่รากฐานของโลกจะถูกสร้างขึ้นพระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะรักชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะสำแดงความรักนั้นผ่านทางพระคุณแห่งข่าวประเสริฐที่มีอย่างเหลือล้นอย่างไร พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้สิ่งนี้เกิดขึ้นตามความบังเอิญ จากนั้นก็ทำให้แผนแห่งความรักของพระองค์สำเร็จด้วยการจ่ายราคาที่สูงอย่างไม่น่าเชื่อ

ถ้าหากลูกคนหนึ่งของผมเดินมาหาผมและพูดว่า “พ่อครับ ผมอยากให้อ่านรักผม วันนี้ผมเลยจะทำตัวดีเป็นพิเศษ” ผมคงจะรู้สึกเจ็บ ผมคงจะพูดไปว่า “นี่ลูกไม่เข้าใจพ่อหรือความรักของพ่อเลยหรือ? พ่อไม่ได้รักลูกเพราะลูกเป็นคนดี พ่อรักลูกเพราะลูกเป็นลูกพ่อ” พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงรักเราเพราะเรารักและเชื่อฟังพระองค์เหมือนกัน อันที่จริงเราไม่ได้เป็นแบบนั้น! พระเจ้ารักเราเพราะพระองค์ทรงรักเรา (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7-8) พระองค์รักเราเพราะพระองค์ได้ทรงเลือกเราและเราเป็นของพระองค์

หากเราจะสลับสิ่งนี้ให้เป็น พระเจ้าจะรักเราเพราะเราได้ตัดสินใจเลือกและรักพระองค์ คริสตศาสนาก็จะกลายเป็นศาสนาแห่งความรอดที่มาจากตัวเอง เนื้อหาของสารก็จะเป็นการที่พระเจ้าต้องช่วยเราให้รอด

เนื่องจากความรักของเรา การเลือกของเรา และความจริงใจของเรา ความเชื่อของเราจะกลายเป็นตัวแปรที่ชี้ขาดหาใช้ความรักของพระองค์หรือไม่ และเราก็ได้นำความเยอหยิ่งเข้ามาสู่หัวใจและจิตวิญญาณของคริสตจักรของเรา ขว้าวประเสริฐจะถูกกลับหัวกลับหาง

พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดไม่ใช่เพราะเราเป็นใคร แต่ถึงแม้ว่าเราจะเป็นใครต่างหาก ทำไมหรือ? ก็เพราะพระองค์ทรงรักเรา

รอดเข้ามาอยู่ในชนชาติของพระเจ้า

เมื่อพระเจ้าช่วยเราให้รอดพระองค์ก็ทรงนำเราเข้ามาอยู่ในความสัมพันธ์กับพระองค์ แต่ไม่เพียงแค่นั้น พระองค์ยังทรงนำเราเข้ามาอยู่ในชุมชนด้วย

- “แกะอื่นที่ไม่ได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะพวกนั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะพวกนั้นจะฟังเสียงของเราแล้วจะรวมเป็นฝูงเดียวและมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว” (ยอห์น 10:16)
- “พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และทรงย้ายเราเข้ามาไว้ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” (โคโลสี 1:13)
- “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกบุโรहितหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้า โดยเฉพาะ” (1 เปโตร 2:9 ฉบับ 1971)
- “เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่มีชาติ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว” (1 เปโตร 2:10 ฉบับ 1971)

เป็นประชากรของอาณาจักรหนึ่ง สมาชิกของปุโรหิตกลุ่มหนึ่ง พลเมือง
ของประชาชาติหนึ่ง ชนชาติหนึ่ง ส่วนหนึ่งของฝูงแกะฝูงหนึ่ง ภาพ
ต่างกันแต่ความคิดเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงช่วยกู้เราทีละคนแต่นำเรา
ให้มามีความสัมพันธ์ต่อกัน นี่คือนัยในความหมายของการได้รับความรอด การได้คืนดีกับพระเจ้าหมายถึงการได้คืนดีกับชนชาติของ
พระเจ้า เหมือนกับเด็กที่ถูกรับมาเลี้ยงไม่เพียงแค่ว่าได้พบกับพ่อแม่
คนใหม่แต่พบกับพี่น้องคนใหม่ด้วย ตัวอย่างเช่น ให้สังเกตโครงสร้าง
ขนาบคู่ ใน 1 เปโตร 2:10 ข้างบนที่บอกเราว่า การเป็นชนชาติของ
พระเจ้ามาพร้อมกับการรับพระกรุณาของพระเจ้า

ตั้งแต่สวนเอเดน จนถึงอับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของท่าน ไปจนถึง
อิสราเอล คริสตจักร และนครเยรูซาเล็มใหม่ พระเจ้าได้ทรงทำงานเพื่อ
ช่วยกู้ชนชาติหนึ่งไว้เพื่อพระบุตรของพระองค์เสมอ

ธรรมชาติความเป็นหมู่คณะของความรอดได้แสดงให้เห็นอย่าง
อัศจรรย์ในเอเฟซัส บทที่ 2 เปาโลได้เปิดเผยให้เห็นถึงการกระทำแห่ง
พระเมตตาของพระเจ้าในการช่วยแต่ละคนให้รอดในข้อ 1-10 จากนั้น
ก็อธิบายความสำคัญของความรอดที่มีร่วมกันของเราในข้อ 11-22
พระคริสต์ “ทรงทำให้” ทั้งคนยิวและคนต่างชาติดกลายเป็น “หนึ่ง
เดียวกัน” ให้สังเกตกริยาที่แสดงความเป็นอดีต สิ่งนี้สำเร็จแล้วที่บนไม้
กางเขน พระคริสต์ได้ทรง “รื้อกำแพงที่แยกระหว่างสองฝ่ายคือการเป็น
ศัตรูกัน” (ข้อ 14) พระองค์ทรง “สร้างให้เป็นคนใหม่คนเดียวกันใน
พระองค์จากคนสองฝ่ายนั้น เช่นนั้นแหละ พระองค์จึงทรงทำให้เกิด
สันติภาพ” (ข้อ 15) พระองค์ได้ทำสิ่งนี้เพื่อที่ “ทำให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกับ
พระเจ้าเป็นกายเดียวโดยทางกางเขน จึงเป็นเหตุให้การเป็นศัตรูกัน

หมดสิ้นไป” (ข้อ 16) ผลคือ ผู้เชื่อซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นของฝ่ายที่ต่อต้านกัน บัดนี้ “จึงไม่ใช่คนนอกและคนต่างด้าวอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองเดียวกับบรรดาธรรมิกชน และเป็นครอบครัวของพระเจ้า” (ข้อ 19) เดียวนี้ “ทุกส่วนของโครงสร้าง (คริสตจักร) ถูกเชื่อมต่อกันและเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ” (ข้อ 21,22)

งานแห่งไม้กางเขนเดียวกันที่ได้ทำให้เราคืนดีกับพระเจ้าได้ทำให้เราคืนดีกันในเวลาเดียวกันด้วย พระคริสต์ทรงรวบรวมคดีต่างๆ ของเราแล้วมัดพวกมันติดไว้บนตัวพระองค์ต่อหน้าโต๊ะพิพากษาแห่งความยุติธรรมของพระเจ้า หนึ่งตัวแทน หนึ่งเครื่องบูชาทดแทนเพื่อ “สร้างให้เป็นคนใหม่คนเดียวกัน...จากคนสองฝ่ายนั้น” (ข้อ 15) ณ อีกฟากของไม้กางเขน การคืนดีเช่นนี้ก็ดำเนินต่อไป สันติภาพได้เข้ามาครอบครองเนื่องจากทั้งสองฝ่าย “มีโอกาสดำเนินเข้าเฝ้าพระบิดาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน” (ข้อ 18) นี่คือการรวมลึกซึ้งของความรอดที่เกิดขึ้นร่วมกันของเรา การเป็น “คนใหม่คนเดียวกัน” ของเรากำลังบอกเป็นนัยถึงพงศ์พันธุ์ใหม่ของอาดัมและเอวา การเป็น “ครอบครัวของพระเจ้า” (ข้อ 19) ของเรานำมาจากภาพของวงศ์วานอับราฮัมแห่งปฐมกาล บทที่ 12 การเป็น “พลเมืองเดียวกับบรรดาธรรมิกชน” (ข้อ 19) ของเรานำมาจากภาพของอาณาจักรอิสราเอลในพระธรรมอพยพ บทที่ 19 การเป็น “วิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “ที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ” (ข้อ 21, 22) ของเรานำมาจากพระสัญญาของพระเจ้าที่บอกว่าจะสถิตอยู่กับชนชาติของพระองค์ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

นี่ไม่ใช่เจตนาธรรมของมนุษย์ เปาโลไม่ได้กำลังแนะนำให้เรากลายมาเป็นชุมชนแบบนี้ ท่านประกาศว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำจนสำเร็จแล้วโดยทางการงานของพระคริสต์ คำสั่งเดียวที่ปรากฏในทั้งตอนคือคำสั่งที่ให้เรา “จดจำ” สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำจนสำเร็จ พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดเพื่อนำเราเข้ามาอยู่ในชุมชนแห่งพันธสัญญาของพระองค์

แล้วคำสั่งก็ตามมาในสองบทถัดมา ในเอเฟซัส บทที่ 4 เปาโลสั่งให้เราอดทนอดกลั้นต่อกันและกันด้วยความรักและเพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในพระวิญญาณโดยมีสันติสุขเป็นเครื่องผูกพัน (ข้อ 2-3) จริงๆ แล้ว ท่านบอกว่า มีกายเดียว พระวิญญาณเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าเดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว และพระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงอยู่เหนือสรรพสิ่ง ทัวทั้งสิ้น และในทั้งหมด (ข้อ 4-6)

พระเจ้าได้ทรงทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นเราต้องทำตัวราวกับว่าเป็นหนึ่งเดียวกัน

ธรรมชาติความเป็นหมู่คณะของความรอดของเราหมายถึงอะไรในทางปฏิบัติ? อย่างน้อยที่สุด สิ่งนี้ได้เชื่อมโยงการกลับใจเชื่อกับการเป็นสมาชิกคริสตจักร ผมจะรู้สึกขอบคุณคริสตจักรนิวอิงแลนด์และพันธกิจของชุมชนของคริสตจักรนี้ตลอดไปที่พวกเขาเป็นเครื่องมือแห่งความรอดของพระเจ้าในชีวิตภรรยาของผม พวกเขาแบ่งปันข่าวประเสริฐกับเธออย่างอดทน สร้างเธอให้เป็นสาวก บัพติศมาให้กับเธอ แต่น่าเศร้าที่พวกเขาไม่เคยพูดเรื่องการเข้าร่วมกับคริสตจักรกับเธอเลย

การเป็นสมาชิกไม่ได้ช่วยเราให้รอด กระนั้น เราก็ไม่อาจหนีจากความจริงที่ว่าเมื่อผู้คนในพระคัมภีร์ใหม่เชื่อ พวกเขาจะถูกพาเข้าไปอยู่

ในคริสตจักร (กิจการ 2:41, 47; 5:14; 11:21–26; 14:21–23) นี่ไม่ใช่ทางเลือก ไม่ใช่สิ่งที่หลีกเลี่ยงได้ บรรดาอัครทูตสอนว่าผ่านทางคริสตจักรท้องถิ่นนี่เองที่เราจะได้สัมผัสกับสภาพความเป็นจริงของคริสตจักรสากลที่คริสเตียนได้เข้าร่วมในพระคริสต์ ให้เราสังเกตความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นใน เอเฟซัส 2:19–22 เปาโลให้ข้อสังเกตในข้อที่ 19 และ 21 ว่าเรา**ทุกคน**เป็นพลเมืองเดียวกับประชากรของพระเจ้าและเป็นวิหารศักดิ์สิทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จากนั้นในข้อ 22 ท่านจึงวกกลับมาและกล่าวถึงคริสตจักรท้องถิ่นแห่งเมืองเอเฟซัสอย่างเจาะจงว่า “พวกท่านก็กำลังถูกก่อร่างสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยพระวิญญาณ” เหมือนกับเปาโลกำลังพูดว่า “สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำในเรา**ทุกคน** ก็ทรงกำลังทำ**ในคุณ**อย่างเจาะจงและอย่างเป็นรูปธรรมในขณะนี้ด้วย” คริสตจักรสากลได้ปรากฏขึ้นและสวมลักษณะที่เป็นเนื้อหนังในคริสตจักรท้องถิ่น

ตรรกะที่เราคุ้นเคยก็กำลังทำงานตรงนี้ด้วย เราสอนจากพระคัมภีร์ใหม่ว่าคนที่**ได้รับการประกาศว่าชอบธรรมแล้ว**ในพระคริสต์จะต้อง**แสวงหาความชอบธรรมในชีวิตประจำวัน**ของเขาด้วย ในทำนองเดียวกันคนที่**ได้รับการประกาศว่าเป็นสมาชิก**ของพระกายพระคริสต์แล้วจะต้อง**แสวงหาการเป็นสมาชิก**กับกลุ่มของคริสเตียนที่มีตัวตนด้วย คือคริสตจักรท้องถิ่นที่มองเห็นได้ ถ้าหากคุณไม่มองหาการเป็นสมาชิกคริสตจักร (ท้องถิ่นและที่มองเห็นได้) คุณเป็นสมาชิกคริสตจักร (สากลและที่ไม่สามารถเห็นได้) จริงๆ หรือ? ใครจะบอกได้?

นี่เป็นเรื่องที่ต้องชัดเจนเสียตั้งแต่ตอนนี่ คือตราบเท่าที่ความรอดของเราเกี่ยวข้องกับขอบเขตในมิติของความเป็นมนุษย์ หนังสือเกี่ยวกับ

หลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อควรจะเป็นหนังสือเกี่ยวกับคริสตจักรด้วย

รอดเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า

ที่สุดแล้ว วัตถุประสงค์แห่งความรอดของเราก็ไม่ใช่ความรอดของเรา วัตถุประสงค์แห่งความรอดของเราคือพระเกียรติสิริของพระเจ้า พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับแผนแห่งความรอดของพระองค์ผ่านทางผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “เราทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง...สง่าราศีของเรานั้น เราจะไม่ให้ผู้อื่น” (อิสยาห์ 48:11) พระองค์ได้ตรัสแบบเดียวกันผ่านทางผู้เผยพระวจนะเอเสเคียล เมื่อพูดถึงพันธสัญญาใหม่ที่ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าก็ประกาศว่า “พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ที่เรากำลังจะทำอยู่นั้นไม่ใช่เพราะเห็นแก่เจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา” (เอเสเคียล 36:22)

นี่คือสาเหตุที่พระเจ้าทรงทำงานผ่านทางพระบุตรของพระองค์ เอเฟซัส บทที่ 2 แสดงให้เราเห็นถึงงานแห่งความรอดของพระเจ้าที่เกิดขึ้นในระดับส่วนตัวและระดับหมู่คณะอย่างที่เราได้พิจารณากันตลอดทั้งบทนี้ กระนั้น เอเฟซัส บทที่ 1 ก็แสดงให้เราได้เห็นถึงแรงจูงใจคือ เพื่อ “ยกย่องพระเกียรติของพระองค์” (ข้อ 12,14) และเอเฟซัส บทที่ 3 ก็แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่เพียงแต่ความรอดในระดับส่วนตัวเท่านั้นที่น่าพระเกียรติมาสู่พระเจ้า แต่เป็นความรอดของพวกเราด้วย พระประสงค์ของพระองค์ในตอนนี้คือ “เพื่อว่าพวกทูตผีที่ครอบครองและพวกทูตผีที่มีอำนาจในสวรรคสถาน จะได้รู้จักพระปัญญาอันมากล้นหลายด้านของพระเจ้าโดยทางคริสตจักรในเวลานี้” (ข้อ 10) นี่แหละที่เป็น “พระประสงค์นิรันดร์” ของพระเจ้า (ข้อ 11)

คนใหม่คนนี้ (คือคริสตจักร) ไม่เหมือนกับสิ่งที่โลกเคยเห็นมาก่อน ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนใหม่คนนี้ได้ตั้งอยู่บนเชื้อชาติ วัฒนธรรม หรือชนชั้น แต่ตั้งอยู่บนท่านผู้หนึ่ง คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรง เป็นการเปิดเผยแห่งพระปัญญาพระเจ้า (1 โครินธ์ 1:22-30; โคลโลสี 2:2-3) เดียวนี้ ในพระคริสต์ คริสตจักรจึงกลายมาเป็นการเปิดเผยแห่ง พระปัญญาของพระเจ้าต่อจักรวาลที่กำลังจับตาดูอยู่

โดยตัวเราเอง ทั้งคุณและผมก็ไม่สามารถเปิดเผยพระปัญญา แห่งการที่พระเจ้าได้ทรงนำผู้คนมาคืนดีกับพระองค์และต่อกันได้ ต้องใช้คริสตจักรท้องถิ่นเพื่อทำสิ่งนี้ คือคริสตจักรซึ่งคนที่ครั้งหนึ่ง เคยเป็นศัตรูกันฝึกฝนที่จะรักและให้อภัยกัน แม้ว่าพวกเขาจะสามารถ หาเหตุผลที่จะไม่ทำแบบนั้นมาเป็นพันๆ ข้อได้ก็ตาม

อย่างไรก็ตาม เมื่อเราเข้าใจจุดประสงค์แห่งความรอดของเราผิด เราก็มักมีปัญหา หากเราคิดว่าพระเยซูช่วยเราให้รอดเพื่อให้เรา มีความสุข รู้สึกเติมเต็ม หรือมีความมั่งคั่งและรุ่งเรือง เราจะถูกล่อลวง ให้ทั้งพระองค์เมื่อใดก็ตามที่อะไรๆ ไม่เกิดขึ้นตามที่เราคาดหวังทันที แทนที่จะคิดว่าความรอดเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเกียรติสิริของพระเจ้า เราจะคิดเหมาในใจว่าชีวิตคริสเตียนเป็นเรื่องเกี่ยวกับของประทานของ เรา การทรงเรียกของเรา และการที่เราจะได้รับการเติมเต็ม คริสตจักร ท้องถิ่นจะกลายมาเป็นเวทีแสดงศักยภาพของเรา เป็นสนามแสดงของ ประทาน เป็นผู้ชมที่ดึงดูดความไว้สาระของเรา

แต่ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปเมื่อเราเข้าใจว่าความรอดของเราเป็น เรื่องเกี่ยวกับพระเกียรติสิริของพระเจ้า ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่เรื่อง เกี่ยวกับการยื่นกราน “สิทธิ์ในความเป็นคริสเตียนของฉัน” อีกต่อไป แต่

เป็นเรื่องเกี่ยวกับการสละชีวิตของตัวเองเพื่อรับใช้ผู้อื่น คริสตจักรจะไม่ใช้ช่องทางแสดงออกสำหรับการทรงเรียกและของประทานของกันอีก แต่เป็นชุมชนที่พระคุณพระเจ้าได้รับการสำแดง เรื่องแปลกก็คือ “ชีวิตที่มีความสุขและครบบริบูรณ์” จะเกิดขึ้นเมื่อเราหยุดวิ่งไล่ล่าชีวิตแบบนั้น แต่หันไปแสวงหาพระเจ้าแทนและพบกับความพึงพอใจในพระเกียรติสิริของพระองค์ซึ่งเป็นเป้าหมายที่เราถูกสร้างขึ้น

เรารอดไม่ใช่ด้วยความจริงใจ ไม่ใช่โดยอารมณ์อันแรงกล้า ไม่ใช่โดยการรักพระเจ้าหรือการทำความดีใดๆ เรารอดโดยการงานแห่งพระเมตตาของพระเจ้าในพระคริสต์ เมื่อคริสตจักรของเราเข้าใจสิ่งนี้และใช้ชีวิตออกมาจากสิ่งนี้ด้วยกัน เราก็สำแดงให้โลกเห็นว่าการกลับใจเชื่อของคริสเตียนไม่ใช่การเปลี่ยนชั่วคราวทางการเมืองและการเปลี่ยนคณะนิกายนี้ไม่ใช่การเปลี่ยนความคิดหรือความรู้สึกเท่านั้น การกลับใจเชื่อของคริสเตียนคือการช่วยชีวิต คือการช่วยกู้จากความตายมาสู่ชีวิต จากพระพิโรธสู่การอภัยบาป จากการเป็นทาสสู่การเป็นไท และนี่คือการช่วยกู้ของพระเจ้า มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทำได้

นักแต่งเพลงชีวิตคริสเตียนท่านหนึ่ง ชาร์ล เวสลีย์ ได้กล่าวไว้อย่างสวยงามว่า “วิญญาณข้าถูกจองจำมาเนิ่นนาน ยึดติดในทางบาป ธรรมชาติแห่งความมืด ดวงเนตรพระองค์เปล่งรัศมีแรงกล้า ข้าตื่นขึ้น พลัน คุ่มืดสว่างสดใส โขตรวนหลุดพ้นใด หัวใจข้าเป็นไท ข้าลุกขึ้น ก้าวออกไป แล้วติดตามพระองค์” การกลับใจเชื่อคือการกระทำที่เริ่มที่พระเจ้าก่อนจะเป็นการกระทำของเรา เราต้องรับการช่วยกู้ให้รอดและโดยทางพระคริสต์เราจึงรอด

การกลับใจเชื่อ

แต่การกลับใจเชื่อเป็นการกระทำของเราด้วย เราลุกขึ้น ก้าวออกไป และติดตามพระองค์ และตอนนี้ให้เราหันมาดูที่ความรับผิดชอบของเรา

การเป็นสาวก ไม่ใช่การตัดสินใจ

ลักษณะของการตอบสนองของเรา

ตอนอายุสิบแปดปี ผมกลายเป็นแฟนของทีมเบสบอลทีมหนึ่งชื่อ บอสตันเรดซอกซ์ (Boston Red Sox) การเติบโตมาในรัฐที่ไม่ได้มีทีม เมเจอร์ลีกเบสบอลทำให้ผมไม่ได้พัฒนาความภักดีต่อทีมท้องถิ่นใดๆ ผมก็แค่ดูเกมโดยทั่วไปเท่านั้น วันหนึ่งผมคิดขึ้นได้ว่าผมจะสนุกไปกับเบสบอลมากขึ้นหากผมเป็นแฟนของสักทีมหนึ่ง ดังนั้น ผมจึงนั่งลงดูตรงหน้าหนังสือพิมพ์ที่เกี่ยวกับกีฬา ศึกษาเกี่ยวกับตารางคะแนนและลำดับทีม และตัดสินใจว่าจะเป็นแฟนของทีมเรดซอกซ์ นี่เป็นการเลือกตามรูปแบบการใช้ชีวิตจริงๆ

สามสิบปีต่อมาผมยังคงเป็นแฟนของทีมเรดซอกซ์อยู่ แต่ผมไม่แน่ใจว่าเพื่อนๆ แฟนคลับคนอื่นๆ จะเห็นด้วยกับผมไหม ไม่ใช่ว่าผมหันไปติดตามทีมอื่นหรอก ก็แค่เพราะชีวิตนั้นยุ่งและเต็มไปด้วยหลายอย่างให้ต้องทำ และผมก็ไม่มีเวลาวางมานั่งดูเกมหน้าทีวี ใส่ใจกับตารางคะแนน หรือคอยติดตามการเทรดตัวนักเบสบอลและนักเล่น

รุ่นใหม่ที่มีแนวโน้มว่าจะได้เล่นในระดับโปรของทีมอีกแล้ว หากพวกเขาสามารถไปถึงรอบก่อนชิงได้ ผมคงจะเปิดดู นอกเสียจากว่าผมจะติดประชุม หรือลูกคนหนึ่งของผมต้องการให้ช่วยเรื่องบ้าน หรือภรรยา มีบางอย่างให้ช่วย

การตัดสินใจของผมในวันนั้นยังคงอยู่ แต่ไม่ค่อยมีผลอะไรให้เห็นมากนักในทุกวันนี้ นอกจากการตัดสินใจที่ผมเคยทำ

สำหรับหลายคนในทุกวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศตะวันตก การเปลี่ยนความเชื่อก็เหมือนกับการตัดสินใจมาเป็นแฟนคลับทีมเรดชอกซ์ ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้การกลับใจเชื่อเป็นเรื่องไม่สำคัญเหมือนอย่างการเลือกทีมเบสบอล แต่ในวัฒนธรรมของเรา ทางเลือกส่วนบุคคลคือหัวใจของการตัดสินใจทั้งสองแบบ มันคือการตัดสินใจตามรูปแบบการใช้ชีวิตอย่างหนึ่ง

ในคริสตศาสนาแบบอิวาแวนเจลิคัลส่วนใหญ่ การตัดสินใจแบบนี้จะมาพร้อมกับหลักคำสอนแห่งสวัสดิภาพนิรันดร์ (eternal security) ที่ผู้คนบอกว่า “รอดแล้ว รอดเลย” สิ่งสำคัญคือการทำการตัดสินใจ ดังนั้นตัดสินใจเถอะ ไม่สำคัญว่าคุณจะทำอะไรกับชีวิตที่เหลือ

เมื่อไม่นานมานี้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาคุยกับผมในห้องทำงาน ผมมารู้ภายหลังว่าหลายปีก่อนหน้านี้เขาเคยตัดสินใจติดตามพระเยซูขณะที่ยังเป็นวัยรุ่น การตัดสินใจในตอนนั้นเป็นการตัดสินใจที่จริงจังและไม่เสแสร้ง แต่ก็เหมือนระหว่างผมกับทีมเรดชอกซ์ ชีวิตเริ่มยุ่งมากขึ้นเรื่อยๆ ชีวิตแต่งงาน อาชีพการงาน ลูกๆ และเรื่องบ้าน ทุกอย่างล้วนกีดกันเขาให้ออกห่างจากคริสตจักรและการฝึกฝนวินัยฝ่ายวิญญาณส่วนตัว ถ้าไม่บอกก็ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นคริสเตียน เขายอมรับว่าตัวเอง

เคยเป็นคนติดเหล้าและถึงแม้ว่าจะเลิกได้หลายปีแล้ว แต่ไม่นานมานี้ เขาก็กลับไปดื่มอีก

ชายคนนั้นเข้ามาคุยกับผมเพราะได้ยินคำเทศนาในงานศพที่ผมเทศน์ซึ่งผมอธิบายว่าการอภัยบาปของพระคริสต์จะเป็นของคนที่หันกลับจากบาปของตัวเอง วางใจในพระคริสต์ และติดตามพระองค์ เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้ทรงกระทำในมาระโก บทที่ 1 ผมจึงได้เสนอความหวังแห่งข่าวประเสริฐให้กับใครก็ตามที่ “กลับใจใหม่และเชื่อ” (มาระโก 1:15) แต่สิ่งที่รบกวนจิตใจเขาคือความคิดที่ว่า การเป็นคริสเตียนหมายถึง การกลับใจและการติดตาม การตัดสินใจที่เกิดขึ้นหลายปีก่อนหน้านี้ ของเขานั้นทำด้วยความจริงใจ แต่สุดท้ายแล้วเขาอาจไม่ได้เป็นคริสเตียนเลยก็ได้ เขาไม่ค่อยได้ติดตามพระเยซูจริงๆ ผมจะสามารถพูดอะไรเพื่อช่วยเขาได้บ้างไหม?

หน้าที่ในการกลับใจเชื่อของเราคือการเพียงแค่ “ตัดสินใจ” เท่านั้นใช่ไหม? นั่นใช้สิ่งเดียวกับการที่พระเยซูเรียกให้กลับใจและเชื่อหรือเปล่า? เพราะเดิมพันคือชีวิตนิรันดร์ เราจึงอยากให้มีการกลับใจเชื่อที่ถูกต้อง และเข้าใจว่าอะไรคือความหมายของการกลับใจและเชื่อ

ตัวอย่างของการกลับใจเชื่อ

ในบทที่ 1 และ 2 ผมได้เสนอหลักฐานว่าการกลับใจเชื่อเป็นงานของพระเจ้าโดยพื้นฐานและเป็นลำดับแรก พระเจ้าต้องทำให้เราเป็นคนใหม่ ทำให้เราบังเกิดใหม่ พระองค์ต้องเป็นผู้ลงมือในการช่วยกู้เรา ประกาศว่าเราชอบธรรม ยกโทษให้กับเรา และทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์และคนของพระองค์ด้วยตัวพระองค์เอง

แต่พระคัมภีร์ก็สอนอย่างชัดเจนว่าการกลับใจเชื่อเป็นงานของเราด้วย เรามีหน้าที่ที่ต้องทำ พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ใครเป็นคริสเตียนโดยขัดกับความประสงค์ของใครๆ นั้น เราจำเป็นต้องตอบสนองต่อสารแห่งข่าวประเสริฐและกลายมาเป็นคริสเตียน ภาษาพระคัมภีร์สำหรับการตอบสนองของเราคือสิ่งที่ผมเทศนาในงานศพนั้น คือทุกคนต้องกลับใจจากบาปของตัวเองและเชื่อในข่าวดีของพระเยซูคริสต์

ถ้าอยากรู้ว่าจะเป็คริสเตียนได้อย่างไร เปาโลก็บอกให้เราดูที่คริสเตียนชาวเธสะโลนิกา พวกเขาได้ทำอย่างถูกต้อง ตัวอย่างของพวกเขาสามารถลอกเลียนแบบได้ เปาโลไม่ได้ใช้คำว่ากลับใจและเชื่อ แต่นั่นคือสิ่งที่ชาวเธสะโลนิกาได้ทำ เปาโลพูดกับคริสเตียนชาวเธสะโลนิกา ว่า:

เพราะข่าวประเสริฐของเรามาถึงท่านไม่ใช่เพียงด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจ ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยความเชื่อมั่นอันลึกซึ้งท่านได้ทำตามอย่างเราและองค์พระผู้เป็นเจ้า ทั้งๆ ที่ต้องทนทุกข์อย่างหนักท่านก็รับข่าวประเสริฐด้วยความชื่นชมยินดี ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทาน (1 เธสะโลนิกา 1:5-7)

เปาโลเทศนาถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐของพระเจ้าด้วยฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณ และชาวเธสะโลนิกาก็สำนึกผิด แม้ต้องเจอกับความยากลำบาก พวกเขาก็ก็นหันกลับและมาเป็นผู้เลียนแบบชีวิตของเปาโล เพราะพวกเขาได้รู้จักกับความยินดีของพระเจ้าแล้ว การเปลี่ยนแปลงในชีวิตของพวกเขาชัดเจนถึงขนาดที่พวกเขาได้กลายมาเป็นแบบอย่างให้กับคริสตจักรต่างๆ ในชาติอื่น

การกลับใจเชื่อเรียกร้องการกลับใจ

คุณต้องกลับใจจากบาปของตัวเองจึงจะสามารถเป็นคริสเตียนได้ แนวคิดพื้นฐานของการกลับใจคือการหันกลับ ให้สังเกตว่าหนังสือกิจการใช้คำว่ากลับใจและแนวคิดในเรื่องการหันกลับควบคู่กันอย่างไร:

- “จงกลับใจและหันมาหาพระเจ้า เพื่อที่ว่าความผิดบาปของพวกท่านจะได้รับการลบล้าง” (กิจการ 3:19)
- “พวกเขาควรกลับใจใหม่ หันมาหาพระเจ้า และพิสูจน์การกลับใจใหม่ด้วยการกระทำของตน” (กิจการ 26:20 TNCV)

เช่นกัน เมื่อเปาโลบรรยายถึงการกลับใจเชื่อของชาวเอเธนส์ โลกิอานกับบรรยายถึงการหันกลับอย่างสุดซึ้งหรือการเปลี่ยนทิศทางใหม่ว่า “ท่านได้หันจากรูปเคารพมาหาพระเจ้าเพื่อรับใช้พระเจ้าเที่ยงแท้ผู้ทรงพระชนม์อยู่” (1 เอเธนส์ 1:9) แต่การหันกลับของพวกเขาไม่ใช้การหันกลับในทางศีลธรรมหรือทางพฤติกรรมเท่านั้น หัวใจของพวกเขาได้หันจากการนมัสการรูปเคารพไปสู่การนมัสการพระเจ้าด้วย

รูปเคารพเป็นอะไรหรือใครก็ได้ที่หากปราศจากสิ่งนี้แล้วคุณจะไม่สามารถมีความสุขและรู้สึกเติมเต็มได้ เราสามารถเปลี่ยนแทบจะทุกอย่างให้เป็นรูปเคารพได้ เช่น เพศสัมพันธ์ เงินทอง ความคิดเห็นที่คนอื่นมีต่อเรา ความมั่นคง การควบคุม ความสะดวกสบาย แต่รูปเคารพที่ยืนหนึ่งในใจเราตลอดกาลคือตัวเราเอง ผมนี้อธิบายรูปเคารพขึ้นโปรดของตัวคุณ คุณคือรูปเคารพขึ้นโปรดของคุณเอง และเราอยากให้คนอื่นนมัสการรูปเคารพขึ้นโปรดของเราด้วย

เราถูกสร้างมาเพื่อให้มีมัสการ และถ้าเราไม่มีมัสการพระเจ้า เราก็จะนมัสการสิ่งอื่นแทน

ถ้าอย่างนั้นการเรียกให้ผู้คนกลับใจก็คือการเรียกให้พวกเขา เปลี่ยนทิศทางของการนมัสการ ดังนั้น เรากำลังนมัสการผู้ใดหรือสิ่งใด แทนพระเจ้าอยู่? อะไรที่บังคับเอาเวลาและพลังงานของเราไป เอาการใช้เงินและการใช้เวลาว่างของเราไป? อะไรที่ทำให้เราโกรธ? อะไรที่มอบ ความหวังและการปลอบโยนให้กับเรา? อะไรคือแรงบันดาลใจที่เรา มอบให้กับลูกๆ ของเรา?

รูปเคารพให้คำสัญญามากมายแม้ว่าพวกมันจะไม่สามารถรักษา ได้เลยสักข้อ

การกลับใจที่ไม่จริง

การกลับใจหมายถึงการแทนที่รูปเคารพของเราด้วยพระเจ้า ก่อนจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในทางพฤติกรรม จะต้องมีการเปลี่ยนแปลง เกิดขึ้นในการนมัสการก่อน สิ่งนี้แตกต่างจากการกลับใจแบบที่เรา มักจะนึกถึงจริงๆ

บ่อยครั้งที่เรามักจะทำกับการกลับใจราวกับเป็นการเรียกให้ไป ล้างชีวิตของเราให้สะอาด เราทำดีเพื่อลบล้างความชั่ว เราพยายาม ทำดีมากขึ้นให้เท่ากับความไม่ดีหรือแม้กระทั่งให้มากกว่าความไม่ดี ด้วยซ้ำ บางครั้งเราพูดถึงการกลับใจราวกับเป็นการตั้งเป้าหมายในวัน ปีใหม่ที่จริงจังและดูเคร่งศาสนาเอามากๆ

- ฉันจะไม่ระเบิดอารมณ์ใส่ลูกอีก
- ฉันจะไม่ดูหนังโป๊อีก
- ฉันจะไม่โกงเวลาทำงานอีก
- ฉันจะเลิกนินทาเจ้านาย

แต่ถึงแม้ว่าเราจะล้างความประพฤติของเราให้สะอาดในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่หัวใจของเราก็คงสามารถมีความรักที่ดีต่อรูปเคารพทั้งหลายของเราได้อยู่ดี

พวกฟาริสีทำให้เราเห็นภาพของสิ่งนี้ พวกเขาคือกลุ่มคนที่ได้รับรางวัลความประพฤติดีเด่นในแถบปาเลสไตน์ เป็นกลุ่มคนประเภทที่คุณอยากให้เป็นเพื่อนบ้านของคุณ พวกเขาจะไม่ยอมให้ลูกๆ ทั้งจักรยานไว้หน้าบ้านคุณ พวกเขาจะไม่จัดปาร์ตี้หลุดโลกและทิ้งกันบุหรืไว้ในแปลงดอกไม้ของคุณ พวกเขาจะตามเก็บอัสุนัขของเขาเสมอ พวกเขา คือคนที่มีศีลธรรม แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาว่าพวกหลุมศพาบด้วยปูนขาว คือพวกที่ข้างนอกสุกใส ข้างในเป็นโพรง (มัทธิว 23:27) ประเด็นคือ ไม่ใช่แค่คนไม่ดีเท่านั้นที่บูชารูปเคารพ คนดี มีศีลธรรม หรือแม้แต่คนที่เคร่งศาสนา ก็เป็นคนที่กราบไหว้รูปเคารพด้วย การกลับใจ ไม่ใช่สิ่งเดียวกับการตั้งใจทำดี

บางครั้งเราพูดถึงการกลับใจราวกับเป็นการรู้สึกแหย่หรือรู้สึกผิดเกี่ยวกับความประพฤติของเรา เรารู้สึกผิดหากถูกจับได้ เรารู้สึกผิดหากไม่ถูกจับได้ เรารู้สึกผิดหากเราทำให้บางคนผิดหวังหรือตัวเองผิดหวัง ไม่ต้องสงสัยเลยว่า การกลับใจเรียกร้องให้เราเรียนรู้ถึงความผิดของตัวเอง แต่คุณสามารถรู้สึกผิดและยังคงรักบาปที่คุณทำได้ ใครก็ตามที่ปล่อยตัว

ไปตามแรงดึงดูดของตัณหาจะสามารถบอกคุณเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ “คนโง่ที่ทำความโง่ช้าแล้วช้าอีกก็เหมือนสุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา” (สุภาษิต 26:11) การกลับใจไม่ใช่เรื่องของความรู้สึก

การกลับใจที่แท้จริง

การกลับใจที่แท้จริงคือการนมัสการครั้งใหม่ สิ่งนี้มีหน้าตาเหมือนกับชีวิตที่เปลี่ยนไป แต่พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปเป็นผลมาจากการเปลี่ยนการนมัสการ ไม่ใช่อีกแบบในทางกลับกัน

การกลับใจ คือการที่พระวิญญาณทรงทำให้สำนึกผิดในเรื่องความผิดแห่งบาปของเรา ไม่ใช่ในความไม่ดีแห่งการกระทำของเรา แต่เป็นการกบฏแห่งหัวใจที่เรามีต่อพระเจ้า

การกลับใจ หมายถึง การเกลียดชังสิ่งที่ครั้งหนึ่งเราเคยรักและปรนนิบัติรับใช้ คือรูปเคารพต่างๆ ของเรา และหันหลังให้กับรูปเคารพเหล่านั้น

การกลับใจ หมายถึง การหันมารักพระเจ้า (ผู้ที่ครั้งหนึ่งเราเคยเกลียดชัง) และปรนนิบัติรับใช้พระองค์แทน นี่เป็นความภักดีอันใหม่ที่ลึกซึ้งที่สุดของหัวใจ

หากการกลับใจคือการเปลี่ยนการนมัสการจริงๆ ถ้าอย่างนั้น คริสตจักรจะต้องไม่กดดันให้ผู้คนรีบ “ทำการตัดสินใจ” ในเรื่องพระเยซู โดยที่ยังไม่ได้คิดให้ถี่ถ้วนก่อนแล้วด่วนมอบความมั่นใจให้กับพวกเขาอย่างรวดเร็ว แต่เราควรเรียกร้องให้ผู้คนกลับใจ เมื่อเราแยกการกลับใจออกจากการกลับใจเชื่อ (ไม่ว่าจะเพราะเราคิดว่าสิ่งนี้จะตามมาภายหลัง

หรือเพราะเรากลัวว่าการกลับใจจะทำให้ผู้คนถอยหนีไป) เราก็ได้ย่อขนาดของการกลับใจเชื่อให้เหลือเพียงแค่การรู้สึกแยหรือการตั้งใจทำดีที่แยกว่านั้นคือเราเสี่ยงที่จะให้ความมั่นใจกับ “คนที่ (คิดว่า) กลับใจแล้ว” ว่าเขามีสถานะที่ถูกต้องกับพระเจ้าทั้งๆ ที่ความจริงไม่ใช่ การทำแบบนี้แทบจะเหมือนกับการมอบชีวิตต่อต้านข่าวประเสริฐให้กับใครสักคน

คุณก็รู้ว่าวัดขึ้นทำงานอย่างไร วัดขึ้นทำงานโดยการใช้เชื่อโรคที่บกพร่องเพื่อหลอกให้ร่างกายคิดว่ามั่นติดเชื่อแล้วเพื่อจะได้ผลิตแอนติบอดีหรือภูมิคุ้มกันโรคขึ้นมา ดังนั้น เมื่อมีการติดเชื่อจริงๆ เกิดขึ้นร่างกายก็พร้อมที่จะต่อสู้กับมัน เช่นเดียวกัน การเรียกให้ผู้คนมา “ทำการตัดสินใจ” โดยปราศจากการเรียกให้พวกเขากลับใจไม่เพียงแต่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนความเชื่อที่ไม่จริงแต่ยังเสี่ยงที่จะฉีควัดขึ้นต่อต้านข่าวประเสริฐที่แท้จริงให้กับคนๆ นั้นด้วย คนพวกนั้นจะคิดว่าพวกเขาอยู่ในคริสตศาสนาแล้ว! จากนั้นเราก็ตบป้าสนับสนุนเขาไปอีกแรงด้วยการพูดว่่า “รอดแล้ว รอดเลย”

คนที่ไม่ได้กลับใจเชื่ออย่างแท้จริงเป็นคนแบบไหน? ป่อยครั้งพวกเขาเป็นคนประเภทที่

- รู้สึกตื่นเต้นกับสวรรค์ แต่เปื้อหน่ายกับคริสเตียนคนอื่นๆ และคริสตจักรท้องถิ่น
- คิดว่่าสวรรค์จะเป็นที่ที่ดีเยี่ยมไม่ว่าพระเจ้าจะอยู่นั้นหรือไม่
- ชอบพระเยซูแต่ไม่ต้องการส่วนที่เหลือ เช่น การเชื่อฟัง ความบริสุทธิ์ การเติบโตในฐานะสาวก การทนทุกข์
- ไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างการเชื่อฟังที่เกิดจากความรักและการเชื่อฟังแบบฟังพาทรรรมบัญญัติได้

การกลับใจเชื่อ

- เมื่อหน่ายกับความบาปของคนอื่นมากกว่าบาปของตัวเอง
- ต้อยค่าพระคุณและให้คุณค่าความสะดักสบายของตัวเองไว้สูง

แล้วพระคัมภีร์ใหม่บรรยายถึงคริสเตียนแท้ไว้ว่าอย่างไร? ตามที่เขียนไว้ใน 1 ยอห์น คริสเตียนแท้ คือคนที่

- รักคริสเตียนคนอื่นๆ และคริสตจักรท้องถิ่น เพราะเขารักพระเจ้า (5:1)
- บรรารัณหาที่จะมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ไม่ใช่แค่ชีวิตที่สบายในสวรรค์ (1:6-7; 5:1)
- เข้าใจว่าการติดตามพระเยซูหมายถึงการเป็นสาวก (1:6)
- เชื่อฟังพระเจ้าจากใจที่รักพระเจ้า (5:2-3)
- กระตือรือร้นที่จะสารภาพบาปและหันกลับจากบาปของตัวเอง (1:9)
- ยกพระคุณขึ้นและกตความปรารัณหาของตัวเองลง (1:7, 10)

การเป็นคริสเตียน คือการรับเอาชีวิตที่เต็มไปด้วยการกลับใจ พระเยซูได้ทรงบรรยายถึงสิ่งนี้เป็นเหมือนกับการแบกกางเขนของเรา และติดตามพระองค์ไป สิ่งนี้เกิดขึ้น ณ จุดหนึ่งของชีวิตแต่ดำเนินต่อไปในชีวิตแห่งการปรนนิบัติรับใช้และการรักพระเจ้า ดีทริช บอนโฮเฟอร์กล่าวไว้อย่างสวยงามว่า “เมื่อพระคริสต์ตรัสเรียกมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์ก็ทรงเรียกให้เขาตามมาและให้มาตาย”

การกลับใจเชื่อเรียกร้องความเชื่อ

ถ้าการกลับใจคือด้านหนึ่งของเหรียญแห่งความสับสน อีกด้านก็คือความเชื่อหรือความศรัทธา ในการเป็นคริสเตียน คุณไม่เพียงต้องกลับใจ แต่ต้องเชื่อในข่าวดีของพระเยซูด้วย พระเยซูตรัสว่า “จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ” (มาระโก 1:15)

ในตัวอย่างของการกลับใจเชื่อที่เราพิจารณากันก่อนหน้านี้ เปาโลพรรณาสถาถึงลักษณะของคริสเตียนชาวเอเธนส์ว่า เป็นผู้ที่ “รอคอยพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นจากตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยเราให้พ้นจากพระพิโรธที่จะมีมาภายหลัง” (1 เอเธนส์ 1:10) สังเกตว่าเปาโลสรุปข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐไว้ในข้อนี้ คือหลังจากที่เป็นขึ้นจากตาย พระเยซูก็ทรงสัญญาว่าจะช่วยเราจากพระพิโรธที่กำลังจะมาถึง ชาวเอเธนส์จึงตอบสนองลงด้วยการ “รอคอย” พระเยซูจากสวรรค์ อาจไม่มีคำไหนที่สามารถบรรยายความหมายของการเชื่อได้มากกว่าการบอกว่าใครสักคนกำลังรอคอยพระเยซูจากสวรรค์

สิ่งที่ความเชื่อไม่ได้เป็น

ความเชื่อหรือความศรัทธาเป็นมากกว่าการยอมรับชุดความคิดหนึ่งในสมอง จริยอยู่ที่ความเชื่อนั้นรวมถึงการยอมรับความจริงเกี่ยวกับข่าวประเสริฐในทางความคิดด้วย แต่ยากอบเตือนเร่ว่า แม้แต่พวกชาตาก็เชื่อความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าและกลัวจนตัวสั่น (ยากอบ 2:19)

ความเชื่อไม่ใช่การท่องคาถาศักดิ์สิทธิ์อย่างหนึ่ง จริยอยู่ที่คุณต้อง (ดังที่เปาโลเขียนไว้ว่า) “ยอมรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็น

องค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย”(โรม 10:9) แต่นั่นก็ไม่ใช่การท่องคาถา จงพูดคำๆ นั้นออกมา แล้ว “เพียง” คุณจะรอดในทันที น่าเศร้าที่คริสเตียนอีแวนเจลิคัลขอให้ผู้คนอธิษฐานตามว่า “พระเยซูคริสต์เจ้าข้า ลูกเป็นคนบาป โปรดยกโทษให้ลูกด้วย” จากนั้นก็มอบความมั่นใจในความรอดให้กับพวกเขาว่าถ้าถ้อยคำเหล่านั้นมีฤทธิ์อำนาจในตัวของมันเอง ชาวโรมันคาทอลิกสอนว่าคนที่ใช้พูดคำที่ใช้จะเปลี่ยนเหล่าอングนให้กลายเป็นเลือดหรือทำให้น้ำในพิธีบัพติศมาทำให้ทารกคนหนึ่งบังเกิดใหม่ได้ และมุสลิมจะบอกคุณให้พูดสามครั้งในภาษาอารบิกต่อหน้าพยานว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และท่านศาสดามูฮัมหมัดเป็นศาสนทูตของพระองค์” แล้วคุณก็จะกลายเป็นมุสลิม แต่การท่องคำพูดๆ หนึ่งจะเปลี่ยนหัวใจที่มีสการรูปเคารพให้เป็นหัวใจที่มีสการพระเจ้าได้อย่างไร?

ความเชื่อไม่ใช่การเป็นคนมีศาสนา หรือการเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแห่งความเชื่อ หรือการแสวงหาการชี้นำฝ่ายจิตวิญญาณ ความเชื่ออาจจะเกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านี้ แต่ทุกวันนี้ผู้คนมากมายเรียกตัวเองว่าเป็นคนที่สนใจเรื่องจิตวิญญาณหรืออ้างว่าตนกำลังเดินอยู่บนเส้นทางแห่งศรัทธา กระนั้นก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าแบบเดียวกับที่ทรงสำแดงตัวพระองค์เองในพระเยซูคริสต์

สิ่งที่ความเชื่อเป็น

ความเชื่อของคริสเตียน คือการเชื่อถือหมดทั้งใจว่าพระเจ้าจะทรงรักษาคำสัญญาของพระองค์ในข่าวประเสริฐ ชาวเซสโซโลนิกาไม่ได้เชื่อนัดชื่อ

หรือทองคำอัฐฐานใดๆ พวกเขาเริ่มที่จะรอคอยพระเยซูและสิ่งนี้แสดงให้เห็นในชีวิตของพวกเขา พวกเขาอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาหยุดฟังพาในโมเสสและธรรมบัญญัติเพื่อให้ได้มาซึ่งความชอบธรรม พวกเขาหยุดฟังพาในรูปเคารพของพวกเขา พวกเขาทุกคนหยุดฟังความมั่งคั่งของตัวเองแต่เริ่มที่จะฟังในคำสัญญาแห่งข่าวประเสริฐของพระเจ้าแทนสิ่งที่รอพวกเขาอยู่ไม่ใช่การพิพากษาและการลงโทษแต่เป็นชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงเริ่มใช้ชีวิตต่างไปจากเดิม ทุกคนสามารถเห็นสิ่งนี้ได้ ความเชื่อได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขา เพราะความเชื่อไม่ใช่การเพียงแค่ว่าทวนคำสัญญากับพระองค์ในคำอธิษฐานเท่านั้น แต่ยังฟังในคำสัญญาเหล่านั้นด้วย

เมื่อไม่นานมานี้ลูกคนหนึ่งของผมป่วยค่อนข้างจะหนัก เรารู้ล่วงหน้าแล้วว่าความเจ็บป่วยนี้จะทำให้เขาสับสนอย่างรุนแรงและแม้กระทั่งเพื่อในช่วงหนึ่ง ดังนั้น ขณะที่ลูกชายของผมยังมีสติอยู่ ผมก็ออกไปในตาของเขาแล้วบอกเขาว่า “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ให้จำไว้สองอย่างนะลูก พ่อรักลูก และลูกไว้วางใจพ่อได้” เมื่ออาการคลุ้มคลั่งเข้าครอบงำเขา ลูกชายของผมไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัวเขาได้ แต่เขาจะมองมาที่ผมและผมจะพูดซ้ำๆ ว่า “พ่อรักลูก ลูกไว้วางใจพ่อได้” เขาว่าเขาสามารถฟังคำสัญญาเหล่านั้นได้

นี่แหละคือความเชื่อ ความเชื่อวางใจในพระเจ้า ในพระลักษณะของพระองค์ และในความรักของพระองค์ และดังนั้น ความเชื่อจึงฟังในคำสัญญาแห่งข่าวประเสริฐไม่ใช่ในสิ่งอื่น นี่คือเหตุผลที่ยากอบกล่าวว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว (ยากอบ 2:17) ความเชื่อของจริงจะฟังฟังและฟังพา ติดตามและทำงาน

ความเชื่ออะไรที่เราสอน?

ความเข้าใจในเรื่องความเชื่อเช่นนี้มีความหมายอย่างไรต่อชีวิตของคริสตจักร? ประการแรก ความเข้าใจนี้จะส่งผลต่อสิ่งที่เราสอนและวิธีที่เรามอบความมั่นใจในความรอด ความเข้าใจนี้จะส่งผลต่อสิ่งที่เราฟังพา การสอนศีลธรรมนิยมจะทำให้เราฟังในการทำดีของเรา การสอนแค่ความจริงใจจะทำให้เราฟังพาประสบการณ์ทางอารมณ์และประเพณี การมอบชีวิตให้กับพระเยซูอีกครั้ง การสอนเรื่องจิตวิญญาณจะทำให้เราฟังพาในสภาพที่แท้จริงแห่งการเดินทางไม่ใช่ในความหวังแห่งจุดหมายปลายทาง การสอนเรื่อง “การตัดสินใจนิยม” จะทำให้เราฟังในคำอธิษฐานที่เราอธิษฐานตอนที่เราไปค่ายอนุชนหรืองานริทริตสำหรับคู่แต่งงาน

เปาโลบอกว่า “จงสำรวจตนเองว่าท่านตั้งมั่นในความเชื่อหรือไม่ จงทดสอบตัวเอง” (2 โครินธ์ 13:5 TNCV) เปาโลไม่ได้บอกให้เราสำรวจการตัดสินใจในอดีตหรือดูว่าเรารู้สึกว่าเป็นคนสนใจเรื่องจิตวิญญาณหรือไม่ ท่านสอนให้คริสเตียนมองที่ชีวิตในปัจจุบัน ความเชื่อที่ช่วยให้รอดจะยึดพระคริสต์ไว้ไม่ปล่อย และเช่นเดียวกับการกลับใจ ความเชื่อแบบนี้จะทิ้งหลักฐานไว้ให้เห็นตลอดชีวิตของผู้เชื่อ ในฐานะคริสตจักร เราต้องมองหาหลักฐานปัจจุบันของพระคุณพระเจ้าในชีวิตของกันและกัน และชี้ให้กันและกันได้เห็น

ความเชื่ออะไรที่เรานำเสนอ?

ประการที่สอง การเข้าใจความเชื่อที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์จะส่งผลต่อการประกาศข่าวประเสริฐของเรา ถ้าการประกาศที่ปราศจากการกลับใจ

ทำให้เกิดผู้เชื่อไม่เพิ่มขึ้นมา ฉะนั้น การประกาศที่ปราศจากการเข้าใจ ความเชื่ออย่างถูกต้องก็จะให้ผลเช่นเดียวกัน

การทำกับความเชื่อราวกับเป็นการเห็นด้วยในทางใจหรือหลัก ความเชื่อในทางวาจาทำให้เกิด “การเป็นคริสเตียนแบบเป็นพิธี” ขึ้นมา อย่างที่คริสเตียนกลุ่มพิวริตันได้เรียก คนพวกนี้สามารถอธิบาย ขาวประเสริฐได้ พวกเขาเห็นด้วยกับสารนี้ พวกเขาเคยอธิษฐานตาม พวกเขาอาจถึงกับรู้สึกสะท้อนอารมณ์ตอนที่อธิษฐานด้วย แต่พวกเขาก็ไม่ได้รู้จักกับพระเยซูหรือฟังในคำสัญญาของพระองค์อย่างที่เราได้เห็นแล้วในชีวิต ในความสัมพันธ์ และอุปนิสัยของพวกเขา ดังที่ยอห์น ได้กล่าวไว้ เช่น “ถ้าผู้ใดพูดว่า ‘ข้าพเจ้ารักพระเจ้า’ แต่ยังเกลียดพี่น้องของตน ผู้นั้นก็โกหก เพราะผู้ที่ไม่รักพี่น้องซึ่งตนมองเห็นย่อมไม่สามารถรักพระเจ้าซึ่งตนมองไม่เห็น” (1 ยอห์น 4:20 TNCV)

ตั้งแต่ยุคของการตื่นรู้ครั้งใหญ่ครั้งที่สองเป็นต้นมา คริสเตียน อีแวนเจลิคัลก็บรรยายลักษณะของการกลับใจเชื่อว่าเป็นการตัดสินใจ เช่น ยกมือขึ้น! ก้าวออกมาข้างหน้า! มาที่หน้าธรรมาสน์! อะไรคือผลของการเปลี่ยนการกลับใจเชื่อให้เป็นการตัดสินใจ? คำตอบคือคริสตจักร ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนที่มีชีวิตไม่ต่างอะไรจากโลก อัตราการหย่าร้างของคริสเตียนที่พอๆ กับของโลก ความเป็นวัตถุนิยมอย่างรุนแรง การใช้งานสื่อลามกที่สูงขึ้น มี “สมาธิ” คริสตจักรที่แทบจะไม่ไปคริสตจักรเลย (หากจะเคยไปสักครั้งนะ) ปัญหาไม่ใช่การที่เรามีคริสเตียนที่ยังทำบาปอยู่ในคริสตจักรแน่นอนว่าเรามีอยู่แล้ว ปัญหาคือเรามี “คริสเตียน” ที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนอยู่ในคริสตจักร แต่เรายังมอบความมั่นใจให้กับพวกเขาและบอกพวกเขาว่าอย่าให้ใคร

หน้าไหนมาตั้งคำถามกับพวกเขาได้

มันน่าอายที่เราโอ้อวดเกี่ยวกับ “การตัดสินใจ” พวกนั้นและถือว่า การประกาศข่าวประเสริฐของเราสำเร็จ แล้วคนส่วนใหญ่ที่ “กลับใจเชื่อ” พวกนั้นอยู่ที่ไหนในหนึ่งปีให้หลัง? ทำไมเราถึงได้ตื่นเต้นเหลือเกิน? ผมเกรงว่าที่เราตื่นเต้นเป็นเพราะพวกเขาเป็นผู้กลับใจเชื่อของเรา สิ่งนี้ทำให้นักถึงเรื่องราวที่ซาลส์ สเปอร์เจียน เล่าเกี่ยวกับอาจารย์ โรแลนด์ ฮิลล์ วันหนึ่งชายขี้เมาคนหนึ่งมาทักทายเขาและพูดว่า “หวัดดี ครับ คุณฮิลล์ ผมเป็นผู้เชื่อคนหนึ่งของคุณนะ” อาจารย์ฮิลล์ จึงตอบ กลับไปว่า “คุณต้องเป็นของผมแน่ ที่แน่ๆ คือคุณไม่ได้เป็นขององค์ พระผู้เป็นเจ้า!”

เมื่อที่ทำงาน โรงเรียน และสนามกีฬาเต็มไปด้วยผู้กลับใจเชื่อ ของเรา โลกก็สวนกลับมาว่า “ถ้านั่นคือคริสเตียน จะต้องสนพระเยซู ทำไม?”

เราสามารถเก็บเกี่ยว ไหม่น้าว และรวบรวมการตัดสินใจทั้งหลาย ได้ง่าย แต่พระเยซูบอกให้เราออกไปสร้างสาวก ไม่ใช่ทำให้เกิดการตัดสินใจหรือคนรับเชื่อ แต่เป็นสาวก คือผู้ติดตามที่อดทนต่อความ ยากลำบาก แบกกางเขนของตน และติดตามพระเยซูไปตลอดชีวิต

ความเชื่อแบบไหนที่เราเป็นแบบอย่าง?

ประการสุดท้าย การเข้าใจความเชื่อที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์จะส่งผลต่อ การเป็นสมาชิกคริสตจักร

เราไม่ควรตั้งมาตรฐานการเป็นสาวกให้สูงกว่าที่พระเยซูตั้ง แต่ก็ไม่ควรจะตั้งให้ต่ำกว่าด้วย พระเยซูได้ทรงเรียกให้ผู้คนมาตอบสนองต่อ

ข่าวประเสริฐอย่างไร? “จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ” (มาระโก 1:14–15) และนั่นก็เป็นสิ่งที่สาวกกลุ่มแรกทำ พวกเขาทั้งชีวิตเก่าของตัวเองและติดตามพระเยซูไปในการกลับใจและเชื่อ

ต่อมาบรรดาอัครทูตเรียกให้ผู้คนตอบสนองต่อข่าวประเสริฐอย่างไร? ในวันเพนเทคอสต์ เปโตรเทศนาต่อหน้าฝูงชนเป็นจำนวนมากที่กรุงเยรูซาเล็มว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลาย แล้วพวกท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38)

สังเกตเห็นไหมว่ามีการเปลี่ยนแปลงในภาษาที่ใช้? “กลับใจใหม่และเชื่อ” เป็น “กลับใจและรับบัพติศมา” เปโตรไม่ได้บอกว่าการรับบัพติศมาจะช่วยให้ออก แต่ท่านกำลังบอกว่าวิธีที่ความเชื่อสำแดงตัวเองออกมาคือการรับบัพติศมา นี่เป็นวิธีที่ความเชื่อตอบสนองและ “เช็นด์รับรอง” ต่อหน้าผู้อื่น อะไรทำนองนี้

ผมขอย้อนกลับมาสักหน่อย ในมัทธิว บทที่ 16 และ 18 พระเยซูได้ทรงมอบอำนาจของกุญแจแห่งอาณาจักรให้กับคริสตจักรท้องถิ่นเพื่อยืนยันทั้งการประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริงและผู้ประกาศความเชื่อที่แท้จริงอย่างเป็นทางการ จากนั้นในมัทธิว บทที่ 26 และ 28 พระเยซูได้ทรงสถาปนาพิธีมหาสนิทและพิธีบัพติศมาซึ่งเป็นวิธีที่คริสตจักรจะใช้กุญแจนั้นและมอบความมั่นใจให้กับผู้ประกาศความเชื่อ การรับบัพติศมาเป็นคำแรกของการรับรองในที่สาธารณะชนว่าคนอื่นเห็นด้วยกับการประกาศความเชื่อของคุณ นี่คือสาเหตุที่คริสตจักรให้บัพติศมาคุณใน “นาม” ของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ (28:19)

“นี่แหละเสื้อที่ม!” จากนั้นพืธีมหาสนิทก็มอบการรับรองนั้นอย่างต่อเนื่อง “เนื่องจากมีขนมก้อนเดียว เราจึงเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมก้อนเดียวกัน” (1 โครินธ์ 10:17) การเข้าส่วนในขนมปังก้อนเดียวรับรองและเปิดเผยให้เห็นว่าใครที่เป็นร่างกายเดียวนั้น คริสตจักรยังสามารถเพิกถอนการรับรองการประกาศความเชื่อของบางคนผ่านทาง การลงวินัยคริสตจักรหรือการอเปหิ ซึ่งจะเป็นการตัดคนๆ นั้นออกจาก โຕีเสวยของพระเยซูและการเป็นสมาชิกคริสตจักรได้

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูไม่ได้ทิ้งกลุ่มคนที่มอบการยืนยันให้กับตัวเองและกลุ่มคนที่เคยทำการตัดสินใจเพียงครั้งเดียวไว้ แต่ทรงทิ้ง คริสตจักรซึ่งมีอำนาจที่จะให้บัพติสมาและมอบศีลมหาสนิท นี่เป็นอีกวิธีในการบอกว่าพระองค์ได้ทรงทิ้งบางอย่างที่เราเรียกว่า “การเป็นสมาชิกคริสตจักร” ไว้ ตามแก่นแท้ของพระคัมภีร์แล้ว การเป็นสมาชิก คริสตจักร คือการรับรองและการดูแลที่เราเฝ้าต่อการประกาศความเชื่อ และการเป็นสาวกของพระคริสต์ของกันและกัน เราทำสิ่งนี้ผ่านทางพิธี บัพติสมาและพืธีมหาสนิท

ดังนั้น เมื่อเราจะให้บัพติสมาให้กับใครสักคน ควรเป็นเรื่องปกติที่เราจะนำพวกเขาเข้าสู่กระบวนการเป็นสมาชิกคริสตจักรของเรา กล่าวคือ การรักษาให้พิธีบัพติสมาและพืธีมหาสนิทอยู่คู่กันควรเป็นเรื่องที่ปกติ อันหนึ่งเป็นประตูหน้าบ้าน อีกอันเป็นมืออาหารของครอบครัวที่มีอย่างต่อเนื่อง การทำทั้งสองอย่างนี้ร่วมกัน คือวิธีที่คุณจะทำมากกว่าการ รับรองการตัดสินใจที่ทำเพียงครั้งเดียว นี่เป็นวิธีที่เราจะยืนยันชีวิตที่ ได้รับการเปลี่ยนแปลงของการกลับใจอย่างต่อเนื่อง นี่เป็นวิธีที่เราจะ

สามารถแน่ใจได้ว่าการรับรองร่วมกันของเรานั้นสุจริต และเป็นวิธีที่เราจะต่อสู้กับผู้เชื่อปลอมและการเป็นคริสเตียนแบบนามธรรม

แน่นอนว่าจะต้องมีกรณียกเว้น สมาชิกจากคริสตจักรอื่นอาจมาเยี่ยมคริสตจักรคุณและร่วมพิธีมหาสนิทกับคุณด้วยสมมติฐานว่า คริสตจักรที่รับรองข่าวประเสริฐแห่งอื่นจะรับรองการประกาศความเชื่อของพวกเขาในฐานะสมาชิกด้วย อันที่จริง คริสตจักรของคุณก็ไม่ใช่ คริสตจักรเพียงแห่งเดียวในโลก และบางครั้งเราอาจจะให้บังพติสมากับคนบางคนและจากนั้นก็ต้องบอกลาพวกเขาทันทีเมื่อพวกเขาย้ายไปอยู่จังหวัดอื่นหรือประเทศอื่น แต่กรณียกเว้นเหล่านี้ไม่ควรจะมากำหนดการปฏิบัติตามปกติของเรา

ภาพที่ใหญ่กว่านั้น คือการที่ความเชื่อซึ่งเข้าส่วนในความตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูไม่สามารถแยกจากความเชื่อซึ่งเข้าส่วนในประชากรของพระเยซูได้ ดังที่กอร์ดอน สมิธ กล่าวไว้ว่า “การกลับใจเชื่อไม่ใช่แค่การหันมาเชื่อพระคริสต์เท่านั้น แต่เป็นการถูกพาเข้าไปสู่ชุมชนคริสเตียนด้วย ความเชื่อของคริสเตียนเป็นความเชื่อที่**ชอบสังเกต**อย่างเห็นได้ชัด” ดังนั้น ความเชื่อที่แท้จริงจะผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับคริสตจักรท้องถิ่นเช่นเดียวกับที่ได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า หลังจากที่เขาเปโตรสั่งให้ผู้คนกลับใจและรับบังพติสมา เราได้อ่านพบว่า “บรรดาผู้ที่ยอมรับถ้อยคำของเปโตรได้รับบังพติสมาและในวันนั้นมีคนราวสามพันคนเข้าร่วมเป็นสาวก” (กิจการ 2:41TNCV) คนพวกนั้นเข้าร่วมกับใคร? คำตอบคือเข้าร่วมกับคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม

การมอบความมั่นใจ

ความเข้าใจที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เรื่องการกลับใจและความเชื่อ หมายถึงการที่คริสตจักรถูกเรียกมาให้สร้างสาวก ไม่ใช่ทำให้เกิดการตัดสินใจ ปัญหาคือใจที่มีความกลัวมนุษย์และรู้สึกพึงพอใจในตัวเอง ของเรามักจะถูกล่อลวงให้มอบความมั่นใจกับผู้คนอย่างรวดเร็วเสมอ แต่เราต้องไตร่ตรองให้มากขึ้นถึงวิธีที่เราจะมอบความมั่นใจในความรอดให้กับผู้คน

ครั้งหนึ่งผมมีโอกาสดำเนินงานประกาศที่ใหญ่มาก ๆ งานหนึ่งในระหว่างการอบรมพวกเรากลุกสอนให้บอกคนไปว่าหากพวกเขาจะเพียงแค่อธิษฐานตามคำอธิษฐานที่พิมพ์อยู่ในบัตรที่เรามอบให้ พวกเขาก็จะมั่นใจได้เลยว่าได้บังเกิดใหม่แล้วและจะได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป และไม่ต้องสงสัยความจริงข้อนั้นเลย ความกังวลของผมต่อกลยุทธ์แบบนี้มีอยู่สองประการ ประการแรก สิ่งนี้สนับสนุนให้ผู้คนมองหาความมั่นใจจากการตัดสินใจและการอธิษฐานของพวกเขาในวันนั้น แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนให้เรามองย้อนกลับไปที่การตัดสินใจที่เราเคยทำ พระคัมภีร์สอนให้เราสำรวจจิตชีวิตของเราในวันนี้ว่าคงอยู่ในความเชื่อหรือไม่ (2 โครินธ์ 13:5) มีการกลับใจและความเชื่อเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไหม? ผมขอถอดคำพูดของจอห์น ไฟเฟอร์ มาว่า ผมไม่ได้รู้ว่าตัวเองยังมีชีวิตอยู่เพราะผมมีบาปเกิด ผมรู้ว่าผมยังมีชีวิตอยู่เพราะผมกำลังหาใจ

ประการที่สอง คือถ้อยคำแห่งการรับรองความมาจากคริสตจักร ผ่านทางการบัพติศมาและการเป็นสมาชิกคริสตจักร นี่คือการที่พระเยซูได้ทรงกำหนดขึ้น ให้เราจัดงานประกาศกัน แต่ให้เราชี้หน้าผู้คนไปยัง

คริสตจักรในทันทีด้วย ในชีวิตของคริสตจักร ถ้อยคำแห่งการรับรองมาจากกลุ่มคนที่รู้จักคุณและเป็นกลุ่มคนที่จะเดินไปกับคุณเรื่อย ๆ ไม่ใช่ว่าคริสตจักรจะไม่ทำพลาดเลย แต่ถ้อยคำแห่งการรับรองที่ให้ผ่านศาสนพิธีควรเชื่อมโยงกับชุมชนของผู้คนที่ใช้ชีวิตร่วมกัน

แน่นอนว่าคริสตจักรไม่สามารถส่องเข้าไปดูในหัวใจของคนได้ แต่พระเยซูก็ทรงยืนยันอย่างซ้ำ ๆ ถึงความสามารถในการประเมินของเรา โดยการดูชีวิตที่สำแดงออกมาภายนอกและได้รับการเฝ้าสังเกต ว่า

- “พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา... ต้นไม้ดีย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว” (มัทธิว 7:16–17)
- “คนดีก็เอาของดีมาจากคลังแห่งความดีในตัวของเขา คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังแห่งความชั่วในตัวของเขา” (มัทธิว 12:35)
- “ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การเป็นชู้ การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การใส่ร้าย ก็ล้วนออกมาจากใจ” (มัทธิว 15:19)

เราไม่อาจมองเห็นรากของต้นไม้จากการมองดูที่ต้นไม้ได้ แต่เราสามารถเห็นได้ว่ามันกำลังออกผลเป็นแอปเปิลหรือส้ม เราไม่อาจสังเกตได้ถึงความเยือกแข็งครอบงำหัวใจหรือค้นหาครอบงำความปรารถนามากแค่ไหนได้ หรือความโลภครอบครองความปรารถนามากแค่ไหนได้ แต่เราสามารถมองเห็นวิธีที่ชายคนหนึ่งปฏิบัติต่อลูก ๆ และรักภรรยาของเขาได้ เราสามารถรู้ได้หากมีใครที่กำลังขโมยหรือกำลังฉ้อโกงอยู่ นี่คือผลที่มองเห็นได้ของใจที่มองไม่เห็น

การกลับใจเชื่อ

การฟังการประกาศความเชื่อ พิจารณาผลของชีวิต และรับรองการกลับใจ คืองานของคริสตจักร ไม่ใช่ว่าคริสตจักรไม่ใช่ชุมชนของคนบาป อันที่จริงก็ใช่ แต่คริสตจักรคือชุมชนของคนบาปประเภทหนึ่ง คือคนบาปที่กำลังกลับใจ

และอีกชื่อที่ใช้เรียกคนแบบนี้ก็คือ **สาวก**

บริสุทธิ์ ไม่ใช่หายดี

ความหมายโดยนัยของชีวิตคริสเตียน

ผมเกิดมาหนึ่งปีก่อนที่ฟิล โดนาฮู จะเริ่มจัดรายการทอล์คโชว์ของเขา และโตมาพร้อมกับรายการของเขาเปิดเป็นฉากหลังในบ้านตลอดช่วงวัยเด็ก ถ้าหากคุณไม่รู้จักเขาล่ะก็ โดนาฮู คือโอปราห์ วินฟรีย์ คนแรก ตัวโอปราห์เองยังพูดว่า “หากไม่มีรายการของฟิล โดนาฮู ก็จะไม่มียุคทองของโอปราห์ วินฟรีย์” โดนาฮูคือผู้บุกเบิก แต่เขาเป็นอะไรมากกว่านั้น ทั้งตัวเขา โอปราห์ ดร.ฟิล และคนอื่นๆ ต่างเข้าใจบางอย่างเกี่ยวกับวัฒนธรรมของเรา เวลานั้นประเทศอเมริกากำลังเปลี่ยนจากมุมมองของการมีศีลธรรมที่ดีไปเป็นโลกทัศน์แบบจิตบำบัด และรายการโทรทัศน์เหล่านี้ก็สะท้อนสภาพความเป็นจริงข้อนี้และเป็นผู้นำทางแนวคิดนี้

ทัศนคติแบบจิตบำบัด (therapeutic attitude) คือ การเชื่อว่าความต้องการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราแต่ละคนคือการเรียนรู้ที่จะรักและยอมรับตัวเอง รู้สึกมีความสุขกับตัวเอง เมื่อเรามองหาการยอมรับจาก

คนอื่น เราก็จะเห็นผลของปัญหาส่วนตัวและปัญหาทางสังคมต่างๆ ได้แก่ พฤติกรรมการกินอาหารที่ผิดปกติ ความสัมพันธ์แบบโหยหาการยอมรับ การเสพติด ความรุนแรงในชีวิตคู่ ... และอีกมากมาย แต่ทั้งหมดนี้ก็เป็นการแสวงหาในทางอุดมคติ คือการแสวงหาในสิ่งที่เราเองเท่านั้นที่สามารถให้กับตัวเองได้ นั่นคือการยอมรับตัวเองอย่างไม่มีเงื่อนไข

นี่คือจุดที่รายการแบบไดนาสตี้เข้ามา เขาจะเชิญให้แขกรับเชิญมาสารภาพพฤติกรรมที่ปกติแล้วถูกมองว่าผิดปกติ แต่จุดประสงค์ของการสารภาพออกอากาศพวกนี้ไม่ใช่เพื่อจะได้รับการยกโทษและการหลุดพ้นจากบาป จุดประสงค์ คือเพื่อทำให้เกิดการยอมรับขึ้น นั่นคือการยอมรับจากตัวแขกรับเชิญเองและปกติแล้วก็โดยผู้ชมในห้องส่ง การเปิดเผยตัวตนของแขกรับเชิญแสดงให้เห็นถึงการยอมรับตัวเองอย่างที่สุด กระนั้น การงานของกลุ่มบำบัดเหล่านี้ก็เดินทางไปไกลกว่าห้องส่งโทรทัศน์ คือไปยังห้องนั่งเล่นของทุกบ้านที่เปิดดูอยู่ ถ้าคนในทีวีที่มีปัญหามากกว่าฉันคนนั้นสามารถยอมรับตัวเองได้ ฉันก็ทำได้เหมือนกัน ความสุดโต่งของสิ่งที่แสดงในรายการของไดนาสตี้และโอปราห์อนุญาตให้เราโยนความละอายและความรู้สึกผิดทิ้งไปและในที่สุดก็สามารถเริ่มที่จะรักตัวเองได้

การรักษาได้เดินทางมาถึงแต่ละคนที่เจ็บปวดและแตกสลายด้วยการปลดปล่อยคนๆ นั้นให้เป็นอิสระจากมาตรฐานของคนอื่น เพื่อที่เขาจะสามารถยอมรับตัวเองในแบบที่เป็นได้ ไม่เพียงแค่นั้น แนวคิดแบบจิตบำบัดยังสอนเราว่าให้ยอมรับคนอื่นในแบบที่เขาเป็นด้วยการรักษาแบบจิตบำบัดจะนำไปสู่การเป็นคนที่มีความสุขและปรับตัว

ได้ดีที่สามารถพูดได้ว่า “ฉันโอเคแล้ว คุณก็โอเคด้วย”

ตั้งแต่ปี 1960 เป็นต้นมา คริสเตียนก็เห็นว่าสารนี้ได้ละเว้นพระเยซู เราไม่ได้ต้องการแค่การยอมรับตัวเอง เราต้องการการยอมรับจากพระเจ้า และเราก็ให้เหตุผลด้วยว่าชาวดีแห่งข่าวประเสริฐ คือการที่พระเจ้าไม่เพียงแค่ออมรับเราและตรัสว่า “เจ้าโอเคแล้ว” แต่ยังทรงรักเราอย่างไม่มีเงื่อนไขด้วย เพื่อเปลี่ยนภาพลักษณ์ วัฒนธรรมแห่งจิตบาปก็อาจจะพูดว่าหัวใจของเราเป็นเหมือนกับถังค้ำน้ำที่ว่างเปล่า ซึ่งมีแต่เราเท่านั้นที่สามารถเติมให้เต็มได้ แต่ในฐานะคริสเตียนเรารู้ว่าเราทำสิ่งนี้ได้ มีเพียงพระเยซูผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถเติมถึงของเราให้เต็มด้วยรักที่ไม่จำกัดของพระองค์ซึ่งจะไม่มีวันหมดได้ สำหรับคริสเตียนมากมายในทุกวันนี้ นี่คือชาวดีแห่งคริสตศาสนา พระเยซูทรงเติมช่องว่างในหัวใจเราให้เต็ม พระองค์นำการรักษามาสู่ใจที่แตกสลายของเรา

การรักษาที่แท้จริงคือการถูกชำระให้บริสุทธิ์

ในสามบทแรก ผมพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า โดยพื้นฐานแล้วและเป็นลำดับแรก การกลับใจเชื่อเป็นงานของพระเจ้าที่เกิดขึ้นภายในเรา แต่เราก็มีบทบาทและความรับผิดชอบของเราด้วย เราไม่ได้ต้องการแค่การตัดสินใจ แต่ต้องการหัวใจที่เปลี่ยนใหม่อย่างสิ้นเชิงในการนมัสการผ่านทาง การกลับใจและความเชื่อ ในส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนี้ ผมจะพาไปสำรวจการประยุกต์ใช้ของการกลับใจเชื่อสำหรับชีวิตของแต่ละคน สำหรับคริสตจักร และสำหรับการประกาศข่าวประเสริฐของเรา ถ้าหากการกลับใจเชื่อหมายถึงการที่เราได้รับการสร้างขึ้นใหม่ผ่านทาง

งานแห่งความรอดที่ครอบครองเหนือทุกอย่างของพระเจ้าแล้ว สิ่งนี้ควรสร้างความแตกต่างอย่างไรบ้าง?

ในเบื้องต้น นี่หมายความว่าเราจะไม่ได้รับการรักษาให้หายในทางจิตบำบัด อันที่จริงเราจะกลายเป็นคนที่บริสุทธิแทน

ก่อนที่จะผมจะมองข้ามเรื่องการรักษาไป ผมขอพูดอย่างรวดเร็วว่าการรักษาคือหนึ่งในภาพของความรอดในพระคัมภีร์ อิสยาห์ประกาศว่า “ที่ท่านถูกเขียนดึกก็ทำให้เราได้รับการรักษา” (อิสยาห์ 53:5) และพระเยซูก็ได้มาเพื่อรักษาคนเจ็บป่วยซึ่งเป็นภาพประกอบทางกายภาพของบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า แต่การรักษาที่พระคัมภีร์หมายถึงต่างจากสิ่งที่วัฒนธรรมแห่งจิตบำบัดของเราในปัจจุบันหมายถึง ในพระคัมภีร์ความเจ็บป่วยคือผลของความบาปและผลของคำสาปแช่ง ความเจ็บป่วยยังเป็นภาพของธรรมชาติแห่งจิตวิญญาณที่เป็นมลทินและการที่เราไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ด้วย ดังนั้น การหายโรคจึงไม่ได้เกี่ยวข้องกับการพึงพอใจกับตัวเอง แต่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่ความผิดบาป ความละอย และที่สุดคือคำสาปแช่งได้ถูกกำจัดไป และเป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่เราได้รับการฟื้นฟูความสัมพันธ์อย่างถูกต้องกับพระเจ้า พูดอีกอย่างคือ การหายโรคในพระคัมภีร์คือการถูกชำระให้บริสุทธิ์

แล้วอะไรคือความหมายของการที่คริสเตียนบริสุทธิ์? นี่ไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนดีกว่าคนอื่น ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถรับเอาท่าทีของ “ข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า” มาใช้ นี่ไม่ได้หมายความว่าเราคือผู้รักษากฎเกณฑ์ ไม่ว่ากฎนั้นจะมาจากกลุ่มชายจัดหรือขวาก็ตาม แต่คริสเตียนบริสุทธิ์เพราะเขาถูก 1) แยกออก 2) เพื่อเจ้านายคนใหม่ 3) ด้วยความรักครั้งใหม่

ให้เรามาดูแต่ละข้อด้วยกัน

การเป็นคนบริสุทธิ์ คือการถูกแยกออก

การเป็นคนบริสุทธิ์ คือการถูกแยกออก

เปาโลใช้บางภาพในจดหมายที่ส่งไปยังชาวโคโลสีของท่านที่พวกเราส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะได้เจอเท่าไรเพื่ออธิบายถึงประเด็นนี้ คือภาพของการเข้าสู่หนัด เปาโลเขียนว่า:

ในพระองค์ (พระคริสต์) นั้น ท่านทั้งหลายได้รับการเข้าสู่หนัดด้วยพิธีเข้าสู่หนัดที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์โดยการขัดเนื้อหนังบาปด้วยการเข้าสู่หนัดจากพระคริสต์ พวกท่านถูกฝังร่วมกับพระองค์ในการบังเกิดใหม่ ที่พระเจ้าทรงให้ท่านเป็นขึ้นมาร่วมกับพระองค์ด้วยความเชื่อในพยานภาพของพระเจ้าผู้ทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย และท่านซึ่งตายแล้วเนื่องด้วยการละเมิดทั้งหลาย และเนื่องด้วยการไม่ได้เข้าสู่หนัดในเนื้อหนังของพวกท่าน พระเจ้าทรงทำให้พวกท่านมีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ และทรงให้อภัยการละเมิดทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงฉีกเอกสารหนี้ที่มีค่าสิ่งต่างๆ ซึ่งต่อสู้และขัดขวางเรา และทรงจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน (โคโลสี 2:11-14)

เปาโลใช้การเข้าสู่หนัดบรรยายถึงการกลับใจเชื่อของเรา คือเราได้ตายแล้วในบาป แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้เราเป็นขึ้นใหม่ผ่านทางความเชื่อ สิ่งที่ถูกมองข้ามได้ง่าย คือภาพของการเข้าสู่หนัด พวกเราส่วนใหญ่รู้ว่าขั้นตอนทางการแพทย์ของการเข้าสู่หนัดเป็นอย่างไร เราก็คงจะรู้

แล้วว่าคนอิสราเอลทำสิ่งนี้ แต่ผมเดาว่าเราหลายคนคงไม่คิดถึงการกลับใจเชื่อของเราด้วยภาพของการที่หนึ่งหุ้มปลายองคชาติถูกเนียนออกหรือ

แต่เปาโลคิด และนี่คือเหตุผล

ในพระคัมภีร์เดิม พระเจ้าได้ทรงแยกอับราฮัมและลูกหลานของท่านออกมาเพื่อที่พวกเขาจะได้มีความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระองค์ผ่านทางพันธสัญญา พระองค์ยังได้ทรงมอบสัญลักษณ์แห่งพันธสัญญาอย่างหนึ่งแก่พวกเขาด้วย คือการเข้าสุหนัต (ปฐมกาล 17:11) การเข้าสุหนัต คือสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นว่าอับราฮัมและลูกหลานของท่านบริสุทธิ์ คือบริสุทธิ์เพื่อการใช้งานของพระเจ้าและอยู่ภายใต้พระพรของพระเจ้า การไม่เข้าสุหนัต คือการถูกตัดขาดจากความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญานั้น (ปฐมกาล 17:14)

เปาโลนำภาพของการเข้าสุหนัตมาประยุกต์ใช้กับคริสตจักรในจดหมายที่ท่านเขียนถึงชาวโคโลสี แน่แน่นอนว่าท่านไม่ได้พูดถึงการตัดผิวหนังด้วยมีดผ่าตัดจริงๆ เปาโลแค่กำลังยกภาพเปรียบเทียบให้เห็น เช่นเดียวกับที่ลูกหลานของอับราฮัมถูกแยกออกในฐานะคนที่บริสุทธิ์เพื่อพระเจ้า ดังนั้น ทุกคนที่เป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ก็ถูกแยกออกหรือถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยพระคริสต์ด้วยเช่นกัน

การอุทิศถวาย/ถูกชำระให้บริสุทธิ์ (แปลได้อีกว่า ถูกแยกออก) ไม่ใช่สิ่งที่บ่งบอกถึงลักษณะของคริสเตียนเท่านั้น คริสเตียนไม่ได้มีสองชนชั้น คือพวกที่บริสุทธิ์มากๆ และพวกเราที่เหลือ คริสเตียนทุกคนบริสุทธิ์ เราทุกคนได้รับการเข้าสุหนัตและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในพระคริสต์

การถูกแยกออกมีหน้าตาเป็นอย่างไร? ในยุคพระคัมภีร์เดิม การเข้าสู่หนัดเป็นเพียงจุดเริ่มต้นสำหรับคนอิสราเอล คุณจะสวมใส่เสื้อผ้าที่แตกต่างจากคนอื่น คุณจะทานอาหารที่แตกต่าง คุณจะจัดการกับเรื่องสวนไร่นาอย่างแตกต่าง คุณจะแขวนบางอย่างเพื่อตกแต่งผนังบ้านอย่างแตกต่าง คุณจะมีแม่แต่ทรงผมที่แตกต่าง ลองจินตนาการว่า คุณเดินเข้าไปในร้านตัดผมและขอให้ช่างตัดทรงบริสุทธิ์ดูสิ! พูดอีกอย่างคือ พระเจ้าประสงค์การถูกแยกออกของคนอิสราเอลซึ่งเริ่มต้นด้วยการเข้าสู่หนัดในวันที่แปดที่คลอด เพื่อให้สิ่งนี้สำแดงตัวเองให้ทุกคนได้เห็นตลอดชีวิตของเขาและทั้งชีวิตของเขา

สำหรับคริสเตียนในยุคพระคัมภีร์ใหม่ การถูกแยกออกของเราไม่ใช่เรื่องในทางกายภาพเป็นหลัก แต่สิ่งนี้ก็ควรจะมองเห็นได้และชัดเจนมากยิ่งขึ้นในทุกส่วนของชีวิตและตลอดชีวิตของเราเพื่อให้ทุกคนได้มองเห็น ผู้คนควรเห็นความบริสุทธิ์ของเราในรูปแบบการใช้ชีวิตของเรา เปาโลเคลื่อนจากชาวประเสริฐและการเข้าสู่หนัดฝ่ายวิญญาณของเราใน โคโลสี บทที่ 2 ไปสู่วิธีที่เราควรจะใช้ชีวิตใน โคโลสี บทที่ 3 ได้อย่างสิ้นไหล :

ในเมื่อทรงให้ท่านทั้งหลายเป็นขึ้นกับพระคริสต์แล้ว ก็จงให้ใจของท่านจดจ่อกับสิ่งที่อยู่เบื้องบน... จงให้ความคิดของท่านจดจ่ออยู่กับสิ่งเบื้องบน ไม่ใช่สิ่งฝ่ายโลก...

เหตุฉะนั้นจงประหารโลกีย์วิสัยของท่านคือ การผิดศีลธรรมทางเพศ ความโลภ ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่วและความโลภ ซึ่งเป็นการบูชารูปเคารพ...สวมตัวตนใหม่ซึ่งกำลังทรงสร้างขึ้นใหม่

การกลับใจเชื่อ

ตามพระฉายขององค์พระผู้สร้างขณะที่ท่านเรียนรู้จักพระองค์มากขึ้น...

ฉะนั้นในฐานะประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก ผู้บริสุทธิ์และเป็นที่ยกย่องของพระองค์ จงสวมความสงสาร ความกรุณา ความอ่อนโยน ความถ่อมสุภาพ และความอดทน...จงสวมความรัก (โคโลสี 3:1-2, 5, 10, 12, 14 TNCV)

ผมคิดว่าเราน่าจะบอกได้ว่าเปาโล**สนใจ**ว่าเราจะสวมอะไรเข้าไป เราจะต้องถอดวิถีชีวิตเดิมทิ้งและสวมวิถีแห่งพระคริสต์เข้าไป เปาโลไม่ได้ถอยหลังลงคลองไปสู่ศีลธรรมนิยมเหมือนที่มีคนบอกว่า “ดำเนินชีวิตให้ดี ๆ พระเจ้าจะไต่ยมรับคุณ” เปาโลชี้ให้เห็นถึงความหมายโดยนัยของการกลับใจเชื่อของเรา คือการเข้าสู่หนัสดฝ่ายวิญญาณของเรา

เครื่องหมายของความบริสุทธิ์ที่มองเห็นได้เหล่านี้เป็นวิธีที่คุณจะสามารถรับรู้ได้ว่าคน ๆ หนึ่งถูกทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์เมื่อคน ๆ นั้นเดินสวนกับคุณบนท้องถนนหรือย้ายมาอยู่ข้างบ้านคุณ มันจะไม่ใช่ว่าการแต่งกายที่พิเศษหรือการทานอาหารที่แปลก ๆ ของเขา แต่จะเป็นคุณลักษณะของชีวิตเขา และคริสเตียนดำเนินชีวิตแบบนี้ไม่ใช่เพราะในที่สุดแล้วเขาก็เรียนรู้ที่จะรักตัวเอง แต่เพราะพระเจ้าได้ทรงเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของเขา และโดยการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติพระองค์ก็ได้ทรงแยกเขาออกมาเพื่อพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้คริสเตียนบริสุทธิ์

ดังนั้น อะไรคือความแตกต่างระหว่างการรักษาหรือการบำบัดตามแบบสังคมและความบริสุทธิ์ตามแบบพระคัมภีร์? ฝ่ายหนึ่งบอกว่า “คุณโอเคแล้ว” อีกฝ่ายบอก “คุณได้ถูกเลือกและถูกแยกออกแล้ว”

ฝ่ายหนึ่งบอกให้ฉันรักตัวเองและยึดความบาปไว้เพราะมันไม่ใช่ปัญหา อีกฝ่ายบอกว่าปลายทางสูงสุดและตัวตนใหม่ของฉันจะต้องไม่เกี่ยวข้องกับ ความบาปของฉัน ดังนั้น ฉันต้องปฏิเสธมัน ฝ่ายหนึ่งพยายามทำให้ ฉันรู้สึกดีเกี่ยวกับตัวเอง อีกฝ่ายทำให้ชีวิตของฉันมุ่งไปที่พระเจ้า ฝ่ายหนึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวฉันและความรู้สึกของฉัน อีกฝ่ายเป็นเรื่อง เกี่ยวกับพระเจ้าและการงานของพระองค์ในชีวิตฉัน

เมื่อคริสตจักรของเราลงเข้าไปในข่าวประเสริฐแห่งจิตบำบัด เรา จะไม่ค่อยปฏิบัติกับชีวิตคริสเตียนราวกับว่าเป็นการทำสงครามกับ ความบาปแต่เป็นเหมือนกับการต่อสู้เพื่อจะได้รู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับ มากกว่า เราจะหยุดร้องเพลงชีวิตคริสเตียนเก่าๆ เกี่ยวกับการถูกชำระ ให้บริสุทธิ์และการบากบั่นพากเพียร แล้วหันไปร้องเพลงที่เน้นร้อง เน้นที่ภาพของความใกล้ชิด การโอบกอด และการสัมผัสของพระเยซู อย่างเกินจริงแทน เราจะถือว่าทุกการวิงวอนให้ไม่ทำบาปในคำเทศนา เป็นการเน้นธรรมเนียมปฏิบัติและจงใจให้คนเชื่อฟังด้วยความรู้สึกผิด เรา จะกำหนดให้ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าอยู่ในแง่ของการยอมรับ ทั้งหมด เราจะถึงกับสร้างรูปแบบการเชื่อฟังใหม่ขึ้นมาด้วยคำสั่งแห่ง จิตบำบัด อย่างเช่น หากฉันไม่สามารถมองเห็นได้ในทางเหตุผลและ ทางอารมณ์ว่าความบริสุทธิ์ในทางเพศหรือการยังคงอยู่ในชีวิตแต่งงาน ที่ยากลำบากนั้นดีสำหรับฉัน ฉันก็อาจจะยอมรับได้ว่าคำสั่งนั้นดีสำหรับ คนอื่นแต่พระเจ้าไม่ได้มีพระประสงค์ให้ฉันทุกข์ใจหรือรู้สึกไม่เต็มเต็มแน่ ถ้าจะพูดในแง่ของศาสนศาสตร์ ข่าวประเสริฐแห่งจิตบำบัดสอนให้เรา รักความจริงที่เกิดจากข่าวประเสริฐแต่ให้หลีกเลี่ยงคำสั่งของข่าวประเสริฐ และสอนให้เราอ่านทั้งความจริงและคำสั่งนั้นผ่านเลนส์แห่งความสุขของฉัน

ความบริสุทธิ์ไม่ใช่การเพิกเฉยแค่รักษากฎเกณฑ์หรือรักษาศีลธรรมภายนอกเท่านั้น ความบริสุทธิ์ คือเสรีภาพของธรรมชาติใหม่

ใช่แล้ว เนื้อหนังกำลังทำสงครามกับจิตวิญญาณที่อยู่ภายในเรา (1 เปโตร 2:11) และสงครามนี้จะดำเนินต่อไปจนกว่าพระเยซูจะเรียกเรากลับบ้าน อย่างไรก็ตาม การใช้ชีวิตตามธรรมชาติใหม่จะไม่ใช่เรื่องที่ยากลำบากหากคุณมีธรรมชาตินี้อยู่แล้ว เรื่องที่ยาก คือการต้องใช้ชีวิตตามธรรมชาติที่คุณไม่มี อันที่จริงมันแยยิ่งกว่าความยากลำบากอีก คือมันเป็นไปไม่ได้ เป็นไปได้ไหมที่การที่คุณไม่ได้ใช้ชีวิตราวกับว่าได้ถูกแยกออกเพื่อพระเจ้าเพราะคุณยังไม่เคยถูกแยกออกเพื่อพระเจ้าเลย? อย่างที่นักเขียนท่านหนึ่งที่เพิ่งเขียนเกี่ยวกับเรื่องความบริสุทธิ์ไม่นานมานี้ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า :

นักสำรวจความคิดเห็นและนักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านมองดูความเจเนจัดในทางโลกของคริสตจักรและสรุปเอาว่าการบังเกิดใหม่ไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างในการดำเนินชีวิตของผู้คนเลย แต่เราน่าจะได้ข้อสรุปที่ตรงกันข้าม คือคนที่ไปคริสตจักรมากมายยังไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

การเป็นคนบริสุทธิ์ คือการถูกแยกออกเพื่อนายคนใหม่
ทำไมความบริสุทธิ์ถึงได้สำคัญอะไรนักหนา?

เมื่อไม่นานมานี้ผู้มาร่วมนมัสการที่คริสตจักรของผมคนหนึ่งถามคำถามนี้กับผม ชายคนนี้รักพระเยซูและดูเหมือนว่าเขาจะดำเนินชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ แต่เขามาจากภูมิหลังที่เน้นธรรมเนียมปฏิบัติ และการที่

เขาเพิ่งจะได้ค้นพบกับเสรีภาพที่ความรอดได้มาทางพระคุณเท่านั้น ทำให้เขาไม่อยากพูดถึงความบริสุทธิ์และการเชื่อฟังเพราะกลัวว่าสิ่งนี้จะทำลายข่าวประเสริฐ วิธีของเขา คือ การวางใจว่าพระคุณของพระเจ้าจะทำให้ทุกอย่างในชีวิตเขาเข้าที่เข้าทางเอง

ความบริสุทธิ์มีความสำคัญ เพราะการถูก “แยกออก” หมายถึง การถูกแยกออกเพื่อนายคนใหม่ นั่นคือหนึ่งในบทเรียนที่เราได้จากโรมบทที่ 6 (TNCV)

เปาโลเปิดบทนั้นด้วยคำถามเวอร์ชันที่เบากว่าของผู้ชายคนนี้ว่า “เช่นนี้แล้วเราจะทำอะไร? เราควรจะทำบาปต่อไปเพื่อพระคุณจะได้มีมากยิ่งขึ้นหรือไม่?” (ข้อ 1) หากเราได้รับการยกโทษและการยอมรับอย่างเต็มที่จากพระเจ้าเพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำแล้ว ทำไมถึงไม่ทำบาปต่อไปเรื่อย ๆ ?

เปาโลเริ่มต้นคำตอบของท่านด้วยการชี้ไปที่บัญญัติของเรา คือ เราได้ถูกฝังไว้กับพระคริสต์ในบัญญัติและเป็นขึ้นจากหลุมฝังศพกับพระองค์แล้ว (ข้อ 2-5) แล้วจึงอธิบายว่าสิ่งนี้หมายความว่าอะไร เดิมทีเราเป็น “ทาสบาป” (ข้อ 6) เพราะธรรมชาติของเราปกครองเหนือเรา และธรรมชาติของเราก็ถูกทำให้เสื่อมทรามโดยความบาป ดังนั้นความบาปจึงเป็นนายของเรา

แต่เดี๋ยวนี้ตัวตนเก่าของเราได้ตายไปแล้ว พระเจ้าได้ทรง

มอบชีวิตใหม่ในพระคริสต์ให้กับเรา คือชีวิตที่ถูกซื้อมาด้วยราคาบางอย่าง นั่นหมายความว่า ตอนนี้เรามีนายคนใหม่แล้วและชีวิตของเราก็ดำเนินตามแบบอย่างที่เราได้ทรงวางไว้

ในชีวิตที่อยู่บนโลกของพระองค์ พระเยซูไม่ได้รับใช้บาปแต่ทรงรับใช้พระเจ้า เพื่อเห็นแก่เราพระองค์ได้ทรง “ตายต่อบาป” และ “อยู่เพื่อพระเจ้า” (ข้อ 10) ผ่านทางการเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์โดยการบังเกิดใหม่ในความตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ความภักดีของเราจึงได้ถูกเปลี่ยนไปเป็นของนายคนใหม่ เราเคยยกร่างกายของเราให้กับบาปในฐานะ “เครื่องมือของความชั่วร้าย” แต่ขณะนี้ ในฐานะของผู้ที่ “เป็นขึ้นจากตาย” เราถวายชีวิตเพื่อรับใช้พระเจ้าในฐานะเครื่องมือ “ของความชอบธรรม” ในพระหัตถ์ของพระองค์ (ข้อ 13)

ดังนั้น ความบริสุทธิ์สำคัญเพราะความบริสุทธิ์เปิดเผยให้เห็นว่าเจ้านายของเราคือใคร คริสเตียนประพฤติตัวแตกต่างจากคนอื่น เราเชื่อฟังคำสั่งที่ต่างกัน และโลกก็สังเกตเห็นได้ พวกเขาเป็นพวกแรกที่เราเรียกว่า “คริสเตียน” ซึ่งหมายถึงพระคริสต์ตัวน้อยๆ แบบดูถูก แต่นั่นก็เป็นชื่อที่เราจะน้อมรับอย่างมีความสุขเพียงเพราะชื่อนี้แสดงให้เห็นว่าความภักดีของเราอยู่ที่ไหน ความภักดีที่ต่างกันนี้อธิบายว่าทำไมคริสเตียนต้องเจอกับการข่มเหงเรื่อยมา เราไม่ได้กำลังไล่ตามเป้าหมายเดียวกันหรือติดตามคำสั่งเดียวกันกับทุกคนที่อยู่รอบตัวเรา ชีวิตของเราไม่ได้รับรองความถูกต้องของโลกแต่ขัดแย้งกับโลก และโลกก็ไม่เคยยอมรับความขัดแย้งเช่นนี้อย่างปราณีเลย

อีกครั้ง อะไรคือความแตกต่างระหว่างข่าวประเสริฐแห่งจิตบาบัต และข่าวประเสริฐแห่งพระคัมภีร์? ในข่าวประเสริฐแห่งจิตบาบัต พระเยซูได้มาเพื่อเติมช่องว่างในใจคุณ ในข่าวประเสริฐแห่งพระคัมภีร์ พระองค์ได้ทรงมาเพื่อสถาปนาการปกครองเหนือชีวิตคุณ

ข่าวประเสริฐแห่งจิตบาบัตไม่ได้ปฏิเสธว่าพระเยซูคือองค์

จอมเจ้านาย มันก็แค่ไม่สนใจเท่านั้น แต่ผลลัพธ์ที่ได้ก็เหมือนกันเพราะ การต้องการความรักและการยอมรับที่ควบคุมหัวใจผมอย่างที่สุด ยังไม่ได้ถูกทำลายเลย ผมอาจประกาศว่าพระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่การปกครองของพระองค์จะไม่มีทางนำผมไปสู่การทนทุกข์และการ ข่มเหงแน่ ความเป็นเจ้านายนี้จะไม่มีทางเผชิญหน้ากับความบาปของผม โดยเฉพาะการตักเตือนที่มาจากคริสเตียนคนอื่น สิ่งนี้จะไม่มีทางขอให้ ผมยอมให้ลูกๆ ของผมไปรับใช้พระองค์แทนอาซีฟอันมีเกียรติ ผมยังคง เป็นเจ้านายเหนือตัวเองและการอยากมีความปลอดภัยและเป็นที่รัก ยังคงเป็นหลักการปกครองของผมอยู่

ความภักดีจะแสดงออกมาให้เห็น พระเยซูตรัสอย่างตรงไปตรงมา ว่า “ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้ เพราะว่าเขาจะซังนาย ข้างหนึ่ง และรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และ ดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง” (มัทธิว 6:24)

หากคุณเป็นคริสเตียน ความภักดีที่คุณมีต่อพระคริสต์จะแสดงออก ในวิธีที่คุณใช้เงินของคุณ เวลาของคุณ ร่างกายของคุณ อาชีพการงาน ของคุณ และบ้านของคุณ ความภักดีนี้จะแสดงตัวในวิธีที่คุณรักคู่สมรส หรือลูกๆ ของคุณ สิ่งนี้จะแสดงออกมาในวิธีที่คุณปฏิบัติต่อคริสตจักร ของพระคริสต์

ผมไม่ได้บอกว่าเราเรียนรู้ที่จะติดตามพระเยซูได้ในหนึ่งวัน ผม เชื่อในพระคริสต์ตอนเป็นเด็กอย่างแท้จริง แต่เมื่อโตขึ้น สิ่งอื่นๆ ต่างก็ ต่อสู้เพื่อแย่งชิงเอาความภักดีของผมไป ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง ความสำเร็จ ด้านการศึกษา และอาชีพในวงการแพทย์ เป็นต้น เมื่อเข้ามหาวิทยาลัย ผมก็รู้ว่าต้องเลือกสักทาง ผมจะรู้สึกสำนึกในพระคุณพระเจ้าตลอดไป

ที่ได้ทรงฉวยผมไว้และไม่ปล่อยผมไปตั้งแต่ผมเป็นนักศึกษาปีแรก ณ ตอนนั้นสามสิบปีต่อมา ผมก็ได้แต่หวังว่าจะสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่าตลอดสามทศวรรษที่ผ่านมาผมได้สำแดงความมุ่งมั่นที่มีต่อพระคริสต์อย่างต่อเนื่องและไม่สั่นคลอน น่าเศร้าที่ผมยังคงรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดของนายคนอื่นอยู่ ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่ผมต้องกลับไปโรม บทที่ 6 กลับใจจากการเป็นคนสองใจ และใส่ใจกับคำวิงวอนของเปาโลที่บอกให้ผม “ถือว่าตัวเองตายต่อบาปแล้ว” และให้ “มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า”

ความจงรักภักดีที่มีต่อเจ้านายคนใหม่นี้ไม่ใช่การกระทำที่ทำเพียง “ครั้งเดียวแล้วจบ” แต่เป็นสิ่งที่ถูกทดสอบอย่างต่อเนื่องและได้รับการฟื้นฟูอยู่เรื่อยๆ เช่นเดียวกับทหารชั้นประทวนที่สาบานว่าจะจงรักภักดีเมื่อลงนามในหนังสือสัญญาแต่แสดงความจงรักภักดีใหม่ทุกครั้งที่เขาทำความเคารพทหารชั้นสัญญาบัตรที่เดินผ่านไปมา คริสเตียนก็เป็นเช่นนั้น เราลงนามในบัพติสมาของเราและโรม บทที่ 6 บอกเราว่าให้พิจารณาความหมายของการบัพติสมาของเราทุกวัน นั่นคือ เราตายแล้วต่อบาปและมีชีวิตเพื่อพระเจ้าในพระคริสต์

ความรักครั้งใหม่

สุดท้าย คริสเตียนบริสุทธิ์เพราะพวกเขาถูกแยกออกเพื่อความรักครั้งใหม่ :

เพื่อนที่รักทั้งหลาย ให้เรารักซึ่งกันและกันเพราะความรักมาจากพระเจ้า ทุกคนที่รักก็ได้บังเกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก นี่คือนิยามที่พระเจ้าทรง

สำแดงความรักของพระองค์ท่ามกลางเราทั้งหลาย คือพระองค์ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อเราจะได้มีชีวิตโดยทางพระบุตรนั้น นี่คือการรัก ไม่ใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระเจ้าทรงรักเราและทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชาบาปของเรา เพื่อนที่รัก ในเมื่อพระเจ้าทรงรักเราเช่นนั้น เราก็ควรรักซึ่งกันและกัน ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า แต่ถ้าเรารักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงอยู่ในเราและความรักของพระองค์ก็เต็มบริบูรณ์ในเรา (1 ยอห์น 4:7-12)

คุณจะแน่ใจได้อย่างไรว่าคุณได้บังเกิดใหม่แล้วจริงๆ ? คำตอบคือ คุณสามารถบอกได้จากผู้ที่คุณรัก ความหมายโดยแก่นแท้ของการเป็นสิ่งที่ถูกสร้างซึ่งล้มลงในบาปและเต็มไปด้วยความบาป คือการที่เรารักตัวเองมากกว่าพระเจ้าและเพื่อนบ้าน หัวใจของเราไม่ได้เป็นเหมือนแท่งคาน้ำชาดรักที่มองหาความรักผิดที่อยู่รั้าไปอย่างในโลกทัศน์แบบจิตบ้ำบัดสอนไว้ หัวใจของเราเสื่อมทราม เรารักตัวเองมากกว่าพระเจ้า เรารักตัวเองมากกว่าเพื่อนบ้าน เมื่อออกไปไล่ล่าหาความรัก เราก็ต้องการความรักของคนมากกว่ารักของพระเจ้าเพราะผู้คนเห็นด้วยกับตัวตนในบาปของเรา พระเจ้าอาจทรงให้สัญญาว่าจะรักเราไม่ว่าเราจะเป็นใคร แต่นั่นก็ยังไม่พอ

เมื่อเรากลับใจเชื่อ อูทิสถวายตัวแต่พระเจ้า เข้าสู่หนัด และบัพติสมา เข้าในชีวิตของพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ พระเจ้า “ก็ทรงอยู่ในเราและความรักของพระองค์ก็เต็มบริบูรณ์ในเรา” สิ่งที่เรารักก็เปลี่ยนไป พระเจ้าได้ทรงมอบธรรมชาติใหม่ที่รักพระเจ้าและผู้อื่นให้กับเรา รักของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงเราและหลักฐานก็อยู่ในความรักที่เสียสละของเรา

คุณเห็นปัญหาของการเปลี่ยนความรักที่พระเยซูทรงมีต่อฉันไปเป็นการบำบัตเพื่อความแตกสลายของฉันไหม? เป็นความจริงที่ความรักของพระเยซูจะเติมเราให้เต็มในแบบที่ไม่มีสิ่งใดสามารถทำได้ แต่ข้าวประเสริฐแห่งจิตบำนัตควบคุมให้ผมเป็นศูนย์กลางของสิ่งที่ผมรัก และผมจะรักผู้อื่นเฉพาะเวลาที่ผมรู้สึกว่าคุณเติมเต็มแล้วเท่านั้น อัครทูตยอห์นกล่าวว่านี่ต่างหากที่เป็นความรัก คือไม่ใช่ว่าพระเยซูทรงรู้สึกว่าเติมเต็ม ได้รับการยืนยัน และเพียบพร้อมไปด้วยทุกสิ่ง แต่ทรงเทตัวพระองค์ออก เจ็บปวด แตกสลาย และสุดท้ายก็ถูกลงโทษโดยพระพิโรธของพระเจ้าเพราะบาปของเรา และที่นั่นเองที่พระคริสต์ได้ทรงรักเราอย่างที่สุด เมื่อคริสเตียนถูกฝังและเป็นขึ้นกับพระคริสต์ พวกเขาก็ถูกเรียกให้รักพระเจ้าและเพื่อนบ้านแม้ขณะที่พวกเขายังไม่รู้สึกรู้ว่าได้รับการเติมเต็มแล้วด้วยความรักของพระเจ้า

แม้จะอยู่ท่ามกลางความยากลำบากและการถูกข่มเหง เรารัก เมื่อรู้สึกว่าพระเจ้าอยู่ห่างไกล เรารัก เมื่อถูกผู้อื่นทำบาปต่อเรา คริสเตียนรัก เราไม่ได้รักเพราะเรารู้สึกว่าเป็นที่รัก เรารักเพราะเราเป็นที่รักและความรักนั้นได้เปลี่ยนแปลงเรา

ข้าวประเสริฐแห่งจิตบำนัตเป็นข้าวประเสริฐที่จริงเพียงครั้งเดียว ข้าวนี้ออกว่าเราเป็นที่รักของพระเจ้าทางพระคริสต์และเราได้รับการรักษาจากความว่างเปล่าของเรา แต่ความจริงที่ครบถ้วนตีกว่านั้นมาก ข้าวนี้ได้ยกเราออกจากอาณาจักรขีปะตัวของใจที่ขาดแคลนเปลี่ยนแปลงเรา และแยกเราออกมาเพื่อรับใช้กษัตริย์แห่งความรัก

โดยทางพระคริสต์ คุณจึงได้รับการประกาศว่าบริสุทธิ์ และนี่คือสิ่งที่คุณจะเป็นโดยพระคุณพระเจ้า

แตกต่าง ไม่ใช่ถูกออกแบบไว้แล้ว

ความหมายโดยนัยของ
ชีวิตที่ใช้ร่วมกันของคริสตจักร

ยังจำยุคก่อนที่จะมีกางเกงยีนส์ดีไซเนอร์ได้ไหม? คุณเดินเข้าไปในบ้าน และซื้อกางเกงยีนส์ธรรมดาๆ ตัวหนึ่งมาเพราะมันมีอยู่แค่นั้น

สิ่งนี้ได้เปลี่ยนไปกลางช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1970 ผมยังจำได้ว่ามันสำคัญกับเด็ก ๆ ที่โรงเรียนว่าป้ายที่ติดข้างหลังกางเกงยีนส์บอกว่าอะไร ยี่ห้อกลายเป็นวิธีที่จำเป็นในการบอกว่าคุณเป็นใครและเป็นของกลุ่มไหน

กระนั้น ความปรารถนาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มก็ไม่ได้ถูกคิดค้นขึ้นมาในทศวรรษที่ 1970 การสร้างแบรนด์เพียงแค่มอบเครื่องมือให้เราทำในสิ่งที่ผู้คนทำกันมานานแล้วเท่านั้น ผู้คนแบ่งแยกกันไม่ทางใดก็ทางหนึ่งมาอย่างน้อยตั้งแต่ยุคของหอบาเบล การได้อยู่กับ “คนที่เหมือนฉัน” ทำให้เรารู้สึกปลอดภัย เป็นที่เข้าใจ และรู้สึกว่ามีคนเห็นค่า มีความขัดแย้งน้อยลงเมื่อทุกคนมีอะไรคล้ายๆ กัน ดังนั้นวัฒนธรรมจึงถูกแบ่งออกเป็นชนชั้น ชนชั้นก็ถูกแบ่งย่อยไปอีกตามวิถีชีวิต ไม่นานนัก

ที่คอนเสิร์ต ลานโบว์ลิง สนามยิงปืน และคริสตจักรก็เต็มไปด้วย “คนที่เหมือนฉัน”

เมื่อยึดตามหลักทฤษฎีการเติบโตของคริสตจักรของมิชชันนารีท่านหนึ่งอย่างโดนัลด์ แมกกาวแรน ผู้นำคริสตจักรมากมายในศตวรรษที่ยี่สิบก็ได้ค้นพบว่าพวกเขาสามารถทำให้คริสตจักรเติบโตเร็วขึ้นด้วยการละทิ้งวิธี “แบบเดียวใช้ได้กับทั้งหมด” ดังนั้น สิ่งที่เราอาจเรียกได้ว่าเป็นความเคลื่อนไหวของคริสตจักรที่ถูกออกแบบไว้แล้ว (The designer church movement) จึงได้ถือกำเนิดขึ้น ทุกวันนี้เรามีคริสตจักรยุคเบบี้บูมเมอร์ คริสตจักรเจนเอ็กซ์ และคริสตจักรเจนวาย เรามีคริสตจักรแถบชานเมืองพร้อมกับที่นั่งในโรงหนังและช่องใส่แก้ว รวมถึงคริสตจักรฮิปสเตอร์ที่ตั้งอยู่ในเมืองที่ดูเหมือนกับผับแห่งหนึ่งบนท้องถนน สำหรับกรณีส่วนใหญ่ เป้าหมายคือการทำให้คริสตจักรเหล่านี้ดูเหมือนเป็น “พวกเคร่งศาสนา” ให้น้อยลงและทำการประกาศข่าวประเสริฐกับตลาดเฉพาะกลุ่ม ดังนั้นโปรแกรมต่างๆ จึงสะท้อนความสนใจตามธรรมชาติของผู้ฟังกลุ่มเป้าหมาย บุคลากรคริสตจักรแต่งตัวเหมือนคนวงในของวัฒนธรรมนั้น และดูเหมือนว่ากลยุทธ์นี้จะใช้ได้ผลด้วย คริสตจักรที่ใหญ่ที่สุดมากมายในอเมริกาก็เดินตามหลักการนี้ อันที่จริงคนที่เหมือนกันจะดึงดูดคนที่เหมือนกันและคนที่มิชนเหมือนกันก็ต้องมารวมฝูงกัน

แต่นี่คือวิธีของคริสเตียนหรือเปล่า?

อันที่จริงหลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์สอนต่างจากนี้ คำสอนนี้สอนว่าคริสเตียนและคริสตจักรควรแตกต่าง ไม่ใช่ถูกออกแบบไว้แล้ว เราควรแยกออกจากโลกไม่ใช่เลียนแบบโลก

และความแตกต่างของคริสตจักรนี้เองที่มอบหลักฐานอันน่าเชื่อถือให้กับความจริงแห่งสารของเรา

ในฐานะที่เติบโตมาในบ้านที่ยึดหลักความเชื่อแบบเดิมสุดขีด ผมขอยอมรับทันทีเลยว่าบ่อยครั้งความแตกต่างนี้ก็ถูกแสวงหาในแบบผิดๆ เราใส่เสื้อผ้าที่แตกต่าง หลีกเลี่ยงการพนันและการดูหนังดูละคร ดูหมิ่นคนที่ไม่เป็นคริสเตียน และจากนั้นก็ภูมิใจในสิ่งเหล่านี้ในฐานะเครื่องหมายแห่งความบริสุทธิ์ของเราอย่างโง่เขลา กระนั้น พระคัมภีร์ก็ไม่ได้สนับสนุนสไตล์หรือความชอบส่วนตัวของเราเลย แต่สนใจคุณภาพของชีวิตและความรักของเราต่างหาก หลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อหมายความว่า คริสตจักรควรเป็นชุมชนที่แตกต่าง

ชุมชนที่แตกต่าง

ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พระเจ้าทรงเรียกให้คนของพระองค์เป็นคนที่แตกต่างกัน ตั้งแต่สวนเอเดน เรือโนอาห์ ประชากรของพระเจ้าในอียิปต์ และถิ่นทุรกันดาร คนอิสราเอลในดินแดน ไปจนถึงเปโตรผู้บรรยายถึงคริสตจักรในฐานะของ “คนแปลกถิ่นและต่างด้าว” (1 เปโตร 2:11) พระคัมภีร์เรียกให้คนของพระเจ้าใช้ชีวิตที่แตกต่าง แม้ขณะที่พวกเขาเชิญชวนให้บรรดาประชาชาติเข้ามาพร้อมกับพวกเขา ปัญหาคือ บ่อยครั้งเราอยากเป็นเหมือนกับโลก คนอิสราเอลในพระคัมภีร์เดิมอยากได้กษัตริย์เพื่อที่พวกเขาจะได้เป็นเหมือนกับชนชาติอื่นๆ คริสตจักรเมืองโครินทร์อยากแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเข้ากันได้กับวัฒนธรรมและทันสมัยแค่ไหนด้วยถ้อยคำอันสวยหรูของพวกเขา ผู้เชื่อแนวอิวานเจลิคัลในปัจจุบันกังวลว่าโลกจะคิดว่าเราฉลาดมากพอ รอบรู้เรื่องการเมือง

มากพอ หรือมีความรู้เกี่ยวกับสังคมมากพอหรือเปล่า
แต่เปาโลมีแผนที่แตกต่างกันไป :

อย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีส่วน
อะไรกับความชอบธรรม? และความสว่างจะมีส่วนกับความมืดได้
อย่างไร? พระคริสต์กับเบลีอัลจะไปด้วยกันได้อย่างไร? หรือคนที่เชื่อ
จะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ? วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับ
รูปเคารพ? เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า

“เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่พวกเขา
เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และเขาจะเป็นประชากร
ของเรา”

“ฉะนั้นพวกเจ้าจงออกจากท่ามกลางพวกเขา
และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้า
ได้ตรัส

อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าไว้
เราจะเป็นดังบิดา ของพวกเจ้า
พวกเจ้าจะเป็น บุตรชาย บุตรหญิงของเรา”
พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

ท่านที่รักทั้งหลาย ในเมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้ ขอให้เราชำระตัวเอง
ให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและวิญญาณ จงมีความ
บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า (2 โครินธ์ 6:14-7:1)

เปาโลใส่ภาพต่างๆ ลงไปเพื่อใช้แบ่งเส้นอย่างชัดเจนระหว่างคริสตจักรกับโลก คริสตจักรท้องถิ่นคือ “การมีสามัคคีธรรม” คือ การ “เทียมแอก” กับคนที่อยู่ใน “ความสว่าง” แทนที่จะเป็นคนที่ “ความมืด” คริสตจักรท้องถิ่นคือการอยู่ใน “พระคริสต์” แทนที่จะเป็น “เบลีอัล” และ “ผู้เชื่อ” ก็ไม่ใช่ “ผู้ไม่เชื่อ” ซึ่งก็คือ ผู้ที่มี “ความชอบธรรม” เป็นเครื่องหมาย ไม่ใช่ “ความชั่ว”

เปาโลไม่ได้พูดว่าใครมาที่คริสตจักรได้บ้าง ท่านกำลังพูดถึงพันธสัญญาที่คริสตจักรโครีนธ์มีต่อกันและวิธีที่พวกเขาจะเข้าส่วนในพระคริสต์และในกันและกัน พวกเขาเป็น “วิหารของพระเจ้า” ร่วมกัน

คริสตจักรคือกลุ่มคริสเตียนที่เทียมแอกกันในพระคริสต์ (ดู มัทธิว 11:29–30) พวกเขาไม่ต้องถอนตัวออกจากโลกของผู้ไม่เชื่อหรือทำตัวแปลกประหลาดเพียงเพื่อจะได้เป็นคนประหลาด แต่สมาชิกคริสตจักรควรแยกตัวตนของตัวเองออกมาและควรแตกต่างเนื่องจากความยำเกรงพระเจ้า

กระนั้นก็เป็นเรื่องง่ายที่จะหลอกตัวเองว่าเรากำลังพยายามที่จะเป็นคนที่ทันสมัยและเข้าถึงง่าย ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วเรากำลังมองหาการยอมรับอยู่ ดังนั้น เราจึงออกแบบคริสตจักรในแบบที่จะดึงดูดฝูงชนแต่ในขณะที่ทำแบบนั้นเราก็ได้ต่อต้านฤทธิ์อำนาจและสารแห่งข่าวประเสริฐที่เรากำลังประกาศอยู่ เราเปิดเผยให้เห็นว่าความมั่นใจที่แท้จริงของเราคืออะไรและปล่อยให้โลกหล่อหลอมคริสตจักรขึ้นมา

ชุมชนที่แตกต่างของเราควรมีหน้าตาแบบไหน? พระคัมภีร์บอกไว้ว่าความแตกต่างของเราควรประกอบด้วยชีวิตที่บริสุทธิ์และความรักที่เสียสละ

ชีวิตที่บริสุทธิ์

อัครทูตเปโตรเรียกให้เราเป็นคนบริสุทธิ์ ท่านเขียนว่า “เช่นเดียวกับบุตรที่เชื่อฟัง อย่าประพฤติตามกิเลสตัณหา อันเกิดจากความโง่เขลาของพวกท่านในอดีต แต่พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นบริสุทธิ์อย่างไร พวกท่านเองก็จงเป็นคนบริสุทธิ์ในชีวิตทุกด้านอย่างนั้น เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พวกท่านจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเองบริสุทธิ์’ (1 เปโตร 1:14–16) นี่คือนิยามที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้องให้คนที่ได้รับการ “ไถ่” ด้วย “พระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์” ทำ (ข้อ 18,19)

สิ่งนี้หมายถึงอะไรสำหรับคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหมด? นี่หมายความว่าทั้งชุมชนของเราควรแตกต่างจากวัฒนธรรมรอบตัวเราอย่างสุดๆ ไม่ใช่เพราะเราแต่ละคนติดตามพระคริสต์แบบส่วนตัวเท่านั้น แต่เพราะเราค่อนข้างจะจริงจังในการยึดคำพยานของพวกเราทั้งหมดด้วย เราเข้าใจว่าชีวิตเราไม่ใช่ของเราอีกต่อไป ว่าเราเป็นของกันและกันเพราะเราทุกคนเป็นของพระคริสต์ ใช่แล้ว เปโตรบรรยายต่อไปว่าเราเป็น “ชนชาติบริสุทธิ์” เป็นคนแปลกถิ่นและคนต่างด้าว ที่ “รักษาความประพฤติอันดีของพวกท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อพวกเขาใส่ร้ายพวกท่านว่าประพฤติชั่ว พวกเขาจะได้เห็นคุณความดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมาเยือน” (1 เปโตร 2:9, 11–12)

การจริงจังเรื่องความบริสุทธิ์ในฐานะคริสตจักรยังหมายถึงการลงวินัยด้วยการว่ากล่าวตักเตือน ตัวอย่างเช่น เปาโลบอกคริสตจักรโครินธ์ให้ขับชายคนหนึ่งออกจากการมีสมาคมกับพวกเขา คือชายคนที่ใช้ชีวิตในแบบที่แม้แต่โลกยังเห็นว่าเป็นเรื่องเสื่อมเสีย (1 โครินธ์

บทที่ 5) ท่านอยากให้คริสตจักรอเปหิชายคนนี้ออกจากคริสตจักรเพื่อประโยชน์ของเขาเอง (ที่เขาจะได้กลับใจ) เพื่อประโยชน์ของลูกแกะที่อ่อนแอ (ที่พวกเขาจะไม่ถูกทำให้หลง) และเพื่อประโยชน์ของโลกที่อยู่ข้างนอก (ที่พวกเขาจะวางใจในฤทธิ์อำนาจที่ทำให้เกิดการกลับใจเชื่อของชาวประเสริฐ) ท่านไม่ต้องการให้ใครสักคนสับสนเกี่ยวกับความหมายของการเป็นคริสเตียน เปาโลรู้ว่าปัญหาไม่ใช่ความบาป คริสเตียนแท้ยังทำบาป แต่ปัญหาคือบาปแห่งการไม่กลับใจในคริสเตียนผู้ที่บาปได้รับการเปิดเผยแล้วแต่ยังทำบาปต่อไป การทำเช่นนี้ไม่สอดคล้องกับการอ้างตัวว่าเป็นสาวกของพระคริสต์เลย เปาโลรู้ว่าความน่าเชื่อถือของสารแห่งคริสตจักรทั้งหมดกำลังตกอยู่ในความเสี่ยง

บางครั้งความรักก็จำเป็นต้องพูดเรื่องที่ยาก เราบอกไม่ได้ว่าเรารู้จักหัวใจของคน แต่เราสามารถช่วยกันและกันให้ต่อสู้เพื่อความบริสุทธิ์โดยการดักเตือนบาปที่ไม่ยอมกลับใจได้ ปกติแล้วเราทำสิ่งนี้โดยการดักเตือนอย่างเป็นส่วนตัว นานๆ ที่จะทำให้ในที่สาธารณะและนานๆ ที่มากๆ ที่จะทำให้ผ่านทาง การไม่ให้คนๆ นั้นเข้าร่วมในพิธีมหาสนิทและการเป็นสมาชิกคริสตจักรเพราะบาปที่ไม่ยอมกลับใจ การลงวินัยคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ไม่ใช่การฟั่งพาวรรณบัญญัติหรือการตัดสินผู้อื่น นี่คือการรักต่อทุกคนที่ถูกเผชิญหน้าและโลกที่กำลังดูอยู่ที่ต้องเข้าใจว่า ผ่านทางชาวประเสริฐ พระเยซูคริสต์ได้ทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราจริงๆ

ความรักที่เสียสละ

ประการสุดท้าย คริสตจักรของเราควรเป็นชุมชนที่แตกต่างโดยการเป็นชุมชนที่มีความรัก พระเยซูตรัสว่า “เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่านคือให้รักซึ่งกันและกัน เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:34–35)

พระเยซูตรัสกับเราว่าคำพยานของเราขึ้นอยู่กับความรักคนอื่นเหมือนอย่างที่เราเองก็ทรงรักเรา พระองค์ทรงรักเราอย่างไร? ก็โดยการเดินไปที่ไม่ทางเขน เราจะรักกันได้อย่างไร? ก็โดยการยกโทษให้กันและโดยการสละชีวิตให้กัน

เมื่อเรื่องราวของชาวประเสริฐถูกเปิดเผยในหนังสือกิจการ เราจึงได้เรียนรู้ว่าความรักที่มีต่อกันในพระคริสต์ไม่ได้มีไว้สำหรับคริสเตียนชาวยิวเท่านั้น ความรักของพระคริสต์แผ่ขยายออกไปยังคนต่างชาติด้วย เปาโลตั้งข้อสังเกตในเวลาต่อมาว่าผ่านทางความรักและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนยิวและคนต่างชาติในฐานะมนุษยชาติคนใหม่ คนเดียวกันทางชาวประเสริฐ พระปัญญาอันอัศจรรย์ฤทธิ์อำนาจ และพระคุณของพระเจ้าก็ได้รับการสำแดงให้ทั้งจักรวาลได้เห็น (เอเฟซัส 3:10)

จริง ๆ แล้วไม่จำเป็นต้องใช้พระปัญญาและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าในการรักคนที่เหมือนกับเราเลย นั่นเป็นเรื่องง่าย พระเยซูให้ข้อสังเกตว่าแม้แต่คนเก็บภาษีก็ยังมีเพื่อน (มัทธิว 5:46) แต่พระคริสต์ทรงรักเราขณะที่เรายังเป็นศัตรูกับพระองค์ และการรักเหมือนพระคริสต์ หมายถึงการรักคนที่แตกต่างจากเราแบบสุดๆ นี่ต้องอาศัยฤทธิ์อำนาจแห่งชาวประเสริฐ

เมื่อไม่นานมานี้ คริสตจักรของเราเพิ่งให้บัณฑิตสมาชิกับศาสตราจารย์ด้านสุทธยศาสตร์ท่านหนึ่ง ศาสตราจารย์ด้านศิลปะไม่ค่อยจะเป็นกลุ่มประชากรของเราเท่าไร คนเหล่านี้จะโน้มเอียงไปทางกลุ่มคนที่ไม่ได้ทำงานในออฟฟิศและอยู่ในวัฒนธรรมร่วมสมัยมากกว่า ในระหว่างการสัมภาษณ์การเป็นสมาชิกคริสตจักร ผมถามเขาว่าทำไมถึงเลือกคริสตจักรของเรา เขายอมรับว่าในบางมุมก็รู้สึกห่างไกลกับวัฒนธรรมของคนในคริสตจักร แต่การที่เขาเพิ่งเปลี่ยนมาเป็นคริสเตียนทำให้เขารู้ว่าเขาไม่ได้ต้องการคนที่เหมือนกับเขา เขาเคยมีคนแบบนั้นมาทั้งชีวิตแล้ว เขาต้องการคนที่มีพระคริสต์เหมือนกับเขาและรักเขาโดยไม่มีเหตุผลอื่น

เป็นเพราะพระคริสต์ ผมจึงมีอะไรที่เหมือนกับแม่หม้ายวัยเกษียณท่านหนึ่งในคริสตจักรมากกว่าพ่อที่ไม่เป็นคริสเตียนคนหนึ่งที่มีอายุคราวเดียวกับผมที่ชอบเดินป่าและตั้งแคมป์เหมือนผม เป็นเพราะพระคริสต์ นักธุรกิจชายผิวขาววัยกลางคนคนหนึ่งจึงมีอะไรที่คล้ายกับหญิงสาวชาวอเมริกันพื้นเมืองในคริสตจักรมากกว่าสมาชิกคนหนึ่ง ในสโมสโรตารีของเขาที่ไม่เป็นคริสเตียน นี่เป็นเรื่องที่ดูบ้ามากสำหรับโลก แต่ก็เป็นเรื่องจริง และทางเดียวที่จะอธิบายสิ่งนี้ได้คือข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ที่ทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันด้วยความรักที่เรามีร่วมกันในข่าวประเสริฐคือความแตกต่างที่สำคัญระหว่างสโมสรและคริสตจักร และเป็นสาเหตุที่เราไม่ควรออกแบบคริสตจักรของเราให้ดูคล้ายกับสโมสร สโมสรกลุ่มคนที่มีความชอบเหมือนกัน และคริสตจักรที่ถูกออกแบบไว้แล้วคือสถานที่ที่มี “คนที่เหมือนกับฉัน” มารวมตัวกันเพื่อจะได้มีความสุข

ไปกับความคล้ายกันของพวกเรา แต่คริสตจักรที่แท้จริง คือคริสตจักรที่นอกจากพระคริสต์แล้วก็ไม่จำเป็นต้องมีอะไรที่เหมือนกันเพื่อจะสามารถรักกันได้อย่างสุดๆ

สิ่งนี้มีหน้าตาอย่างไรในทางปฏิบัติ? สิ่งนี้ดูเหมือนกับการที่คริสตจักรออกไปเพื่อค้นหาและต้อนรับนักศึกษาต่างชาติและผู้อพยพที่เป็นคริสเตียน สิ่งนี้ดูเหมือนกับการที่คริสตจักรคนผิวขาวที่มีมั่งคั่งมากกว่าช่วยเหลือและเรียนรู้จากคริสตจักรของคนเชื้อชาติอื่นที่มีความมั่งคั่งน้อยกว่า สิ่งนี้ดูเหมือนกับการปลุกคริสตจักรด้วยคำใช้ฝ่ายของเราที่มากขึ้นแทนที่จะไปเพิ่มรอบประชุมและขยายสถานที่ของคริสตจักรในอีกทำเลหนึ่งเพื่อผลประโยชน์ของเรา สิ่งนี้ดูเหมือนกับการที่กลุ่มย่อยของชายโสดไปเยี่ยมหญิงสาวสูงวัยคนหนึ่งจากคริสตจักรที่รอดชีวิตจากสโตรกในคืนวันศุกร์เพื่อร้องเพลงชีวิตคริสเตียนและหนุนใจเธอ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงในคริสตจักรของผม เมื่อพยาบาลที่ดูแลเธอเห็นบรรดาคนที่มาเยี่ยมจึงถามพวกเขาว่าหญิงสาวคนนี้เป็นคนดังหรือ พวกหนุ่มๆ ก็ตอบไปว่า “ไม่เลย คุณยายไม่ได้เป็นคนดัง คุณยายเป็นสมาชิกคริสตจักรของเรา”

มันค่อนข้างง่ายที่จะดึงดูดคนยุคเบบี้บูมเมอร์หากคุณคือโบสถ์เจนเบบี้บูมเมอร์ คนเจนเอ็กซ์หากคุณเป็นโบสถ์เจนเอ็กซ์ พวกฮิปสเตอร์หากคุณเป็นโบสถ์ฮิปสเตอร์ หรือหากคุณสามารถแบ่งรอบนมัสการเป็นหลายๆ รอบพร้อมกับคนหลายๆ สไตล์เพื่อที่ทุกคนจะสามารถเจอคนที่เหมือนกับพวกเขาได้ แต่นี่คือเป้าหมายของโซโมสไม่ใช่หรือ? ใครยังจะต้องการฤทธิ์อำนาจของข่าวประเสริฐเพื่อสิ่งนี้อีก?

ฤทธิ์อำนาจและความจริงของข่าวประเสริฐจะปรากฏขึ้นเมื่อคริสตจักรดำเนินชีวิตอย่างแตกต่าง (การแสวงหาความบริสุทธิ์) รักอย่างแตกต่าง (การอภัยศัตรู) และดูแตกต่าง (เชื้อชาติที่หลากหลาย ยุคสมัยที่หลากหลาย สถานะทางเศรษฐกิจที่หลากหลาย) เราเป็นพยานเพื่อพระเยซูและข่าวดีของพระองค์เมื่อชุมชนแห่งความรักของเราเดินข้ามเส้นของการเติบโตที่โลกคาดหวังไปยังชุมชนที่สามารถอธิบายได้ด้วยข่าวประเสริฐซึ่งเปลี่ยนชีวิตเท่านั้น

เรียกร้อง ไม่ใช่ขายของ

ความหมายโดยนัยของการประกาศข่าวประเสริฐของเรา

ในปี 1892 ห้างสรรพสินค้า Marshall Field & Company อันหรูหรา และยิ่งใหญ่ได้เปิดตัวขึ้นในชิคาโก ทุกเช้าผู้ก่อตั้งห้างสรรพสินค้า มาร์แชล ฟیلด์ จะไปเดินดูห้างของเขาด้วยตัวเองเพื่อให้แน่ใจว่าธุรกิจ กำลังดำเนินไปอย่างที่เขาควรเป็น เข้าวันหนึ่งเขาเห็นผู้จัดการของเขา คนหนึ่งกำลังโต้เถียงอยู่กับลูกค้า เขาจึงถามผู้จัดการคนนั้นว่า “คุณ กำลังทำอะไรอยู่?” ผู้จัดการก็ตอบว่า “ผมกำลังไล่เกลี้ยข้อพิพาท อยู่ครับ” ฟิลด์ตะคอกกลับไปว่า “นั่นไม่ใช่งานของคุณ คุณผู้หญิงท่านนี้ อยากได้อะไรก็ให้เขาซะ”

ท่ามกลางตลาดเสรีที่เกิดขึ้นใหม่ของอเมริกา ฟิลด์ คือหนึ่งในคนแรกๆ ที่ตระหนักว่าลูกค้าคือพระเจ้า ก่อนหน้านี้นักบวชที่บอกว่า “ผู้บริโภครู้เท่าทัน” ก็ได้นิยามความสัมพันธ์ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายไว้แล้ว ตอนนี้ หลักการใหม่ที่เริ่มขับเคลื่อนความมั่งคั่งให้กับอเมริกาอย่างไม่น่าเชื่อ คือหลักการที่บอกว่า “ลูกค้าถูกเสมอ”

และแล้วในศตวรรษที่ยี่สิบ ยุคของการตลาดก็ได้รับการสถาปนาขึ้นและการขายก็เปลี่ยนไป การขายเน้นที่ตัวผลิตภัณฑ์น้อยลง (โมเดล T: “คุณภาพสูงในราคาประหยัด”) และเน้นที่ตัวลูกค้า ความปรารถนาของลูกค้า และแม้แต่ความรู้สึกถึงตัวตนของลูกค้ามากขึ้น (“ไม่ใช่รถรุ่นเต่าคลานของพ่อคุณนะ”) ตัวอย่างเช่น ในทศวรรษที่ 1960 เป๊ปซี่เริ่มใช้ประโยชน์จากช่องว่างระหว่างวัยโดยอ้างว่าผลิตภัณฑ์ของตนมีไว้สำหรับ “เป๊ปซี่เจเนอเรชั่น” สุดท้ายแนวทางนี้ก็ถูกเรียกว่า Lifestyle marketing หรือการตลาดตามรูปแบบการใช้ชีวิต

ไม่แปลกเลยที่ใช้เวลาเพียงไม่นาน กลยุทธ์ที่เน้นไปที่ตัวผู้บริโภคเหล่านี้ก็ได้เดินทางจากตลาดในเชิงการค้าไปสู่ตลาดในเชิงศาสนาได้อย่างสำเร็จ ช่วงครึ่งหลังของศตวรรษที่ยี่สิบ ผู้คนกังวลในเรื่อง “ความรอด” หรือ “การอภัยบาป” น้อยลง พวกเขากังวลในเรื่องความต้องการด้านอื่นแทน เช่น เรื่องความสุข เป้าหมาย การเติมเต็ม การเป็นอิสระจากการเสพติด ความสุขสมทางเพศ เป็นต้น ดังนั้นคริสตจักรจึงตอบสนองโดยการประกาศที่อาศัยเรื่อง “ความต้องการขั้นพื้นฐาน” คุณไม่ต้องเปลี่ยนแปลงข่าวประเสริฐ คุณแค่ทำการตลาดโดยให้สิ่งที่ผู้คนต้องการ เช่น การรู้สึกเติมเต็มและเสริมภาพแทนที่จะเน้นในสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการอย่างเรื่องการอภัยบาป ผู้เชื่อแนวอิวานเจลิคัลที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งบรรยายถึงเบื้องหลังแนวคิดนี้ว่า “ผมมีความเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าคุณสามารถพิชิตหัวใจใครเพื่อพระคริสต์ก็ได้ ถ้าหากคุณค้นพบกุญแจที่ไขไปสู่หัวใจของเขาหรือเธอคนนั้น...บางครั้งการค้นพบก็เป็นเรื่องยาก แต่จุดเริ่มต้นที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดคือที่ความต้องการขั้นพื้นฐานของคนๆ นั้น”

และมันก็ได้ผล อย่างน้อยก็ในสหรัฐอเมริกา คริสตจักรมากมาย เต็มไปด้วยผู้คนที่ได้รับการช่วยกู้จากชีวิตที่ไร้จุดหมายและน่าผิดหวัง แต่พวกเขาได้รับการช่วยกู้จากพระเจ้าและจากการพิพากษาของพระองค์หรือไม่?

หลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อมีผลอย่างมากต่อวิธีประกาศข่าวประเสริฐของเรา หากการกลับใจเชื่อเป็นผลจากงานแห่งการที่พระเจ้ามอบหัวใจใหม่ที่กลับใจและเชื่อในข่าวประเสริฐให้กับเรา ถ้อยคำนั้นการประกาศข่าวประเสริฐก็ไม่ใช่การขายวิธีหนึ่ง การประกาศข่าวประเสริฐไม่ใช่การระบุว่าความต้องการขั้นพื้นฐานคืออะไร แล้วสร้างผลิตภัณฑ์ของข่าวประเสริฐขึ้นมาตามนั้น เราคิดอย่างไรเกี่ยวกับเอกอัครราชทูตท่านหนึ่งที่ประธานาธิบดีได้แต่งตั้งให้ไปเตือนประเทศที่เป็นศัตรูประเทศหนึ่งซึ่งทูตคนนั้นเพียงแค่นำสิ่งที่เขาคิดว่าประเทศคู่อริต้องการจะได้ยินเท่านั้น? การประกาศข่าวประเสริฐ คือการสื่อสารสารซึ่งเปี่ยมด้วยสิทธิอำนาจจากพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ เป็นการสื่อสารแบบที่เตือนเราเกี่ยวกับความขาดแคลนที่แท้จริงของเรา ไม่ว่าเราจะรู้สึกถึงความขาดแคลนนั้นหรือไม่ก็ตาม สารนี้เรียกร้องการตอบสนองที่เจาะจงมากและสารนี้เปลี่ยนแปลงคนบาปอย่างคุณและผม ให้เป็นผู้เชื่อได้อย่างอัศจรรย์โดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดังนั้น คำถามจึงไม่ใช่ว่าเราจะขายข่าวประเสริฐได้อย่างไร? แต่เป็น เราจะสื่อสารข่าวสารนี้ได้อย่างไร? ความท้าทายไม่ใช่เรื่องเทคนิค แต่เป็นความซื่อสัตย์และความชัดเจน แทบจะไม่มีที่ไหนที่สื่อสารปัญหานี้ได้ดีกว่าใน 2 โครินธ์ บทที่ 4 ที่เปาโลได้บรรยายถึงการประกาศข่าวประเสริฐของท่านอีกแล้ว

สื่อสารอย่างตรงไปตรงมา

ประการแรก เราต้องสื่อสารสารแห่งข่าวประเสริฐอย่างตรงไปตรงมา เปาโลเขียนว่า:

เราได้ละทิ้งการกระทำต่างๆ ที่แอบแฝงและน่าอับอายไปแล้ว
เราไม่ใช้อุบายและไม่ได้บิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า แต่โดยการ
เปิดเผยความจริง เราเสนอตัวเราต่อมโนธรรมของทุกคนเฉพาะ
พระพักตร์พระเจ้า (2 โครินธ์ 4:2)

ข่าวประเสริฐมีเนื้อหาที่ชัดเจนและเด็ดขาด ดังนั้น สำหรับเปาโลการประกาศที่ประสบความสำเร็จคือการ “เปิดเผยความจริง” หรือเหมือนที่ฉบับอมตธรรมร่วมสมัยกล่าวว่า “สำแดงความจริงอย่างตรงไปตรงมา” การประกาศที่ประสบความสำเร็จไม่ใช่วิธีทำให้ผู้คนตอบสนอง หากเป็นเช่นนั้น เปาโลคงรู้สึกว่ายากเกินไปใช้วิธีที่ “แอบแฝงและน่าอับอาย” ท่านอาจจะหันไปใช้วิธีที่แฝงด้วย “อุบาย” หรือ “บิดเบือนพระวจนะของพระเจ้า” โดยการปรับแต่งการประกาศของท่านเพื่อจะได้มอบสิ่งที่ผู้คนอยากได้ยินให้กับพวกเขาและการทำแบบนี้ก็เพิ่มโอกาสให้กับความสำเร็จมากขึ้น แต่เปาโลกล่าวว่าตัวท่านเองได้ “ละทิ้ง” วิธีการทั้งหมดนี้

นอกจากนี้ หากการประกาศข่าวประเสริฐคือการประกาศความจริงอย่างตรงไปตรงมา ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลยที่จะพูด (เหมือนที่บางครั้งคนจะพูด) ว่า “จงประกาศข่าวประเสริฐตลอดเวลา หากจำเป็นก็จงใช้คำพูด” ดูเหมือนว่าทั้งพระเจ้าและเปาโลต่างก็เชื่อว่าการแบ่งปันข่าวดีต้องใช้คำพูด

นี่ไม่ใช่การบอกว่ามีเพียงรูปแบบเดียวของคำพูดเท่านั้น ผมคิดว่าการจำหัวข้อเหล่านี้ให้ดีก็เป็นประโยชน์ คือเรื่องพระเจ้า มนุษย์ พระคริสต์ และการตอบสนอง แต่มีวิธีอื่นที่จะสรุปเนื้อหาด้วย กระนั้นไม่ว่าจะถูกจัดเรียงอย่างไร เนื้อหาจะต้องได้รับการสื่อสารออกไป

ข่าวประเสริฐนั้นไม่ได้มีเพียงแค่ “พระเจ้าทรงรักคุณ” หรือ “พระเยซูจะทรงมอบเป้าหมายให้กับคุณ” ข่าวประเสริฐไม่ได้สัญญาว่าจะมอบชีวิตแต่งงานที่มีความสุขหรือความสำเร็จในอาชีพการงานหรือลูกๆ ที่ประสบความสำเร็จให้กับคุณ ข่าวประเสริฐอาจจะช่วยได้ แต่ไม่ได้การันตี หัวใจของข่าวประเสริฐคือ พระเยซูสิ้นพระชนม์และฟื้นขึ้นจากความมรณาอีกครั้งในฐานะตัวแทนคนบาป ระบุพระพิโรธของพระเจ้า และนำเรากลับคืนดีกับพระองค์

เมื่อเราโฆษณาประโยชน์ของความต้องการขั้นพื้นฐานของข่าวประเสริฐแต่ละเลยเนื้อหาหลักของข่าวประเสริฐ เราก็ไม่ได้ประกาศอย่างถูกต้องตามพระคัมภีร์แต่ประกาศสิ่งที่ด้อยกว่า ใครบ้างไม่ยากได้สันติสุข ความพึงพอใจ และชีวิตครอบครัวที่ดีขึ้น? ไม่จำเป็นต้องใช้งานแห่งการบังเกิดใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะตอบรับข้อเสนอ นั้นเลย จากการสำรวจคนรุ่นเบบี้บูมเมอร์ที่ไปคริสตจักร จอร์จ บาร์นาสังเกตเห็นสิ่งที่การประกาศที่เน้นความต้องการขั้นพื้นฐานได้นำเสนอให้กับผู้บริโภคเหล่านี้ คือ

สำหรับ “การยอมรับความอ่อนแอและความไม่สมบูรณ์แบบเพียงครั้งเดียว” พวกเขาได้รับ “สันติภาพตลอดกาลกับพระเจ้า” เป็นการตอบแทน ผลคือ คนรุ่นเบบี้บูมเมอร์หลายล้านคนที่กล่าวคำอธิษฐาน

ขอการอภัยบาป และดำเนินชีวิตของตัวเองต่อไปโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงใดๆ... พวกเขา “เห็นว่าเป็นข้อตกลงดีๆ ที่พวกเขาสามารถได้ประโยชน์จากพระเจ้าและได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการโดยไม่ต้องละทิ้งอะไรเลย”

หลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อที่ถูกต้องจะสอนให้เราบอกข่าวดีกับผู้คนอย่างตรงไปตรงมา

สื่อสารอย่างซื่อสัตย์

เราต้องสื่อสารอย่างซื่อสัตย์โดยการบอกให้ผู้คนรู้ราคาที่ต้องจ่าย เปาโลพูดถึงราคานั้นในบทถัดไปของ 2 โครินธ์ ว่า พระคริสต์ “สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน เพื่อบรรดาคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นใหม่เพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” (2 โครินธ์ 5:15) และเปาโลเรียนรู้สิ่งนี้จากพระเยซูว่า “เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คนนั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:35; ดูใน มัทธิว 16:24 เช่นกัน)

เมื่อเราไม่ได้ขอให้ผู้คนคำนวณราคาที่ต้องจ่าย แต่กลับหลอกล่อด้วยผลประโยชน์ของการตลาดที่เน้นความต้องการขั้นพื้นฐาน เราก็กำหนดพวกเขาไว้สำหรับความพ่ายแพ้เมื่อความทุกข์ยากและการทดลองมาถึง จะเกิดอะไรขึ้นกับความเชื่อของพวกเขาเมื่อแม่ที่อายุยังน้อยตายจากไป เมื่อลูกๆ กบฏ หรือเมื่อตกงาน?

การกลับใจเชื่อที่แท้จริง (คือการกลับใจเชื่อการกลับใจเป็น
เครื่องหมายและเป็นสิ่งที่รับมาจากพระเจ้า) จะทนต่อความยากลำบาก
คนที่กลับใจเชื่อจริงจะยกย่องพระคริสต์ ไม่ใช่แค่ผลประโยชน์ที่ได้จาก
พระองค์ เดวิด เบเรเนิร์ด ผู้ทั้งชีวิตที่มีอนาคตอันสดใสอยู่ที่อาณานิคม
บอสตันเพื่อไปประกาศข่าวประเสริฐกับชนพื้นเมืองอเมริกันเพียงเพื่อ
ที่จะตายด้วยวัณโรคในวัยหนุ่ม รู้สึกเสียใจกับการตัดสินใจของเขา
หรือไม่? โอเดนิรัม จัดสัน ผู้สูญเสียภรรยาและลูกๆ ไปในฐานะมิชชันนารี
ในพม่า คิดว่าเขาทำพลาดหรือเปล่า? วิลเลียม วิลเบอร์ฟอร์ซ ผู้สละ
โอกาสที่จะได้เป็นนายกรัฐมนตรีอังกฤษไปในสงครามการค้าทาส
โอตครวญเพราะการตัดสินใจของเขาไหม? ไม่ พวกเขาไม่เสียใจเลย
คำพยานของพวกเขา คือคำพยานเดียวกับของเปาโล “เพราะว่าความ
ยากลำบากชั่วคราวและเล็กน้อยของเรา จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีนิรันดร์
มากมายอย่างไม่มีการเปรียบเทียบ” (2 โครินธ์ 4:17)

กระนั้น แนวคิดในการตลาดของเราก็น่าจะล้ำหน้าในการรวมราคา
ของการเป็นสาวกเข้าไปด้วยเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐ เรากลัวที่จะ
บอกความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับการติดตามพระเยซู ดังนั้น เราจึง
ขายพระเกียรติสิริที่ด้อยกว่าให้กับคนที่เราประกาศด้วย ความจริงคือ
พระเยซูยอมชีวิตที่ครบบริบูรณ์ให้กับผู้ที่ติดตามพระองค์ แต่เป็นความ
ครบบริบูรณ์จากการได้รู้ว่าชีวิตไม่ได้เป็นของคุณอีกแล้วและเป็นการ
เติมเต็มจากการได้อยู่เพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า

เราจะต้องประกาศข่าวประเสริฐด้วยความซื่อสัตย์

สื่อสารอย่างเร่งเร้า

ประการต่อไป การประกาศข่าวประเสริฐที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์จะสื่อสารข่าวสารนี้อย่างเร่งเร้า ให้พิจารณาการรับเข้าของเปาโล:

“เพราะฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงวิงวอนท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกับพระเจ้า” (2 โครินธ์ 5:20)

ข่าวประเสริฐเรียกร้องการตอบสนอง ชีวิตและความตายคือเดิมพัน ดังนั้น เปาโลจึงวิงวอนให้ผู้คน “คืนดี” กับพระเจ้า นี่ไม่ใช่การประกาศข่าวประเสริฐแบบเอาเท่า ไม่ลำเอียง อย่างสงบ แบบ “เอ๋ม..แล้วคุณคิดว่าจะไงล่ะ?” นี่เป็นการเอาจริงเอาจัง อ่อนไหว จริงใจ โปร่งใส และเร่งเร้า

นี่ไม่ใช่การบอกว่าเปาโลหยาบคาย กตัญ หรือครอบงำเลย เปาโลไม่ยอมรับวิธีที่น่าละอายอย่างที่เราได้เห็นแล้ว ท่านได้ทำงานเพื่อกำจัดสิ่งกีดขวางต่างๆ (โรม 14:13; 1 โครินธ์ 8:9) และท่านก็ระมัดระวังเกี่ยวกับวิธีในการเข้าหาคนประเภทต่างๆ (1 โครินธ์ 9:20–23) ดังนั้น การเอาจริงเอาจังและการเร่งเร้าจึงไม่ได้หมายถึงความก้าวร้าวหรือการระราน ทั้งสองเรียกร้องให้ท่านประกาศเหมือนอย่างที ริชาร์ด แบ็กซ์เตอร์ คริสเตียนพิริตันท่านหนึ่งได้กล่าวไว้อย่างมีชื่อเสียง ว่า

“เหมือนคนใกล้ตายพูดให้คนใกล้ตายฟัง”

ช่างแตกต่างจากพวกเราหลายคนในวัฒนธรรมสมัยใหม่ของเราเหลือเกิน! เราพยายามทำให้สารของเราเป็นเรื่องง่ายๆ สบายๆ มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ รวบรวมว่าเรากำลังพูดถึงทางเลือกหนึ่งของวิถีชีวิต แต่การพูดถึงเรื่องความเป็นความตายราวกับเป็นทางเลือกหนึ่งของวิถีชีวิตเป็นการสื่อสารกับผู้ฟังว่าเราไม่ได้เชื่อจริงๆ ว่าการติดตามพระคริสต์

เป็นเรื่องของความเป็นและความตาย ไม่ใช่หรือ? เพราะจริง ๆ แล้ววิธีที่ใช้ในการสื่อสารได้พิสูจน์ให้เห็นถึงความสำคัญของสารนั้น

เมื่อประกาศข่าวประเสริฐ เราต้องวิงวอนให้ผู้คนกลับใจและเชื่อในวันนี้ ชีวิตคือหมอกในยามเช้าและเราไม่รู้ว่ามันจะสิ้นสุดลงเมื่อใด ดังนั้น พระคัมภีร์จึงกล่าวว่า “วันนี้” คือวันที่จะหันกลับถ้าหากคุณได้ยินเสียงของพระเจ้า (ฮีบรู 4:7)

เราคือทูตที่มาพร้อมกับสารจากษัตริย์องค์หนึ่ง ไม่ใช่พนักงานขายกับผู้บริโภคที่มีไว้เพื่อให้ล่อลวง เราต้องวิงวอนผู้คนอย่างเร่งเร้า

สื่อสารอย่างมั่นใจ

ประการสุดท้าย สารแห่งข่าวประเสริฐนั้นทรงพลัง สารนี้ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเรา ดังนั้น เราจึงสามารถประกาศข่าวประเสริฐด้วยความมั่นใจได้

เปาโลรู้ดีว่าไม่ใช่ทุกคนที่ได้ยินสารของท่านจะกลายมาเป็นคริสเตียน แต่ความผิดตกอยู่ที่วิธีการหรือสารของท่านหรือ?

ไม่เลย ปัญหาอยู่ที่ความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของผู้ไม่เชื่อ เปาโลเขียนไว้ว่า :

ถ้าหากว่าข่าวประเสริฐของเราถูกปิดบังก็ถูกปิดบังไว้จากบรรดาผู้กำลังจะพินาศ พระของยุคนี้ทำให้จิตใจของผู้ไม่เชื่อมืดบอดไป เพื่อพวกเขาจะไม่สามารถเห็นแสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐอันทรงพระเกียรติสิริของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า (2 โครินธ์ 4:3-4 TNCV)

ความบาปและหัวใจที่เสื่อมทรามของเราขัดขวางเราจากการมองเห็นความจริง ความมืดบอดคือความสมัครใจ

เปาโลผ่านความมืดบอดนี้ได้อย่างไร? ไม่ใช่ด้วยวิธีที่ดีกว่าหรือสารที่ดีกว่า ท่านรู้ดีว่าพระเจ้าต้องเป็นผู้ทำสิ่งนี้ :

เพราะเราไม่ได้ประกาศตัวเอง แต่ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายโดยเห็นแก่พระเยซู เพราะพระเจ้าผู้ตรัสสั่งว่า “ให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืดมิด” ทรงให้แสงสว่างของพระองค์ส่องเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระเกียรติสิริของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระคริสต์

แต่เรามีของล้ำค่านี้ในภาชนะดินเพื่อแสดงว่าฤทธานุภาพอันล้ำเลิศนั้นมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากตัวเราเอง (2 โครินธ์ 4:5-7 TNCV)

พระเจ้าผู้สร้างแสงสว่างทางกายภาพด้วยถ้อยคำของพระองค์คือผู้เดียวกับที่ทำให้ความสว่างฝ่ายวิญญาณส่องเข้าไปในความมืดบอดแห่งความไม่เชื่อด้วยพระคำของพระองค์ สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า “ฤทธานุภาพอันล้ำเลิศนี้มาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากตัวเราเอง” เปาโลประกาศข่าวประเสริฐนี้ด้วยความมั่นใจ เปาโลรู้ว่าพระเจ้าทรงกำลังเรียกร้องผ่านทางท่านอยู่และถ้อยคำของพระเจ้าจะทำให้เกิดชีวิตและความสว่างในที่ที่มีความตายและความมืด

ทำไมเราไม่แบ่งปันข่าวประเสริฐให้มากกว่านี้? ผมคิดว่าสำหรับหลายคน มันคือความกลัวและความท้อใจ เรากลัวที่จะถูกปฏิเสธและเสียกำลังใจที่คนไม่ตอบสนอง ในทางกลับกัน บางคนรู้สึกภูมิใจในการ

ประกาศข่าวประเสริฐของตัวเองและในบรรดาคนที่กลับใจเชื่อเพราะพวกเขา ทว่าทั้งคนชั่วร้ายและคนเยอหยิ่งต่างก็ล้มไปว่าพระเจ้าคือผู้เดียวเท่านั้นที่ตรัสด้วยฤทธิ์อำนาจที่สร้างจักรวาลขึ้นมา เราสืบสนว่าใครคือผู้รับผิดชอบการประกาศและใครคือผู้รับผิดชอบผลของการประกาศ เมื่อเป็นแบบนั้น เราก็ผิดพลาดไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง คือถ้าหากไม่ยอมแพ้ เราก็กลายเป็นพวกปฏิบัตินิยมแบบสุดๆ ที่ทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการ ไม่นานเราก็จะใช้กลยุทธ์หรือการครอบงำต่างๆ ที่เปาโลปฏิเสธ และเราก็จะผลิตผู้กลับใจเชื่อแบบปลอมๆ ขึ้นมา

งานของเราคือการประกาศข่าวสารนี้อย่างตรงไปตรงมา อย่างซื่อสัตย์อย่างเร่งเร้า และอย่างมั่นใจ งานของพระเจ้าคือการช่วยให้รอดและเปลี่ยนความเชื่อคน การตระหนักถึงสิ่งนี้จะเปลี่ยนวิธีที่เราใช้วัดความสำเร็จ สำหรับเรา ความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลลัพธ์หรือจำนวน แต่ขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์ของเรา คุณกับผมไม่ต้องรับผิดชอบต่อผลลัพธ์เพราะฉะนั้น เราจึงไม่จำเป็นต้องกดดันหรือครอบงำคนอื่น เราไม่ได้กำลังพยายามจะปิดการขาย ซึ่งผมต้องบอกอีกทีว่านี่จะทำให้เกิดผู้กลับใจเชื่อปลอมๆ ขึ้นมา แต่เรามีเสรีภาพที่จะรัก กระตุ้น หรือแม้กระทั่งวิงวอนด้วยถ้อยคำที่ตักเตือนและถ้อยคำแห่งสันติ

นี่คือการประกาศข่าวประเสริฐ คือการที่พระเจ้าทรงเรียกคนบาปด้วยความรัก เราคือทูต คือโฆษกที่กำลังประกาศสารนั้น สารนั้นก็ชัดเจน คือ “จงคืนดีกับพระเจ้า พระเจ้าทรงกระทำพระองค์ผู้ปราศจากบาปให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อในพระองค์เราจะกลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า” (2 โครินธ์ 5:20–21 TNCV) คริสเตียนครับ มีบางคนได้บอกสารนี้กับคุณ แล้วคุณจะไปบอกสารนี้กับใคร?

ประเมินก่อนรับรอง

ความหมายโดยนัยของพันธกิจ

เกือบยี่สิบปีที่แล้ว ครอบครัวของผมย้ายไปประเทศอังกฤษเพื่อให้ผมได้ศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา ปีเดือนเหล่านี้เป็นปีที่สำคัญมากอย่างไม่น่าเชื่อ แต่นั่นก็ผ่านมานานแล้วและมีหลาย อย่างเกิดขึ้นตั้งแต่นั้นมาจนผมเกือบจะสงสัยว่า “นี่ผมทำแบบนั้นจริง ๆ เหรอเนี่ย?” แต่ผมก็สามารถมองไปที่กระดาษแผ่นหนึ่งที่แขวนอยู่บนฝาผนังและที่นั่นก็มีหลักฐานชิ้นหนึ่ง คือใบประกาศนียบัตร ผมได้ทำแบบนั้นไปจริง ๆ ใบปริญญาที่ใส่กรอบแผ่นนั้นทำหน้าที่เหมือนกับภาพถ่ายของเรา เป็นการพิสูจน์ว่ามีบางอย่างเกิดขึ้นที่เราไม่ต้องการให้ลบออกจากความทรงจำของเรา

บางครั้งเราต้องการการรับรองไม่ใช่เพราะกลัวว่าจะลืมแต่เพราะนั่นเป็นเรื่องที่สำคัญมาก สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรไม่ได้ยึดตามคำพูดที่ผมบอกว่าเป็นพลเมืองหรือก พวกเขต้องการหลักฐานคือหนังสือเดินทาง ใคร ๆ ก็พูดได้ว่าเขาเป็นหมอหรือทนายความแต่ผม

อยากจะเห็นใบปริญญาก่อนที่แขวนอยู่บนฝาผนังนั้น มันคือหลักฐานอีกชั้นที่บอกว่าเขาพูดความจริง

กระนั้น บางเรื่องก็ยังเป็นเรื่องที่สำคัญกว่าแต่พิสุจน์ได้ยากกว่า ฉันเป็นที่รักไหม? ฉันมีความสำคัญไหม? และสำหรับคริสเตียน ไม่มีคำถามใดที่สำคัญกว่าคำถามที่ว่า “ฉันเชื่อจริงๆ ไหม?” ปลายทางแห่งนิรันดร์กาลของเราจะเปลี่ยนไปตามคำตอบนั้น เราจะหาหลักฐานนั้นได้จากไหน?

คำถามที่ซัด

ในบทที่สาม ผมพูดสั้นๆ ถึงทั้งเรื่องความมั่นคงในความรอดและ “แบบอย่างของการกลับใจ” ของชาวเฮสเสโลนิกา ผมอยากสำรวจเรื่องนี้ให้มากขึ้น และอยากนำเสนอคำแนะนำในทางปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีที่คริสตจักรของเราจะสามารถรับรองความรอดได้อย่างชาญฉลาดและถูกต้องตามพระคัมภีร์

หัวข้อเรื่องการรับรองความเชื่อนั้นไม่เกี่ยวข้องกับคำถามของคนที่สงสัยว่า “คริสตศาสนาเป็นเรื่องจริงหรือไม่” แต่เกี่ยวข้องกับคำถามของคริสเตียนที่ประกาศความเชื่อ ว่า “ฉันเชื่อจริงๆ ไหม?” เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับความจริง แต่เป็นเรื่องของความแน่แท้และความน่าเชื่อถือ

นี่เป็นคำถามที่มีเหตุผลสำหรับทุกคนที่อ้างว่าเป็นคริสเตียนในทุกวัน เราคิดและทำสิ่งที่ทำให้เกิดคำถามในเรื่องความน่าเชื่อถือของการประกาศความเชื่อของเรา เราหมกมุ่นอยู่ในความปรารถนาที่เป็นบาป เราทำราวกับว่าพระเจ้ากำลังโกรธเคืองเราอยู่ เราทำทุกอย่างภาคภูมิใจด้วยการคิดว่าสิ่งนี้จะทำให้สถานะของเราต่อพระเจ้าดีขึ้น

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับหลักฐานที่ขัดแย้งทั้งหมดนี้ เราจะไปหาความมั่นใจในความรอดมาจากไหน ไม่ใช่แค่ลোকตัวเองไปวัน ๆ ?

ที่สุดแล้ว เราจะพบความมั่นใจในความรอดที่แท้จริงได้โดยการมองไปที่พระคริสต์ ไม่ใช่โดยการมองหาหลักฐานแห่งพระคุณในชีวิตเรา กระนั้น พระคัมภีร์ก็สอนให้เราตรวจสอบหลักฐานนั้น “จงพิจารณาตัวเองดูว่าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในความเชื่อหรือไม่” (2 โครินธ์ 13:5) และคริสจักรของเราจะช่วยเราทำสิ่งนี้ การตรวจสอบสิ่งนี้ด้วยสติปัญญาจะทำให้คนที่ลોકตัวเองว่าเป็นผู้เชื่อไม่สบายใจและจะหนุนใจผู้เชื่อที่ยังมีความสงสัย แต่ผมอยากให้คุณอ่านบทนี้พร้อมกับบทถัดไปซึ่งจะนำเสนออีกด้านของเหรียญด้วย ด้านหนึ่งเราตรวจสอบตัวเอง แต่อีกด้านเราก็ต้องเชื่อในส่วนตัวของกันและกัน

คริสเตียนจะไปหาการรับรองความเชื่อมาจากไหน? ให้เรามาสารวจสองคำตอบที่เป็นไปได้กัน

ใช้ใบสิ่งกัฉนเคยพูดหรือเปล่า?

ผมได้พูดในบทที่ 3 แล้วว่าผมเคยทำงานให้กับองค์กรหนึ่งที่เป็นที่รู้จักดีในงานประกาศใหญ่งานหนึ่ง พวกเขาสอนให้เรานำคนอธิษฐานสารภาพบาปและพาคนรับเชื่อตามง่าย ๆ และจากนั้นก็ให้มอบความมั่นใจในความรอดให้กับคนเหล่านั้น บอกว่าพวกเขารอดแล้วโดยมีวันที่ระบุไว้บนบัตรในฐานะหลักฐานพิสูจน์

คริสเตียนในปัจจุบันมองหาการรับรองว่าความเชื่อของพวกเขาเป็นของแท้ในแหล่งที่มาเดียว คือในถ้อยคำที่เราเคยพูด คุณเคยอธิษฐานรับเชื่อหรือยัง? สารภาพบาปหรือยัง? ถ้าอย่างนั้นคุณก็เป็น

คริสเตียนแล้ว! นั่นคือสิ่งที่ผมถูกสอนมาตลอดตั้งแต่เด็ก และผมก็เคยได้ยินคนพูดแบบเดียวกันมานับไม่ถ้วน

เหตุผลที่การมองหาความมั่นใจจากคำบางคำที่เราเคยพูด ดูเหมือนจะถูกต้องตามพระคัมภีร์นั้นหาได้ไม่ยาก อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “ถ้าท่านจะยอมรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” (โรม 10:9) ใช่แล้ว การทำดีของเราไม่ได้ช่วยให้เรารอด เรารอดโดยทางความเชื่อ คือความเชื่อที่เรารับด้วยปากของเรา

แต่ความเชื่อคืออะไร? คือการอธิษฐานและการยอมรับด้วยปากหรือ? คำพูดที่เปาโลพูดกับชาวเธสะโลนิกาจะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับคำถามนี้ ท่านบอกว่าความเชื่อของพวกเขา “เป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อแล้ว ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซีย” (1 เธสะโลนิกา 1:7) ท่านพูดต่อว่า “ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน...เพราะคนเหล่านั้นรำลึกกันว่า...ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ และรอคอยพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์” (1 เธสะโลนิกา 1:8–10) เปาโลไม่ได้ชี้ไปที่คำอธิษฐานที่พวกเขาเคยอธิษฐาน แต่ที่ความเชื่ออันมีชีวิตที่พวกเขาสำแดง

ความเชื่อแท้มีสามด้าน ด้านแรกคือ**ความรู้** คุณไม่สามารถเชื่อในสิ่งที่คุณไม่รู้ได้ ด้านที่สองคือ**การเห็นด้วย** การเพียงแค่ว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ สิ้นพระชนม์ในฐานะตัวแทน และเป็นขึ้นจากความมรณาเท่านั้นยังไม่พอ คุณต้องเห็นด้วยกับคำกล่าวนี้ด้วย แต่ด้านที่สามคือ

การวางใจเป็นส่วนตัว มันไม่พอที่จะรู้และเห็นด้วยว่าแก้อี้มีไว้สำหรับนั่ง ความเชื่อหมายถึงการนั่งลงและวางใจให้แก้อี้รับน้ำหนักของคุณ วิญญาณชั่วก็รู้และเห็นด้วยกับความจริงเกี่ยวกับพระเยซู แต่พวกมันไม่ได้วางใจในพระเยซู (ยากอบ 2:17-19)

คริสเตียนชาวเฮสโตนิกาไม่ได้แค่กล่าวคำอธิษฐาน พวกเขาวางใจพระเจ้าในข่าวประเสริฐอย่างกระตือรือร้น เปาโลกล่าวว่าความเชื่อของพวกเขาทำให้เขา “ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า” (เรียกว่าการกลับใจ) “เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ และรอคอยพระบุตรของพระเจ้าจากสวรรค์” (เรียกว่าการวางใจ) สิ่งที่พวกเขามีคือความหวังอันมีชีวิต ไม่ใช่ความเชื่อในทางประวัติศาสตร์

เมื่อเรามองหาความมั่นใจและการรับรองจากสิ่งที่ครั้งหนึ่งเราเคยพูด จะมีสองอย่างเกิดขึ้น คือ เรารับรองกับผู้อื่นว่าพวกเขารอดทั้งๆ ที่อาจจะไม่ได้รอด และเรารับประกันว่าคนที่รอดจะไม่มีทางเจอกับความมั่นใจที่พวกเขาต้องการเลย เพราะจริงๆ แล้ว จะเกิดอะไรขึ้นหากผมไม่ได้กล่าวคำอธิษฐานให้ถูกต้องหรือไม่ได้มีความจริงใจมากพอ? จะเกิดอะไรขึ้นหากผมแค่ทำไปตามสิ่งที่คนอื่นคาดหวังเท่านั้น? จะเกิดอะไรขึ้นหาก... หาก... หาก...? ผมเคยใช้ชีวิตอยู่กับความสงสัยพวกนั้นมานานหลายปี ผมไม่มีความแน่ใจในความเชื่อของตัวเองเลย ผมเคยอธิษฐานครั้งแล้วครั้งเล่าโดยหวังว่า**ครั้งนี้**จะได้ผล

ดังนั้น ถ้าหากความมั่นใจในความรอดไม่ได้ถูกพบในสิ่งที่ครั้งหนึ่งเราเคยพูด แล้วจะพบได้ที่ไหน?

ใช่ในสิ่งที่คุณเห็นหรือเปล่า?

ถ้าหากคนๆ หนึ่งได้ประกาศความเชื่อในพระคริสต์ ความมั่นใจในความรอดก็จะสามารถถูกพบได้ในสิ่งที่คนอื่นเห็นในตัวเขา เปาโลขอบคุณพระเจ้าสำหรับหลักฐานแห่งพระคุณที่แสดงให้เห็นว่าพี่น้องชาวเธสะโลนิกาคือผู้เชื่อแท้ ท่านมีความมั่นใจและท่านอยากให้พวกเขา มีความมั่นใจด้วย

เราสามารถจัดให้ข้อสังเกตของท่านให้อยู่ในสามหมวดหมู่ด้วยกัน ประการแรก ท่านชี้ให้เห็นถึงหลักฐานของงานแห่งการบังเกิดใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ :

เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านทุกคนตลอดเวลา ...คือรำลึกถึงความเชื่อของท่านที่แสดงออกเป็นการกระทำ ถึงความรักที่ท่านเต็มใจทำงานหนัก และถึงความทรหดอดทนซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา...เราทราบแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว และข่าวประเสริฐของเราที่มาถึงท่านไม่ได้มาด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความมั่นใจอันเต็มเปี่ยม (1 เธสะโลนิกา 1:2-5)

เปาโลมุ่งความสนใจไปที่ความเชื่อ ความหวัง และความรักที่พวกเขา มีต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณและความมั่นใจอย่างเต็มที่ ในข้อ 6 ท่านพูดถึงความชื่นชมยินดีที่เกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แน่แน่นอนว่าคนที่ไม่เป็นคริสเตียนก็มีความรักและมีการกระทำแห่งความยินดีได้ แต่เปาโลชี้ให้เห็นบางอย่างที่แตกต่างในที่นี้ คือ ลักษณะของลูกที่เหมือนกับพระบิดาบนสวรรค์ของพวกเขา มันเหมือนกับ

การตอบสนองที่คนมีต่อรูปของลูก ๆ ของผมว่า “ว้าว! นี่มันบ้านลอร์เรนซ์ชัดๆ!” ในทำนองเดียวกัน ความเชื่อ ความหวัง และความรักของชาวเฮสโลนิกาก็ได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้บังเกิดมาจากพระเจ้า

ประการที่สอง เปาโลสังเกตเห็นความวางใจอย่างต่อเนื่องในปัจจุบันของพวกเขา ท่านเขียนว่า

และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับคำสอนนั้นด้วยความยากลำบากมาก แต่ท่านยังมีความชื่นชมยินดีซึ่งเกิดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์...เพราะว่าคำสอนเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลือลือออกไปจากพวกท่าน...(1 เธสะโลนิกา 1:6, 8)

พวกเขาต้อนรับสารนั้นแม้ต้องเผชิญกับความยากลำบาก พวกเขาแบ่งปันข่าวประเสริฐนั้น และจากข้อ 3 ที่พูดถึง “ความทรหดอดทนซึ่งเกิดจากความหวัง” ได้บอกเราว่าการต่อต้านที่ชาวเฮสโลนิกาเผชิญไม่ได้หายไปไหน นี่ไม่ใช่ความเชื่อในทางประวัติศาสตร์หรือคำอธิษฐานที่พูดตามเมื่อปีที่แล้ว นี่เป็นสิ่งที่ผู้คนจะสามารถมองเห็นได้ในปัจจุบัน

ประการที่สาม เปาโลชี้ให้เห็นถึงรูปแบบของการเติบโต พวกเขาเลียนแบบเปาโล (1 เธสะโลนิกา 1:6) ส่วนคนอื่นๆ ก็ “รำลือ” อย่างเดียวกัน (ข้อ 9) ความเชื่อของพวกเขาไม่ใช่ความสำเร็จแบบฉาบฉวย ความเชื่อนี้ “ดำรงอยู่ในความเชื่ออย่างแน่วแน่ มั่นคง และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐ” อย่างต่อเนื่อง (โคโลสี 1:23)

การรับรองความเชื่อเป็นงานของชุมชน เปาโลและคนอื่นๆ สามารถรายงานในสิ่งที่พวกเขาเห็นและหนุนใจชาวเฮสโลนิกาตามสิ่งที่เห็น

เมื่อเราตระหนักว่าการรับรองความเชื่อไม่ได้ขึ้นอยู่กับแค่สิ่งที่ฉันเคยพูดแต่สิ่งที่คุณเห็น สิ่งอัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ฉันจะหยุดการเอาแต่มองมาที่ตัวเองแล้วชวนให้คุณมามองที่ฉัน ฉันจะมองไปที่คุณด้วย ชีวิตคริสเตียนและคริสตจักรจะเปลี่ยนจากการรับรองตัวฉันไปเป็นการรับรองคุณแทน ทันใดนั้นคริสตจักรท้องถิ่นก็จะกลายมาเป็นของขวัญอันน่าทึ่งจากพระเจ้าเพื่อหนุนใจและช่วยเหลือเรา คริสตจักรท้องถิ่นจะไม่ใช่ที่ที่คนมาแบ่งใส่กันแต่เป็นที่ที่จะชี้ไปยังหลักฐานของงานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของกันและกัน เป็นการร่วมมือกันในการรับรองความเชื่อ

ฉันเชื่อจริงๆ หรือเปล่า? ใครก็ได้ช่วยบอกที

ต่อไปนี้เป็นแปดแนวทางที่เราจะสามารถช่วยกันตอบคำถามที่ว่า “ฉันเชื่อจริงๆ หรือเปล่า?” ในคริสตจักรท้องถิ่นได้

ประการแรก ทำให้กระบวนการเป็นสมาชิกคริสตจักรง่ายขึ้น การเข้าร่วมกับคริสตจักรไม่ควรเป็นเรื่องยาก แต่คุณก็ไม่ควรจะสามารถเข้าเป็นสมาชิกคริสตจักรนั้นตั้งแต่อาทิตย์แรกที่คุณไปเยี่ยมได้ (เหมือนกับคริสตจักรที่ผมโตมา) ให้นำเอากระบวนการมาใช้ซึ่งอาจรวมถึงอาหารเที่ยงกับผู้มาร่วมประชุมใหม่ ชั้นเรียนสมาชิก และการสัมภาษณ์กับอาจารย์ หากคริสตจักรของคุณมีผู้ปกครองหลายคนก็จงให้คณะผู้ปกครองเป็นคนสัมภาษณ์และรับรองการสมัครสมาชิกคริสตจักร หากคริสตจักรของคุณเป็นคริสตจักรประชาคม (congregational) ก็ให้ลงคะแนนเลือกสมาชิกคริสตจักรใหม่ในการประชุมสมาชิกคริสตจักรซึ่งมักจะเกิดขึ้นเพียงสี่ถึงหกครั้งต่อปีเท่านั้น โดยวิธีนี้ ไม่เพียงแต่

สมาชิกใหม่จะมีเวลาทำความรู้จักคริสตจักรมากขึ้น แต่คริสตจักรจะมีเวลาทำความรู้จักกับคนที่มีความโน้มถ่วงว่าจะเป็นสมาชิกและได้เห็นหลักฐานของงานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของพวกเขาด้วย (ผมไม่ชอบช่วงทดลองงานอย่างละเอียดเลย)

ประการที่สอง ให้ศิษยาภิบาลหรือคณะผู้ปกครองเป็นผู้ควบคุมการสัมภาษณ์สมาชิก พวกเขาคือผู้เลี้ยงที่มีหน้าที่ยืนอยู่หน้าประตูคอกแกะ ประเด็นของการสัมภาษณ์ไม่ใช่เพื่อทดสอบคนเกี่ยวกับรายละเอียดต่างๆ ของความรู้ทางพระคัมภีร์หรือศาสนศาสตร์อันลึกลับ ประเด็นคือการใช้เวลาเพื่อฟังเรื่องราวของคนๆ นั้นในที่ที่ปลอดภัย สิ่งที่คุณสามารถเรียนรู้ได้จากตรงทางเดินหลังเลิกโบสถ์ก็มีไม่มากนัก เป้าหมายคือการเข้าใจว่ามีอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของคนๆ หนึ่งบ้าง ว่าพระเจ้าได้เปลี่ยนชีวิตและกำลังเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาอย่างไร และเพื่อฟังความหวังในข่าวประเสริฐของเขา จากนั้น เมื่อผู้ปกครองคริสตจักรเสนอการพิจารณาการเป็นสมาชิกของคนๆ นั้นให้กับคริสตจักร การเสนอนั้นก็มีความหมาย

ประการที่สาม ให้พิจารณาแนวปฏิบัติของการให้บัพติศมาและพิธีมหาสนิทของคุณ อย่าให้บัพติศมาโดยทันที แต่จงให้พิธีบัพติศมาและการเป็นสมาชิกคริสตจักรเชื่อมโยงกันเหมือนที่ทำการในพระคัมภีร์ใหม่นอกเสียจากในขอบเขตของงานมิชชั่น (ดังเช่นในกรณีของขันที่ชาวเอธิโอเปีย) เหล่าอัครทูตไม่มีประเภทหรือหมวดหมู่ให้กับคริสเตียนที่ได้รับบัพติศมาโดยไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่น อุทิศเวลาการประชุมในช่วงเช้าให้กับฟังคำพยานแห่งการบัพติศมา ไม่ใช่คำพยานเรื่องการอธิษฐานรับเชื่อ แต่เป็นชีวิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง เมื่อพูดถึง

เรื่องพิธีมหาสนิท จงอย่าได้พูดว่า “โธ่ นี่เปิดกว้างสำหรับทุกคน” แต่ใช้เวลาอธิบายต่อกันว่าใครควรจะเข้าร่วมในพิธีนี้ คือสมาชิกที่ได้รับบัพติศมาแล้วของคริสตจักรท้องถิ่นที่เทศนาข่าวประเสริฐ นี่แหละคือความหมายของคำว่า “การทำรั้วล้อมรอบโธ่เสวย” สัปดาห์ก่อนที่จะถึงพิธีนี้ จงหนุนใจสมาชิกให้สำรวจหัวใจและความสัมพันธ์ต่างๆ ของตัวเอง และแม้ว่าวิธีนี้จะช้าหน่อยก็จงอย่าให้แต่ละคนมารับด้วยตัวเอง แจกอาหารให้กัน และรับประทานด้วยกัน เราไม่ได้รับพิธีมหาสนิทด้วยการรับรองที่มาจากตัวเองราวกับว่าคริสตจักรเป็นเหมือนกับตู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัติ เราได้รับพิธีนี้ด้วยกันโดยการพูดว่า “ฉันเห็นแล้วว่าคุณเชื่อ เพราะฉะนั้นคุณก็เป็นส่วนหนึ่งของที่นี่” หรือพูดในภาษาของเปาโลว่า “เนื่องจากมีขนมก้อนเดียว เราจึงเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมก้อนเดียวกัน” (1 โครินธ์ 10:17)

ประการที่สี่ พึงระวังเป็นพิเศษก่อนที่จะคุณจะได้รับรองความเชื่อของเด็กๆ การรับรองความเชื่อที่เกิดขึ้นก่อนเวลาอันสมควรและไร้เหตุผลสามารถทำหน้าที่เหมือนกับวัคซีนป้องกันความเชื่อของแท้ได้ จงเรียกเด็กๆ ให้มาเชื่อ สอนและสร้างพวกเขาให้เติบโตขึ้นในความเชื่อ จงแสดงความยินดีเมื่อพวกเขาแสดงความเชื่อในคำพูด แต่จำไว้ว่าหลักฐานที่แท้จริงของความเชื่อคือการวางใจ และการวางใจก็ต้องการเวลาและโอกาสที่จะสำแดงตัวเองออกมา ไม่มีช่วงอายุที่กำหนดไว้สำหรับสิ่งนี้ สำหรับบางคนการวางใจที่แท้จริงจะแสดงหลักฐานมาตั้งแต่อายุยังน้อย บางคนอาจจะใช้เวลานานกว่าคนอื่น ความล่าช้าใดๆ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความเป็นไปได้ของการบังเกิดใหม่ของเด็กคนนั้น แต่

เกี่ยวกับความสามารถของคริสตจักรในการรับรองความเชื่อของเด็กคนนั้นด้วยความมั่นใจต่างหาก

ประการที่ห้า ทำให้การเป็นสมาชิกเป็นสิ่งที่มีความหมาย สมาชิกคริสตจักรไม่ใช่รายชื่อของคนที่เคยเกี่ยวข้องกับคริสตจักรในบางครั้ง บางครา การเป็นสมาชิกคือสายใยของความสัมพันธ์แห่งการรับผิดชอบชีวิตต่อกันอย่างเปิดเผย เราช่วยให้กันและกันรู้ว่าเรามีความเชื่อโดยการเข้าร่วมการประชุมในที่สาธารณะของคริสตจักรเป็นประจำและโดยการสร้างชีวิตของกันและกันขึ้น ถ้าหากคุณไม่ได้อยู่ด้วยและมีส่วนร่วมโดยการสร้างชีวิตของคุณขึ้นในคริสตจักร คุณจะช่วยให้คนอื่นรู้ได้อย่างไรว่าพวกเขามีความเชื่อและคนอื่นจะช่วยให้คุณรู้ได้อย่างไรว่าคุณมีความเชื่อ?

ประการที่หก ทำการลงวินัยคริสตจักร การลงวินัยคริสตจักรไม่ได้หมายความว่า你不ชอบหน้าใครบางคนหรือโกรธใครบางคน การลงวินัยคริสตจักรไม่ได้หมายความว่ามีความผิดที่บางคนทำผิดเรื่องเดิมๆ บ่อยเกินไปหรือมีบางคนที่ดีกว่าคนอื่น และไม่ได้หมายความว่าใครบางคนกำลังจะตกนรก การลงวินัยคริสตจักรหมายถึงการที่คุณไม่มีหลักฐานที่จำเป็นในการรับรองคนๆ นั้นว่าเขาเป็นผู้เชื่อ สิ่งนี้อาจเกิดขึ้นเพราะบาปที่ทำเป็นประจำและไม่กลับใจ แต่อาจเกิดขึ้นเพราะบางคนตัดสินใจตัวเองจากคริสตจักร คริสตจักรจึงไม่ทราบความเป็นไปของชีวิตเขาอีก ไม่ว่าจะเป็นด้วยสาเหตุใด การลงวินัยคริสตจักรก็เป็นการกระทำแห่งความรัก เราทุกคนสามารถหลุดตัวเองเกี่ยวกับตัวเองได้ การลงวินัยคริสตจักรหมายถึงการที่ที่ประชุมคริสตจักรจะไม่ปลอบใจตัวเองหรือคนใดคนหนึ่งอย่าง

ผิดๆ ด้วยการพูดว่า “อย่างน้อยเขาก็เคยอธิษฐานรับเชื่อตอนเป็นเด็ก” แต่เพราะความรัก คริสตจักรจะไม่พอใจกับแค่ความเชื่อในทางประวัติศาสตร์และจะไม่ยอมให้คุณพอใจแค่นั้นด้วย

ประการที่เจ็ด ทำให้ชาวประเสริฐเป็นแหล่งความช่วยเหลือแรกสำหรับการให้คำปรึกษาและการสร้างสาวก ชาวประเสริฐมีไว้สำหรับคริสเตียนเพราะชาวประเสริฐไม่เพียงช่วยเราให้รอดแต่ยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่จะคงอยู่ตลอดไปในเราด้วย จงเผชิญหน้ากับความบาปไม่อย่างนั้นคุณก็เสี่ยงที่จะทำให้ผู้คนลงนรกอย่างสบายใจมากขึ้น แต่อย่าเผชิญหน้าด้วยการพูดว่า “ชำระตัวให้สะอาดและพยายามให้มากขึ้น เคล็ดลี้ลับก็คือ...” แต่จงเรียกร้องกันและกันให้กลับใจและเชื่อ และการทำเช่นนี้จะเป็นการพิสูจน์ให้ต่างคนได้เห็นว่าคุณเชื่อ

ประการที่แปด จำไว้ว่าความสัมพันธ์เป็นเรื่องของการหนุนใจมากกว่าการรับผิดชอบชีวิตต่อกัน เมื่อคุณเห็นพี่น้องในพระคริสต์ใช้ชีวิตในทางที่ไม่สอดคล้องกับความเชื่อ จงพูดด้วยความอ่อนโยน และด้วยความรักเพื่อตักเตือน วิงวอน หรือแม้แต่ตำหนิ แต่ที่สำคัญกว่านั้น เมื่อคุณเห็นความเชื่อ ความหวัง และความรัก จงไว้ในการชี้ให้เห็นสิ่งนี้ด้วย บางครั้ง เป็นเรื่องยากที่จะให้ความมั่นใจกับตัวเอง บาปของเราอยู่ตรงหน้าเราเสมอซึ่งทำให้มุมมองของเรามีมืดมัวไป ความคิดและมุมมองของเรามักจะถูกโจมตีโดยบาปในปัจจุบันและความล้มเหลวในเวลานั้น นี่เป็นเวลาที่เรต้องการให้ใครสักคนมองเข้ามาในเราและชี้ให้เห็นถึงการเติบโตในระยะยาว การวางใจในปัจจุบัน และเห็นถึงผลของพระวิญญาณที่เรามักจะมองไม่เห็นในตัวเอง

ฉันเชื่อจริงๆ หรือเปล่า? คุณเชื่อจริงๆ หรือเปล่า? คริสเตียนหลายคนพยายามใช้ชีวิตคริสเตียนด้วยตัวเอง คริสตจักรมากมายมีคริสตศาสนาแบบบริโภคนิยมอันขาดแคลนที่ทิ้งให้คุณอยู่ตัวคนเดียว และพยายามที่จะตอบคำถามนั้นอย่างยากลำบาก ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับคริสตจักรท้องถิ่นที่เข้มแข็งเพราะไม่มีใครสักคนในพวกเราที่สามารถทำสิ่งนี้ได้ ผมจำเป็นต้องรู้ว่าตัวเองมีความเชื่อจริงๆ หรือผมแค่หลอกตัวเอง และคุณเองก็เช่นกัน นี่หมายความว่าเราต้องการคริสตจักร

ใจกว้าง ไม่ใช่ใจแคบ

อันตรายของคริสตจักรที่มีความบริสุทธิ์มากเกินไป

กวีผู้มีชื่อเสียงสองท่านได้สะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ว่า

“ไม่มีใครอยู่ตัวคนเดียวเป็นเกาะเดี่ยวตาย ทุกคนคือส่วนหนึ่งของทวีปอันกว้างใหญ่ เป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมด” จอห์น ดันน์ (1624)

“ฉันเป็นก้อนหิน ฉันเป็นเกาะ ก้อนหินไม่มีความรู้สึก เกาะไม่มีวันร้องไห้” พอล ไซมอน (1965)

หนึ่งในความตึงเครียดทางอารมณ์อันรุนแรงของชีวิตเราปรากฏอยู่ในบทกวีสองบทนี้ เราถูกสร้างมาเพื่อชุมชน เราไม่สามารถอยู่ตัวคนเดียวได้ กระนั้น การเดินเข้าไปสู่ชุมชนคือการเสี่ยงต่อความเจ็บปวดที่บาดลึกของการถูกปฏิเสธและการถูกตัดขาด อันที่จริง บางทีการเป็นเกาะแก่งก็น่าจะง่ายกว่า

ความตึงเครียดนี้เริ่มมาตั้งแต่เนิ่นๆ ในโรงเรียนหรือทีมกีฬา มันทวีความรุนแรงมากขึ้นในมหาวิทยาลัย ความตึงเครียดนี้แสดงออกในที่ทำงานซึ่งกลายเป็นเหมือนกับโรงเรียนมัธยมมากกว่าที่เราจะยอมรับ (โดยที่มีทั้งคนในกลุ่มและคนนอกกลุ่ม) ดูเหมือนว่าเราจะไม่เคยโตเกินกว่าที่จะมีความต้องการหรือตั้งคำถามว่า “ฉันเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ไหม?” เลย

และแล้วก็มีเรื่องของคริสตจักร ฉันเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ไหม? ในข่าวประเสริฐ เราได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงยอมรับเราโดยทางพระเยซูคริสต์ แต่คนของพระเจ้าล่ะ? พวกเขาจะยอมรับฉันไหม?

คำถามซ้ำ

คริสเตียนมากมายเดินเข้าไปในคริสตจักรและสงสัยว่า “ฉันเหมาะกับที่นี่ไหม?” เมื่อคริสตจักรมากมายทราบเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้พวกเขาก็สร้างตัวเองขึ้นมาจากสิ่งที่จะทำให้ผู้ฟังกลุ่มเป้าหมายของพวกเขารู้สึกเหมือนได้กลับบ้าน อย่างเช่น เรื่องเชื้อชาติ การศึกษา เศรษฐกิจและสังคม อายุ หรือวัฒนธรรม เป็นต้น

การอ้างแอนตอว์นและการเป็นคริสตจักรที่เข้าถึงได้เป็นสิ่งที่น่าชื่นชมในหลายๆ ด้าน แต่วิธีนี้ก็มีความท้าทาย ปัญหาหนึ่งคือ ดูเหมือนว่า จะไม่มีใครให้พวกที่น่าเกลียด พวกไม่เด่นไม่ดัง พวกไม่ทันสมัยเป็นกลุ่มเป้าหมายของพวกเขาเลย อีกอย่าง แล้วสิ่งที่ยากอบเตือนเราเกี่ยวกับเรื่องการลำเอียงล่ะ (ยากอบ 2:1-5)? คำเตือนเหล่านี้นำมาใช้ไม่ได้หรือ หากเป้าหมายของคริสตจักรคือการเติบโตและการประกาศข่าวประเสริฐ?

คนที่ไม่เป็นคริสเตียนไม่ได้ตั้งคำถามว่า “ฉันเหมาะที่จะเป็นไหม?” พวกเขาทั้งหลายที่ที่ที่เหมาะกับพวกเขาให้ได้ไปมากมาย ในทางกลับกัน คนที่ไม่เป็นคริสเตียนจำนวนมากรู้สึกทึงกับแนวคิดของการเป็นชุมชนที่แท้จริง พวกเขาต้องการความรู้สึกร่วมของการเป็นส่วนหนึ่งของที่ใดที่หนึ่งด้วย อันที่จริง มีหลักการในการทำพันธกิจแบบหนึ่งที่สนับสนุนให้อาจารย์ดึงดูดผู้ไม่เชื่อให้เข้ามาโดยการยอมให้พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งก่อนที่จะเชื่อ แนวคิดนี้บอกว่าทันทีที่พวกเขาค้นพบชุมชนที่มีความหมายในคริสตจักรของคุณพวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะกลายมาเป็นผู้เชื่อมากขึ้น

วิธีนี้เป็นที่นิยมในปัจจุบัน แต่จริงๆ แล้วการ “เป็นส่วนหนึ่งก่อนเชื่อ” ไม่มีอยู่จริง การเป็นส่วนหนึ่งของประชากรของพระเจ้าหมายความว่า คุณได้รับการช่วยกู้จากอาณาจักรแห่งความมืดและถูกพาเข้ามาอยู่ในอาณาจักรแห่งความสว่างโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ (โคโลสี 1:12-13) เพราะเราเชื่อเราจึงเป็นส่วนหนึ่ง ไม่ใช่ใช้อีกแบบในทางกลับกัน

คำถามที่ว่า “ฉันเป็นส่วนหนึ่งของที่นี้ไหม?” ไม่ใช่คำถามของผู้บริโภครหรือผู้แสวงหา นี่เป็นคำถามของคนที่ยั่งยืน ในบทก่อนหน้านี้ เราได้เห็นแล้วว่าคริสตจักรคือของขวัญจากพระเจ้าในการรับรองว่าเราเป็นผู้เชื่อแท้ แต่เราจะเอาอะไรเป็นมาตรฐาน? ให้เรามาพิจารณาคำตอบที่เป็นไปได้สองข้อด้วยกัน

ฉันเป็นส่วนหนึ่งเพราะความบริสุทธิ์ของฉัน

ในบทที่แล้ว เราเห็นเรื่องบทบาทของหลักฐานภายนอกในการรับรองความเชื่อต่อกัน แต่ทันทีที่เรารับเอาคำสอนของพระคัมภีร์ที่บอกว่าเราควรยอมรับเพียงแค่มโนใจที่เชื่อจริงๆ เท่านั้นเข้ามาเป็น

สมาชิกคริสตจักร (ซึ่งการทำแบบนี้จะทำให้พวกเขามั่นใจในความเชื่อของตัวเองด้วย) เราก็กำลังตกอยู่ในอันตรายของการตกขอบไปอีกด้านทันที เรารู้ว่าควรแสวงหาการรักษาความจริงของพระเจ้า การหันหนีจากบาป และการเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้า แต่ต้องมีความบริสุทธิ์ในทางศีลธรรม ในแบบส่วนตัว และในหลักคำสอนมากแค่ไหนถึงจะมีความบริสุทธิ์มากพอ และที่บอกว่าน้อยคือน้อยแค่ไหน? มันง่ายมากที่จะกลายเป็นคนใจแคบ คือคนที่มีความสงสัยและไม่เต็มใจที่จะยอมรับใครก็ตามที่ทำไม่ได้ตามมาตรฐานของเราไม่ว่าจะเป็นมาตรฐานส่วนตัวหรือของทั้งหมู่คณะ

นี่คือสิ่งที่คนที่ไม่เป็นคริสเตียนกลัวเกี่ยวกับพวกเรา คือที่เราจะคิดว่าเราดีกว่าพวกเขา ที่การเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรหมายถึงการเป็นคนดีที่มีชีวิต มุมมองทางการเมือง และเสื้อผ้าหน้าผมอย่าง “ถูกต้อง”

เมื่อเรากลายเป็นคนใจแคบในการยอมรับคนอื่นโดยพิจารณาจากระดับความบริสุทธิ์ของเรา เราก็กลายเป็นพวกฟาริสี มันคือความผิดพลาดของการยึดหลักความคิดแบบเดิมสุดขั้วและเป็นอันตรายที่คริสตจักรอนุรักษนิยมซึ่งให้ความสำคัญกับหลักศาสนศาสตร์ทั้งหลายกำลังเผชิญอยู่ พระเยซูไม่เคยตำหนิพวกฟาริสีเพราะความบริสุทธิ์ของพวกเขา สิ่งที่เราปรารถนาคือการลดความบริสุทธิ์ให้เหลือเพียงแค่สิ่งที่ต้องทำและห้ามทำที่พวกเขาสามารถจัดการเองได้ จากนั้นก็ตัดสินคนอื่นตามมาตรฐานของตัวเอง

ถ้าหากความบริสุทธิ์ (แล้วแต่ว่าคุณจะนิยามคำนี้แบบไหน) คือวิธีที่คุณจะรู้ว่าคุณเป็นของที่ไหน ในฐานะคริสตจักร คุณจะตัดสินใจได้อย่างไรว่าใครเป็นของคุณ? ต้องบริสุทธิ์ขนาดไหนถึงจะบริสุทธิ์มากพอ?

ฉันเป็นส่วนหนึ่งเพราะความหวังของฉัน

ในบทแรกของ 1 โครินธ์ เปาโลชี้ให้เราเห็นคำตอบที่ดีกว่านั้น

ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพวกท่านเสมอ เนื่องด้วยพระคุณของพระองค์ซึ่งประทานแก่ท่านในพระเยซูคริสต์ เพราะในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายได้รับความจำเริญขึ้นในทุกด้าน คือในวาจาทั้งสิ้น และในความรู้ทุกอย่างของท่าน เพราะว่าคำพยานของพวกเราเกี่ยวกับพระคริสต์ได้รับการยืนยันในพวกท่าน ฉะนั้นท่านจึงไม่ขาดของประทานใดๆ ในด้านจิตวิญญาณเลยขณะที่ท่านจดจ่อรอคอยการปรากฏขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์จะทรงให้ท่านหนักแน่นมั่นคงจนถึงวันสุดท้าย เพื่อท่านจะปราศจากที่ติในวันแห่งองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา (1 โครินธ์ 1:4–8 TNCV)

ให้พิจารณาคำชมเชยของเปาโล ท่านขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระคุณที่พวกเขาได้รับ ท่านมีความยินดีที่พวกเขามีความจำเริญขึ้นในคำพูดและความรู้ ท่านยืนยันว่าพวกเขามีคำพยานของพระคริสต์ ท่านบอกว่าพวกเขาไม่ได้ขาดของประทานใดๆ ในขณะที่พวกเขากำลังรอคอยการกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างอดทน พระวจนะสองสามข้อแรกเหล่านี้ฟังดูเกือบจะเป็นเรื่องในทางบวกและให้กำลังใจพอๆ กับตอนเปิดใน 1 เธสะโลนิกา ที่เราได้พิจารณากันในบทที่แล้ว

อย่างไรก็ตาม บรรยากาศได้เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ต่อไปนี้คือส่วนหนึ่งของเรื่องในทางบวกอันท้าทายๆ ที่เปาโลจะพูดถึงชาวโครินธ์ตลอดที่เหลือของจดหมาย ในตอนต้นของบทที่ 3 ท่านเรียกพวกเขาว่า “ทารก” “พวกที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” และเป็นพวกที่ไม่โตที่ยังไม่พร้อม

จะรับ “อาหารแข็ง” (ข้อ 1-3) กระนั้น บรรทัดเปิดเหล่านี้ก็สำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะบรรทัดเหล่านี้ทำให้เราได้เห็นถึงความใจกว้างที่เปาโลมีต่อชาวโครินธ์ พวกเขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของที่นั่นเพราะพวกเขาเป็นผู้ใหญ่และสมบูรณ์พร้อมในความบริสุทธิ์ พวกเขาเป็นของที่นั่นเพราะความหวังของพวกเขายู่ในพระเยซูคริสต์และความหวังนั้นกำลังเปลี่ยนทิศทางชีวิตของพวกเขาอยู่

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราเป็นคนใจกว้างแทนที่จะใจแคบ? ผมอยากใช้ส่วนที่เหลือใน 1 โครินธ์ เพื่อชี้ให้เห็นว่ามีคนห้ากลุ่มที่เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของเราเนื่องจากความหวังในพระคริสต์ของพวกเขาย่างน่าประหลาด

พวกที่ไม่เติบโต

เปาโลเรียกคริสเตียนชาวโครินธ์ว่า “ทารกในพระคริสต์” ในบทที่ 3 **หลักคำสอน**ของคนเหล่านี้ไม่ได้อยู่ในจุดที่ควรเป็น ตั้งแต่ความเข้าใจของพวกเขาในเรื่องธรรมชาติและการเติบโตของคริสตจักร (บทที่ 3) ถึงเรื่องศาสนศาสตร์แห่งการนมัสการ (บทที่ 14) ไปจนถึงเรื่องการเป็นขึ้นใหม่ในอนาคต (บทที่ 15) พวกเขามีหลายอย่างที่ต้องเรียนรู้ และความไม่รู้ของพวกเขาก็ทำให้เกิดปัญหาและความแตกแยกในคริสตจักร การต่อสู้กำลังปะทุขึ้น! แต่ไม่ใช่แค่เรื่องหลักคำสอนของคริสตจักรเท่านั้น ความเข้าใจเรื่อง**ชีวิต**คริสเตียนของพวกเขา ก็ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ด้วย พวกเขาสับสนไปหมดว่าจะสามารถกินอาหารที่ถวายให้กับรูปเคารพได้ไหม (บทที่ 8) และพวกเขามีความคิดที่แยๆ เกี่ยวกับการแต่งงานและการอยู่เป็นโสด (บทที่ 7) กระนั้น แม้จะมีความไม่เป็นผู้ใหญ่

เหล่านี้อยู่ เปาโลยังเรียกพวกเขาว่า “พี่น้อง” และยืนยันว่าพวกเขาอยู่ “ในพระคริสต์”

นี่เป็นปัญหาที่คริสตจักรบางแห่งของเราต้องปล้ำสู้ คริสตจักรของเราควรเอาใจใส่เรื่องการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและหลักคำสอนที่ถูกต้อง แต่ไม่ว่าเราจะมาจากคณะนิกายที่ค่อนข้างจะเสรีนิยมหรือก่อตั้งขึ้นด้วยความพยายามที่จะฟื้นฟูคริสตศาสนาที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ เราจะสามารถใจกว้างกับคนที่ยังไม่ได้ถึงระดับความเติบโตของเราได้ไหม? จะยังมีพื้นที่ในคริสตจักรอนุรักษนิยมของเราเหลือให้กับบางคนที่เติบโตน้อยกว่าเราได้เป็นส่วนหนึ่งบ้างไหม?

พวกที่ไม่สมบูรณ์แบบ

คนอีกกลุ่มที่เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรด้วยคือพวกที่ไม่สมบูรณ์แบบที่ไม่ใช่ภาษาของเปาโล แต่เป็นภาษาของเอลิเอเซอร์ ซาแวง ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลท่านหนึ่งในคณะ Northern Baptist ในรัฐคอนเนทิคัตตั้งแต่ปี 1800 และนี่คือวิธีที่ท่านบรรยายลักษณะของคริสเตียนที่เราจำเป็นต้องอดทนด้วย ในกลุ่มนี้ท่านรวมคนประเภทที่โกรธง่าย พุดมาก ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น ชี้แจง และชี้แจงน้อย เป็นต้น ไว้ด้วย คนเหล่านี้สามารถถูกรวมอยู่ในประเภทเดียวกับพวกที่ไม่โตด้วย แต่ความแตกต่างคือ ลักษณะที่บกพร่องบางอย่างที่อยู่ในคนพวกนี้อาจจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงเลยไม่ว่าพวกเขาจะเติบโตในด้านอื่นแค่ไหน เราเห็นคนพวกนี้ใน 1 โครินธ์ บทที่ 1 และ 3 ที่กำลังเลือกข้างในการทะเลาะวิวาทเรื่องเล็กๆ น้อยๆ และในการแบ่งพรรคแบ่งพวกที่ไร้สาระ เราเห็นคนพวกนี้ในบทที่ 14 ในการไม่เต็มใจจะหยุดพูดและให้คนอื่นได้พูดบ้าง

เราเห็นพวกเขาในบทที่ 12 ในการยกย่องของประธานของตัวเองอย่างเยอหีง และถึงแม้เปาโลจะไม่มีคำชมเชยใดๆ สำหรับนิสัยที่บกพร่องเหล่านี้ ท่านก็ยังพูดกับพวกเขาว่า “ส่วนท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และแต่ละอวัยวะก็เป็นส่วนหนึ่งของกายนั้น” (12:27) เราต่างก็มีนิสัยที่บกพร่องบางอย่างที่ทำให้เราต้องเดินกะเผลก และเราอาจจะต้องเดินกะเผลกกะเผลกไปทั้งชีวิต เราจะต้องอดทนต่อการเดินกะเผลกของกันและกัน เพราะถ้าความหวังของคุณอยู่ในพระคริสต์ คุณก็เป็นส่วนหนึ่งด้วย

พวกที่อ่อนแอ

เป็นที่ชัดเจนแล้วว่าถึงแม้ชาวโครินธ์จะได้หันมาหาพระคริสต์แล้ว พวกเขายังคงต่อสู้กับบาปอยู่ และไม่ใช้แค่บาปธรรมดาๆ เสียด้วย เปาโลเผชิญหน้ากับการผิดศีลธรรมทางเพศ (บทที่ 6) การหย่าร้างที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ (บทที่ 7) และการเมาเหล้า (บทที่ 11) เปาโลไม่ได้ขยิบตาและพยักหน้าให้กับบาปเช่นนี้ ท่านไม่ได้เก็บมันไว้เป็นความลับ ณ จุดหนึ่งท่านบอกชาวโครินธ์ว่า “จงหลีกเลี่ยงจากการล่วงประเวณี” (6:18) แต่เกือบจะในขณะเดียวกันท่านก็ยืนยันความเชื่อของพวกเขาโดยการถามว่า “ท่านรู้แล้วไม่ใช่หรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตในท่าน ผู้ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า (6:19) อีกนัยหนึ่ง เปาโลรู้ดีว่าคริสเตียนแท้ที่อ่อนแอในเนื้อหนังและยังต่อสู้อยู่กับบาป แต่ท่านก็ใจกว้างกับพวกเขาเพราะการต่อสู้ดิ้นรนของพวกเขาคือหลักฐานแห่งความหวังใจของพวกเขา

หลายปีก่อน ผมเคยทำงานกับชายคนหนึ่งที่มีปัญหาเรื่องบาปทางเพศอันร้ายแรงซึ่งรวมถึงการใช้บริการทางเพศด้วย เป็นเรื่องน่าเศร้ามาก ณ จุดหนึ่งคณะผู้ปกครองคริสตจักรได้พิจารณาเรื่องการลงวินัยคริสตจักรกับเขาอย่างจริงจัง สิ่งที่ยุทธเราจากการทำเช่นนี้คือการที่เขาต่อสู้ในเรื่องนี้จริงๆ ทุกครั้งที่สิ่งนี้เกิดขึ้นเขาจะมาสารภาพกับเราและเชิญชวนให้เราเข้าไปในชีวิตเขามากขึ้น มันง่ายกว่าที่เขาจะโกหกและปกปิดตัวเองจากเราแต่เขาก็ไม่ทำ ดังนั้น คริสตจักรจึงเดินไปพร้อมกับน้องชายที่อ่อนแอและมีปัญหาคนนี้ เราไม่ได้พูดว่า “นายไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของที่นี่” เราพูดว่า “พวกเราจะเดินไปพร้อมกับนายในความอ่อนแอของนายและปัญหาที่นายกำลังต่อสู้อยู่”

คนน่าเชื่อถือคนที่โกหกและปกปิดนั้นไม่ได้กำลังมีความหวังใจในพระคริสต์ แม้ว่าภายนอกพวกเขาจะดูไม่เป็นไร มันคือการต่อสู้กับปัญหาที่เปิดออกอย่างตรงไปตรงมานี้เองที่สำแดงความหวังที่แท้จริงในพระคริสต์

พวกที่บาดเจ็บ

ไม่ใช่แค่ว่าเรากำลังต่อสู้กับความบาปเท่านั้น แต่เราก็กู้คนอื่นทำบาปต่อเราและเราก็ตอบสนองอย่างผิดบาปด้วย ในความเจ็บปวดเรารู้สึกเพื่อจะได้ไม่ต้องเจ็บไปมากกว่านี้ เราทำให้ความเจ็บปวดด้านชาด้วยบาปอื่นๆ แทนที่จะใช้ยาบรรเทาแห่งข่าวประเสริฐ บางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นใน 1 โครินธ์ บทที่ 6 ก็ได้ เปาโลตำหนิชาวโครินธ์เพราะ “พี่น้องกับพี่น้องต้องถูกพิพากษาต่อหน้าคนที่ไม่มี

ความเชื่อ” (ข้อ 6) คุณก็รู้ว่ามันทำงานยังไง : การตั้งรับที่ดีที่สุดคือการรุกอย่างฉลาด ดังนั้น เมื่อมีคนฟ้องคุณ คุณก็ฟ้องกลับ

แต่เปาโลตอบกลับไปว่า “ทำไมท่านจึงไม่ยอมทนต่อการร้ายเสียดีกว่า? ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกงเสียดีกว่า?” (1 โครินธ์ 6:7) เปาโลเรียกร้องให้ชาวโครินธ์ตอบโต้การดูหมิ่นด้วยพระคุณ ให้ตอบสนองต่อการโจมตีด้วยการอภัยและความรัก นี่ไม่ได้หมายความว่าให้เรายอมอยู่ภายใต้การล่วงละเมิด แต่หมายความว่า การตอบสนองต่อการถูกกระทำบาปต้องถูกกำหนดด้วยข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ด้วยความเจ็บปวด ให้เราสังเกตอีกครั้งว่าเปาโลยังคงเรียกพวกเขาว่า “พี่น้อง”

พวกที่มีเรื่องอื้อฉาว

มีคนประเภทหนึ่งที่เปาโลบอกว่าพวกเขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรและเป็นกลุ่มคนที่ท่านจะไม่แผ้วถางความใจกว้างให้ด้วย คือคนที่ชั่วร้ายหรือคนที่ไม่กลับใจ ไม่ใช่ว่าเปาโลไม่รักแม้กระทั่งคนพวกนี้ แต่นี่เป็นความรักเด็ดเดี่ยวที่พวกเขาต้องการ ดังนั้น ใน 1 โครินธ์ บทที่ 5 ท่านจึงเรียกร้องให้คริสตจักร “กำจัดคนชั่วออกจากพวกท่านเสียเถิด” (ข้อ 13) เนื่องจากความสำคัญของบาปนั้นและการไม่กลับใจในบาปของชายคนนั้น คริสตจักรจึงไม่สามารถยืนยันว่าชายคนนั้นเป็นพี่น้องได้อีก

กระนั้นก็มีเรื่องอัศจรรย์บางอย่างเกิดขึ้น ใน 2 โครินธ์ บทที่ 2 เปาโลบอกกับคริสตจักรว่า “การที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนนั้นก็พอแล้ว ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษและปลอบใจคนนั้นมากกว่า เพื่อว่าเขาจะไม่จมลงในความทุกข์มากมาย” (2 โครินธ์ 2:6-7) หลายคนเชื่อ

ว่าเป็นชายคนเดียวกับชายใน 1 โครินธ์ บทที่ 5 ดูเหมือนว่าเขากำลังกลับใจพร้อมกับความโศกเศร้า ดังนั้น เปาโลจึงบอกให้คริสตจักรนำเขากลับคืนมา ให้อภัยและปลอบโยนเขาด้วยความรู้ที่เขาเป็นส่วนหนึ่งด้วย ไม่มีบาปไหนที่อื้อฉาวเกินไป ไม่มีประวัติส่วนตัวเรื่องไหนที่น่ารังเกียจเกินกว่าที่จะสามารถรับการอภัยได้โดยพระคุณของพระเยซูคริสต์ที่มีต่อคนที่กลับใจและหวังพึ่งในพระองค์ ถ้าหากพระคริสต์ไม่ได้ทรงปฏิเสธฆาตกรร คนรักร่วมเพศ หรือคนล่วงละเมิดเด็กที่กลับใจ เราจะสามารถปฏิเสธพวกเขาได้หรือไม่?

ความจริงคือเราทุกคนไม่อยู่ที่ไหนก็ทีหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านี้ คุณยังไม่เติบโตในเรื่องหลักคำสอนหรือชีวิตของคุณไหม? คุณยังมีนิสัยที่บกพร่องเรื่องใดที่คนอื่นต้องอดทนกับคุณหรือเปล่า? คุณต่อสู้กับความบาปและการถูกระงับไหม? คุณมีประวัติของบาปอันน่าละอายและฉาวโฉ่ติดตัวมาด้วยหรือไม่? ไม่ว่าคุณจะพบว่าตัวเองอยู่ในคนที่ประเภท หากความหวังของคุณอยู่ในพระคริสต์คุณก็เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของพระองค์

ความหวังในพระคริสต์แสดงออกในทิศทางของการเติบโตไม่ใช่ในการไปถึงที่หมายแล้ว ความหวังนี้มองเห็นได้ในการเต็มใจที่จะรับการสอนไม่ใช่การรู้ทุกอย่างแล้ว ความหวังนี้จะต่อสู้กับความบาปไม่ใช่การอยู่อย่างสบายในศิโยน (อาโมส 6:1) ความหวังนี้จะทำให้คุณเดินกะเผลกเพราะบาดแผลจากการต่อสู้แต่ก็ยังเดินกะเผลกอยู่ต่อไป และความหวังนี้จะยึดมั่นในถ้อยคำอันสัตย์จริงและบอกว่า “พระเยซูคริสต์เสด็จมาในโลก เพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอ้” (1 ทิโมธี 1:15) ไม่มีความละอายใดที่ยิ่งใหญ่เกินกว่า

ที่ความละอายแห่งไม้กางเขนของพระคริสต์จะสามารถเข้าถึงและใหญ่เกินกว่าที่จะได้รับการไถ่เพื่อเข้าสู่สงาราซีนิรันดร์ได้

เปาโลเรียกชาวโครินธ์ว่าทารก พวกที่ไม่เติบโต และคนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายวิญญาณ ท่านไม่ได้ปฏิเสธพวกเขาเพราะเรื่องนี้แต่ท่านก็ไม่ได้อยากให้พวกเขาเป็นแบบนี้ต่อไปด้วย ท่านเรียกร้องให้พวกเขาโตขึ้นและให้ทำแบบนี้ในชุมชนคริสตจักรซึ่งเป็นโรงเรียนแห่งความเชื่อไม่ใช่หอเกียรติยศแห่งความเชื่อ คราวนี้ลองเปลี่ยนภาพดูบ้าง ถ้าหากคริสตจักรคือสวนองุ่นของพระเจ้า ที่สุดแล้วเราก็ไม่ใช่ผู้ตรวจสอบผลไม้แต่เป็นคนสวนที่ทำงานร่วมกันเพื่อดูผลของความเชื่อก่อตัวขึ้น

สิ่งนี้มีหน้าตาอย่างไร? ในคริสตจักรของผม สิ่งนี้มีหน้าตาแบบนี้ คือคุณประกาศรับรองข่าวประเสริฐผ่านทางพิธีบัพติศมา คุณให้เหตุผลของความหวังในข่าวประเสริฐของคุณ คุณเห็นด้วยกับหลักข้อเชื่อพื้นฐานและการปกครองของคริสตจักรของเรา และคุณก็เป็นพยานว่าคุณปรารถนาให้ความหวังในพระคริสต์ของคุณเติบโตขึ้น ถ้านี่คือคุณ คุณก็เป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ได้

หลายปีก่อน ผมได้สัมภาษณ์การเป็นสมาชิกคริสตจักรกับคู่หมั้นคู่หนึ่ง ผู้หญิงเติบโตมาในคริสตจักร เรืองราวและคำตอบของเธอสมบูรณ์แบบตามตำรา ผู้ชายมาจากชีวิตที่ติดยาและผิดศีลธรรมและคำตอบของเขาก็จริงจังที่สุด กระนั้น เมื่อเสร็จการสัมภาษณ์แล้วชายคนนั้นดูมีประกายของชีวิตฝ่ายวิญญาณในตัวเขา แต่เธอไม่มี เราทั้งสองเป็นสมาชิกคริสตจักร การหมั้นหมายของพวกเขาก็ยาวนาน ผมให้คำปรึกษา ก่อนแต่งงานกับพวกเขา เมื่อจบการให้คำปรึกษาผมดึงตัวผู้ชายมาคุยและขอร้องเขาเป็นส่วนตัวว่าอย่าแต่งงาน ผู้หญิง

คนนี้เป็นสมาชิกที่มีชื่อเสียงดีในคริสตจักรของเรา แต่ผมมั่นใจแบบไม่เคยมั่นใจแบบนี้มาก่อนว่าเธอไม่ได้มีชีวิตในฝ่ายวิญญาณแต่ตายแล้วในบาปของเธอ การแต่งงานยังดำเนินต่อไปและเป็นเวลาหลายปีที่คริสตจักรร่วมเดินไปกับพวกเขาผ่านสิ่งที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นชีวิตแต่งงานที่ยากลำบาก ชายคนนี้เติบโตขึ้นในฐานะคริสเตียนแต่เธอไม่เป็นเช่นนั้น สุดท้ายพวกเขาย้ายออกไปในที่ที่ชีวิตแต่งงานของพวกเขาจบลงด้วยความเสียใจและการหย่าร้างเมื่อเธอทิ้งเขาไป

หลายปีก่อนหน้านี้เราได้ทำพลาดโดยการยอมรับเธอเป็นสมาชิกหรือไม่? ไม่เลย เราไม่ได้ทำพลาด จะด้วยทุกสติปัญญาและการหยั่งรู้ที่มี ผมก็ไม่สามารถมองเห็นหัวใจของเธอได้และคุณก็เช่นกัน ในความใจกว้าง เราบอกว่า “คุณเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่” ในความใจกว้าง เราเดินไปพร้อมกับเธอ อุดหนุนเธอ และเรียกให้เธอเดินมาสู่ชีวิตแห่งความเชื่ออย่างอ่อนโยน ถ้าหากผมต้องทำสิ่งนี้ใหม่ผมก็จะตัดสินใจเหมือนเดิม คริสตจักรไม่ใช่ที่ของคนที่ไปถึงเส้นชัยในสวรรค์แล้วแต่เป็นของคนที่มีความหวังของเขาปักหมุดอยู่ที่นั่น บางคนได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีความหวังที่ไม่แท้จริง แต่สำหรับคนอื่นๆ ถึงแม้จะเป็นพวกที่มาพร้อมกับความอ่อนแอและบาดเจ็บ เจ็บป่วยและเจ็บปวด แต่ก็ไม่ได้รับการพิสูจน์ว่ามีความหวังที่ไม่แท้จริง พระคริสต์ได้มาสิ้นพระชนม์และสร้างคริสตจักรเพื่อคนอย่างเรา เพื่อที่เราจะได้กลายมาเป็นสิ่งที่เปาโลบรรยายถึงในตอนท้ายของจดหมายที่ท่านเขียนถึงชาวโครินธ์ร่วมกันว่า “จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นคนกล้าหาญ จงเข้มแข็ง จงทำทุกสิ่งด้วยความใจกว้าง” ซึ่งคำว่าความใจกว้าง (charity) เป็นภาษาโบราณของคำว่าความรักนั่นเอง

บทสรุป

เมื่อผมย้ายจากเขตชายฝั่งตะวันออกมาอยู่ฝั่งตะวันตกของอเมริกา ผมก็เดินเข้าไปสู่สมรภูมิของผู้ลงคะแนนเลือกตั้งที่รู้สึกผิดหวัง เมื่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีเดินทางมาถึงพื้นที่ชายฝั่งตะวันตก ในทุกๆ วันของการเลือกตั้ง (ซึ่งรวมถึงรัฐที่มีประชากรมากที่สุดในประเทศ) เขตชายฝั่งตะวันออกและเขตมิดเวสต์ก็ทำให้ผลของการเลือกตั้งเป็นที่ชัดเจนแล้ว และหากผลการเลือกตั้งถูกกำหนดไว้หมดแล้ว การลงคะแนนของเราก็ยังมีความหมายอีกหรือ?

คำถามเดียวกันนี้เกี่ยวกับหลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อในชีวิตของคริสตจักรนี้ก็อาจจะถูกถามได้ หากการกลับใจเชื่อเป็นงานของพระเจ้าและพระองค์ก็ทรงครอบครองเหนือความรอดของเรา แล้วการที่เราบักบันจนกว่าหลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อจะบรรลุผลในชีวิตของเราด้วยกันยังมีความสำคัญอยู่ไหม? ถ้าหากเราไม่สามารถทำอะไรเพื่อขัดขวางคนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกจากการได้รับความรอดได้ วิธีที่เราประกาศข่าวประเสริฐหรือรับรองความเชื่อจะยังสำคัญอยู่ไหม? ถ้าหากผลลัพธ์ได้รับการยืนยันแล้ว เราก็เป็นเหมือนกับคนที่อยู่เขตชายฝั่งตะวันตกในคืนเลือกตั้งไม่ใช่หรือ?

เมื่อสำรวจความคิดของคริสตจักรอนุรักษนิยมแนวลัทธิฟอรัมอีแวนเจลิคัลในสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน ปรากฏว่าสิ่งที่ได้ คือหลักคำสอนของเราไม่มีความสำคัญ ดูเหมือน “วิธีปฏิบัตินิยมแทนที่จะเป็นหลัก

ศาสนศาสตร์” จะเป็นตัวกำหนดแนวทางในการทำทุกอย่างของเรา ตั้งแต่การประกาศไปจนถึงการนมัสการและการเป็นสมาชิกคริสตจักร (หรือการไม่มีสิ่งนี้) เราขอเสนอหาวิธีอะไรก็ตามที่ดูเหมือนจะใช้ได้ แม้วิธีนั้นจะทำการที่ขัดแย้งกับสิ่งที่เราพูดเกี่ยวกับวิธีที่คนอื่นๆ หนึ่งจะข้ามจากความตายไปสู่ชีวิตก็ตาม

แต่อันที่จริง หลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อของเรามีความสำคัญ ในช่วงศตวรรษแรก เปโตรได้เขียนจดหมายถึงคริสตจักรที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วดินแดน คือประเทศตุรกีในปัจจุบัน คือบรรดาคริสตจักรที่ทนอยู่ภายใต้แรงกดดันเพราะพวกเขาไม่ยอมคล้อยตามวัฒนธรรมรอบข้าง เป็นสถานการณ์ที่ไม่ต่างจากของเราเลย เปโตรเขียนไปหนุนใจคริสตจักรที่ถูกทดลองให้ประนีประนอมไปตามวิถีปฏิบัตินิยมให้พวกเขารักษาความซื่อสัตย์ไว้ หลังจากที่เปโตรได้พูดคุยเรื่องความรอดและชีวิตที่มีร่วมกันของพวกเขา ท่านก็ได้ข้อสรุปว่า

แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ เมื่อก่อนท่านทั้งหลายไม่มีชาติ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว

ดูก่อนท่านที่รัก ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลาย ผู้อาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน ให้เว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อวิญญาณจิตของท่าน จงรักษาความประพฤติอันดี

ของท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อมีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว เขาจะได้เห็นการดีของท่าน และเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวัน
ที่พระองค์เสด็จมา (1 เปโตร 2:9-12 ฉบับ 1971)

ในพระธรรมตอนนี้ ศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อของเรามีความสำคัญ
อย่างน้อยสามเหตุผล

ศาสนศาสตร์สำคัญต่อพระเจ้า

เปโตรเริ่มต้นโดยการชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเรา พระเจ้าได้ทรงเลือกเรา เป็นเจ้าของเรา ทำให้เราเป็นชนชาติหนึ่ง สำแดงความเมตตาต่อเรา พระเจ้าทรงเรียกเราออกจากความมืดไปสู่ความสว่าง อันอัศจรรย์ของพระองค์ นี่ไม่เหมือนกับการที่ผมเรียกลูกๆ ให้มาทานมื้อค่ำและแน่นอนว่าไม่เหมือนกับการเรียกให้พวกเขามาทำงานบ้าน พวกเขาอาจตอบ บางทีก็ไม่ตอบ การเรียกของผมเป็นคำขอ คือคำเชิญที่สามารถจะตอบรับหรือไม่รับก็ได้ แต่การทรงเรียกของพระเจ้าเป็นการเรียกที่จะสำเร็จผลตามพระประสงค์ของพระองค์อย่างแน่นอน

พระเจ้าได้ทรงทำให้ความรอดของเราสัมฤทธิ์ผลผ่านทางความตายและการเป็นขึ้นจากความตายของพระคริสต์ และนำความรอดนั้นมาใช้กับเราด้วยอำนาจที่ครอบครองเหนือทุกอย่างผ่านการทรงเรียกที่ช่วยให้รอดซึ่งครอบครองเหนือทุกอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงมอบหูเพื่อให้เราฟังเสียงเรียกนั้น มอบหัวใจใหม่เพื่อให้เราตอบสนองต่อการทรงเรียกนั้น มอบพระคุณแบบแพ็คคู่แห่งการกลับใจและความเชื่อเพื่อให้เรายึดเอาความรอดที่เผื่อแผ่มายังเราผ่านการทรงเรียก

แล้วทำไมศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อของเราจึงสำคัญ? เปโตรตอบว่า “เพื่อท่านจะได้ประกาศพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ผู้ทรงเรียกท่าน” สิ่งนี้สำคัญต่อพระเจ้า ปกติเราจะอ่านคำว่าท่านเป็นคำนามเอกพจน์ แต่ตรงนี้ไม่ใช่แบบนั้น คำนี้เป็นคำนามพหูพจน์ ในภาษาดั้งเดิม เปโตรกำลังเขียนถึงคริสตจักร ไม่ใช่เขียนถึงคนๆ เดียว เพื่อที่จะเข้าใจเปโตร เราต้องเขียนใหม่แบบนี้ว่า เพื่อพวกท่านจะได้ประกาศพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่าน

พระเจ้าทรงปรารถนาให้คุณสรรเสริญพระองค์สำหรับความรอดของพระองค์เป็นการส่วนตัว แต่พระเยซูก็ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคุณคนเดียวเท่านั้น พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อชนชาติของพระองค์และพระเจ้าก็ปรารถนาที่จะไถ่ยืมเสียงจากชนชาติของพระองค์ คุณอาจจะร้องตะโกนด้วยความยินดีอยู่คนเดียวในห้องนั่งเล่นขณะที่กำลังดูทีมโปรดของคุณชนะในเกมการแข่งขันอยู่หน้าโทรทัศน์ แต่เสียงนั้นค่อนข้างจะดังกว่าในสนามกีฬาที่เกมกำลังเล่นอยู่ พระประสงค์ของพระเจ้าคือการไถ่ยืมเสียงจากคนทั้งสนามกีฬา

ในที่สุดสิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันสุดท้าย แต่เราได้เห็นภาพตัวอย่างของสิ่งนี้ในคริสตจักรท้องถิ่นแล้ว มันสำคัญว่าคนที่มารวมตัวกันในวันอาทิตย์เพื่อร้องสรรเสริญพระเจ้าเป็นใคร ผู้คนอาจชอบมิตรภาพหรือได้ประโยชน์จากโปรแกรมต่างๆ แต่พวกเขาสามารถทำสิ่งนั้นได้โดยปราศจากการบังเกิดใหม่ หากพระเจ้าจะทรงเป็นที่สรรเสริญจริงๆ คริสตจักรท้องถิ่นก็ต้องการคนที่มีประสบการณ์กับการช่วยกู้จากพระเจ้าจริงๆ

การนมัสการของคริสตจักรท้องถิ่นไม่ใช่กิจกรรมในทางสมอง แต่เป็นการยกย่องในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำจริงๆ ในชีวิตเรา ด้วยเหตุนี้การ

“เป็นส่วนหนึ่งก่อนจะเชื่อ” จึงไม่มีอยู่จริง สามารถมีการร่วมประชุมก่อน หรือใช้เวลาก่อนจึงจะเชื่อได้ แต่ไม่สามารถมีการเป็นส่วนหนึ่งของ คริสตจักรก่อนได้เลย เพราะพระประสงค์ของพระเจ้าในการเป็นส่วนหนึ่ง คือเพื่อการสรรเสริญ และเราไม่สามารถสรรเสริญพระองค์ในสิ่งที่เรายังไม่เคยมีประสบการณ์ได้

เมื่อไม่นานมานี้ผมได้คุยกับศิษยาภิบาลท่านหนึ่งที่คริสตจักรของเขาจ้างที่ปรึกษามาเพื่อช่วยเพิ่มจำนวนคนให้กับพวกเขา ที่ปรึกษาคนนั้นบอกว่าพวกเขาทศตจักรแบบผิดๆ พวกเขาได้รับการบอกว่าคริสตจักรไม่ใช่ที่สำหรับผู้เชื่อแต่เป็นที่ของผู้ไม่เชื่อ ดังนั้น พวกเขาต้องเปลี่ยนแนวทางการปฏิบัติเพื่อให้คริสตจักรน่าดึงดูดสำหรับผู้ไม่เชื่อมากขึ้น และนั่นก็หมายถึงความบันเทิงที่มากขึ้น ที่ปรึกษาคนนั้นพูดถูกในระดับหนึ่ง หากเป้าหมายคือเพื่อฝูงชนที่ใหญ่ขึ้น ความบันเทิงก็ใช้ได้ แต่นั่นไม่ใช่เป้าหมายที่พระเจ้าทรงมีสำหรับคริสตจักร พระองค์ทรงปรารถนา คำสรรเสริญจากชนชาติของพระองค์ คือชนชาติที่รู้ว่าพวกเขาได้รับพระเมตตาจากพระเจ้าแล้ว

ความแตกต่างระหว่างคริสตจักรในฐานะฝูงชนและคริสตจักรในฐานะการมารวมตัวกันของผู้เชื่อ คือความแตกต่างระหว่างคนเหล่านั้นที่ต้องการความบันเทิงและคนเหล่านั้นที่รักพระเจ้าและเปลี่ยนความรักดีมาที่พระองค์ มันคือความแตกต่างระหว่างผู้บริโภคประสบการณ์ทางศาสนาและผู้ผลิตคำสรรเสริญต่อพระเกียรติสิริของพระคริสต์ผู้ถูกตรึงตาย

ศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อของเรามีความหมายเพราะสิ่งนี้เปลี่ยนทิศทางการเข้าใจของเราใหม่เกี่ยวกับเป้าหมายของการรวม

ตัวกันและความหมายของการเป็นสมาชิกคริสตจักร หากคริสตจักรของเราไม่ได้เต็มไปด้วยผู้เชื่อ คำสรรเสริญที่พระเจ้าทรงปรารภและคู่ควรก็ได้ถูกปล้นไปจากพระองค์แล้ว

ศาสนศาสตร์สำคัญต่อเรา

ประการที่สอง หลักคำสอนแห่งการกลับใจเชื่อสำคัญต่อเรา เปโตรเตือนสติเราว่า เราเป็น “คนแปลกถิ่นและคนต่างด้าว” และให้เราเว้นจากต้นหาของเนื้อหนังซึ่ง “ต่อสู้กับ” จิตวิญญาณของเรา

สำหรับคริสเตียน โทษของบาปถูกกำจัดแล้ว และอำนาจของบาปก็ถูกทำลายแล้ว แต่ตัวตนของบาปยังคงอยู่ และนี่ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ความบาปต้องการจะเช่นฆ่าเรา อย่างที่คริสเตียนพิริตันท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “จงฆ่าบาป ไม่เช่นนั้นบาปจะฆ่าคุณ” อีกครั้ง นี่เป็นที่ที่ศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อมีความหมายในชีวิตของคริสตจักร การต่อสู้กับความบาปมอบความมั่นใจให้กับเราว่าเราเชื่อจริงๆ และความจริงที่ว่าเราไม่ได้อยู่คนเดียวในสงครามก็ทำให้เกิดความแตกต่างอย่างสิ้นเชิง เราจะช่วยกันและกันในสงครามนี้ไม่ได้หากเราไม่รู้ว่าเรากำลังอยู่ในสงครามหรือไม่ได้เข้าร่วมในการต่อสู้

เราต้องการกันและกันในการต่อสู้นี้ เราต้องการเพื่อนสมาชิกคริสตจักรที่เข้าใจว่าการต้อนั้นยากแค่ไหน คนที่รู้ว่าจะช่วยและหนุนใจเราอย่างไร คนที่เข้าใจว่าการปลุกใจกันและกันในความเชื่อคือเรื่องความเป็นและความตายจากมุมมองของวันพิพากษาที่กำลังจะมาถึง (ฮีบรู 10:25) จะเป็นเรื่องที่น่าท้อใจและสับสนแค่ไหนที่ต้องต่อสู้กับความบาปเพียงเพื่อจะหันซ้ายหันขวาและพบว่าเพื่อนสมาชิกคริสตจักร

ไม่ได้ยืนอยู่ข้าง ๆ หรือแม้กระทั่งไปสมคบคิดกับศัตรูแทน!

ผมเคยรู้จักกับผู้นำคริสเตียนท่านหนึ่งที่มีของประทานในการให้คำปรึกษา ผู้คนจะมาหาเขาพร้อมกับปัญหาต่างๆ เช่น ชีวิตคู่ที่พังทลาย ความขัดแย้งภายในครอบครัว ความวิตกกังวล และภาวะซึมเศร้า และทุกคนจะเดินจากไปโดยไม่ได้รับความช่วยเหลืออย่างแท้จริงจากสติปัญญาและการให้คำปรึกษาของเขา ทุกคนยกเว้นคนกลุ่มหนึ่ง คือกลุ่มของชายหนุ่มที่ประสบกับปัญหาการร่วมเพศ เมื่อชายกลุ่มนี้มาหาเขาที่ห้องทำงาน ผู้นำคนนี้ก็สอนไม่ให้พวกเขาเปิดเผยการเบี่ยงเบนทางเพศของตัวเองและสอนว่าพวกเขาจะสามารถพบปะกับชายหนุ่มคนอื่นๆ อย่างปลอดภัยได้ที่ไหน ปรากฏว่าผู้นำคนนี้มีปัญหาในเรื่องการร่วมเพศด้วย แต่เขาหมดความสนใจที่จะต่อสู้กับเรื่องนี้แล้ว ในที่สุดเขาก็ละทิ้งความเชื่อไป และมีชายหนุ่มที่คนกันที่เขาได้ชักนำให้ต่อต้านกับความบาปที่ต่อสู้กับจิตวิญญาณอยู่?

เพื่อนสมัยเรียนของผมพบว่าชีวิตแต่งงานของเธอกำลังพังลงเมื่อสามีได้ทิ้งเธอไปหาผู้หญิงคนอื่น เธอไปขอความช่วยเหลือจากผู้นำคริสตจักรของเธอแต่พวกเขาบอกเธอว่าพวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้ จากนั้นไม่นานคริสตจักรอีแวนเจลิคัลของเธอก็ต้อนรับอดีตสามีของเธอและภรรยาใหม่ของเขาเข้ามาในคริสตจักร และเธอก็ถูกทิ้งให้อยู่ในความมืดมิดแห่งจิตวิญญาณซึ่งต้องใช้เวลาหลายปีกกว่าจะฟื้นขึ้นมาได้ มีคู่สมรสที่ถูกปล่อยลงด้วยการล่วงประเวณีในคริสตจักรนั้น ก็คนกันที่ได้รับความช่วยเหลือในการทำสงครามต่อต้านความบาปที่ต่อสู้กับจิตวิญญาณ?

ศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อมีความสำคัญต่อการสร้างสาวก การให้คำปรึกษาด้วยข่าวประเสริฐ และแม้แต่การลงวินัยในคริสตจักรของเรา เพราะบาปยังมีตัวตนอยู่และเราก็เป็นคนบาปเจ็บที่ยังต้องเดินต่อไป เราต้องการความช่วยเหลือจากกันและกันในคริสตจักรที่เต็มไปด้วยผู้คนที่จะต่อสู้ไปด้วยกันกับเรา

ศาสนศาสตร์สำคัญต่อโลก

ประการที่สาม ศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อสำคัญต่อโลก โดยการมองไปที่คริสตจักรของเราโลกก็ได้รับการยืนยันว่าพระเจ้ามีอยู่จริงและความหวังที่จะเปลี่ยนแปลงก็มีอยู่จริง เปโตรรู้ว่าเมื่อโลกได้เห็นความประพฤติอัน “ดี” และ “คุณความดี” ของเรา พวกเขาอาจ “ใส่ร้าย” เรา แต่พวกเขาจะ “สรรเสริญพระเจ้า” ด้วย

เปโตรบอกว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นใน “วันที่พระองค์เสด็จมาหาเรา” เป็นไปได้มากกว่าลึนฟุตถึงวันแห่งการพิพากษา แต่ผมไม่คิดว่านั้นคือสิ่งที่เปโตรคิดในใจ ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม วันแห่งการเสด็จมาเยือนคือวันแห่งความรอดและเราถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการเชื่อวางใจในพระองค์

หากโลกมองมาที่คริสตจักรและเห็นเพียงแค่ภาพสะท้อนของตัวเองพร้อมกับคำพูดแบบเคร่งศาสนาเพิ่มเข้ามา พวกเขาจะมีความมั่นใจได้อย่างไรว่ายังมีพระเจ้าผู้มอบความหวังให้กับบางอย่างที่ต่างออกไป? หากพวกเขาเห็นคริสตจักรเสแสร้งและทำเป็นวางท่า พวกเขาจะถือว่านั่นเป็นเรื่องโกหก เปโตรสอนว่าหากพวกเขาได้เห็นชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลงและกำลังเปลี่ยนแปลงอยู่จริง ๆ บางคนจะได้ถวายเกียรติ

พระเจ้าในวินันั้นด้วยการกลายมาเป็นคริสเตียน

เมื่อหลายปีก่อน ชายสูงวัยคนหนึ่งเริ่มมาเยี่ยมคริสตจักรที่ผมเคยเป็นส่วนหนึ่ง คริสตจักรแห่งนั้นเต็มไปด้วยคนหนุ่มสาวและเขาก็อยู่ตามชายขอบของชุมชนอย่างค่อนข้างจะเป็นไปตามธรรมชาติ แต่เขาก็ไม่ไปไหน เขาสังเกต เขาฟัง เขาทำความรู้จักกับพวกเราหลายคน และวันที่เขาว่างใจในพระเยซูคริสต์ก็มาถึง เขาอธิบายว่าได้เกิดอะไรขึ้นในระหว่างพิธีบัพติศมา ปรากฏว่าเขาเป็นจิตแพทย์และอาจารย์มหาวิทยาลัย ทุกการอบรมที่เขาเคยผ่านมาสอนว่าสิ่งที่เขาเห็นในคริสตจักรนั้นเป็นไปได้ คือชุมชนที่แท้จริงที่ก้าวข้ามอุปสรรคทางธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงที่ไม่ใช่แค่การปรับเปลี่ยนในทางบัพติศมานั้น ความรักที่ยอมสละตัวเองเพื่อผู้อื่นที่ไม่ใช่การแลกเปลี่ยน สุภาพบุรุษท่านนี้ได้ตระหนักว่าสิ่งเดียวที่สามารถอธิบายสิ่งที่เขาเห็นได้ คือ พระเจ้ามีอยู่จริงและข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ก็เป็นเรื่องจริง

คริสตจักรท้องถิ่นคือแผนแห่งการประกาศข่าวประเสริฐที่พระเจ้าไว้มิสำหรับโลก คริสตจักรท้องถิ่นคือใบรับรองของโลกว่าพระเจ้าได้ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว ชีวิตที่ได้กลับใจเชื่ออย่างแท้จริงของเรา ชุมชนคริสเตียนที่แท้จริงของเรา การพึ่งพาในพระคุณแทนเทคนิคของเรา คือการปกป้องความเชื่อต่อผู้ไม่เชื่อของพระเจ้า นี่เป็นสาเหตุที่ศาสนศาสตร์แห่งการกลับใจเชื่อและการปฏิบัติที่ออกมาจากศาสนศาสตร์สำคัญต่อโลก หากโลกไม่ได้เห็นความจริงนี้ในเรา พวกเขาจะเห็นได้จากไหน?

พระเจ้าทรงเลือกและพระเจ้าทรงช่วยให้รอด การกลับใจเชื่อเป็นงานของพระองค์ กระนั้นพระองค์ก็ใช้วิธีการต่างๆ ในการทำให้ตอนจบ

ที่ถูกกำหนดไว้แล้วของพระองค์สำเร็จ หนึ่งในวิธีเหล่านี้คือคริสตจักร
ท้องถิ่น เราเป็นพยานให้กับข่าวประเสริฐด้วยคำพูดของเรา จากนั้นก็
ทำให้ถ้อยคำเหล่านี้น่าเชื่อถือด้วยชีวิตของเรา มันสำคัญต่อพระเจ้า
ต่อเรา และต่อโลกที่เราจะเข้าใจหลักคำสอนนี้อย่างถูกต้องและที่เราจะ
บากบั่นจนกว่าความเชื่อของเราจะบรรลุผลอย่างเต็มที่ในชีวิตของ
คริสตจักร

เพิ่มเติม

1. Biblical theology คือ การศึกษาพระคัมภีร์จากภาพรวมทั้งหมด เป็นองค์ความรู้ที่อธิบายพระคัมภีร์ในฐานะที่เป็นเรื่องราวเพียงเรื่องเดียว ศาสนศาสตร์พระคัมภีร์แสดงให้เห็นถึงการที่แผนการแห่งความรอดของพระเจ้าค่อยๆ ได้รับการเปิดเผยตลอดทั้งประวัติศาสตร์ -ผู้แปล

2. สามารถศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวอย่างและหลักการที่ขับเคลื่อนโปรแกรมนี้ได้จากเว็บไซต์ของโครงการ World Weavers : <http://www.worldweavers.com/cambodia-spiritual-adventure> and <http://www.worldweavers.com/about-us>.

3. คือคริสตจักรที่เน้นการมีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเยซู การสั่งสอนข่าวประเสริฐแห่งพระเยซูคริสต์ ประสบการณ์การเปลี่ยนความเชื่อส่วนตัว ให้พระคัมภีร์เป็นเสาหลักของความเชื่อ เน้นที่ความเป็นศูนย์กลางของไม้กางเขน มีความกระตือรือร้นในการประกาศมีส่วนร่วมในการเมือง เป็นต้น - ผู้แปล

4. ผู้นำคริสตจักรแห่งอังกฤษหรือ Church of England

5. Rice Christian หมายถึงคนที่เปลี่ยนมานับถือคริสตศาสนา มารับพิธีบัพติศมาไม่ใช่เพราะการกลับใจเชื่อส่วนตัว แต่เพราะความต้องการที่จะได้อาหาร บริการในทางการแพทย์ เงินทุน การศึกษา หรือความช่วยเหลืออื่นๆ - ผู้แปล

6. เป็นการฟื้นฟูที่เกิดขึ้นท่ามกลางนิกายโปรเตสแตนต์ในต้นศตวรรษที่ 19 ณ ประเทศสหรัฐอเมริกาที่ทำให้เกิดการเผยแพร่ศาสนาผ่านทาง การฟื้นฟูและการสอนอันเรียบง่าย สิ่งนี้จุดประกายให้เกิดความเคลื่อนไหวมากมายของกลุ่มรีฟอร์มขึ้น การฟื้นฟูทำให้เกิดวิทยาลัย สถาบันพระคริสตธรรม และองค์กรมิชชันมากมาย และส่งผลต่อบรรยากาศความเชื่อในสหรัฐอเมริกา คนธรรมดาได้รับการหนุนใจให้มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระเจ้า - ผู้แปล

7. Fanny Crosby, เพลง “สรรเสริญแด่พระเจ้า”, ค.ศ. 1875 (ผู้แปลได้แปลเนื้อร้องใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อตามเพลงในภาษาต้นฉบับ)

8. Bruce Waltke, *The Book of Proverbs: บทที่ 1–15*, New International Commentary on the Old Testament (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2004), 211.

9. คือ ประโยคที่ประกอบไปด้วยคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เดียวกัน หากเป็นประเภทคำชนิดใดก็ต้องเป็นชนิดเดียวกันโดยมีคำสันธานเป็นตัวเชื่อม - ผู้แปล

10. Charles Wesley, “And Can It Be That I Should Gain,” 1738.

11. รื้อธรรมเนียมบัญญัตินิยม (Legalism) หมายถึง การพึ่งพาธรรมเนียมบัญญัติเพื่อให้ได้รับความรอดหรือการยอมรับจากพระเจ้า - ผู้แปล

12. Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, rev. ed. (New York: MacMillan, 1963), 99.

13. คือความเชื่อที่บอกว่าเราจะรอดก็โดยการมีศีลธรรมที่ดี - ผู้แปล

14. Decisionism เป็นหลักคำสอนที่บอกว่าคนจะรอดโดยวิธีการรับเชื่อ คือโดยการยกมือขึ้น เดินออกมาข้างหน้าธรรมาสก์ อธิษฐานรับเชื่อ ปฏิญาณต่อหน้าทุกคน หรือถือว่าการกระทำภายนอกใดๆ ของมนุษย์เท่าเทียมกับ (หรือเป็นหลักฐานของ) การอัครจรรยแห่งการกลับใจเชื่อซึ่งเกิดขึ้นภายใน /แหล่งข้อมูลจาก <https://www.theopedia.com/decisionism>

15. Charles H. Spurgeon, “The Metropolitan Tabernacle Pulpit,” ใน *Spurgeon Sermon Collection*, Accordance electronic ed., 2 vols. (Altamonte Springs, FL: OakTree Software, 2012), ย่อหน้าที่ 62026.

16. Gordon T. Smith, *Transforming Conversion: Rethinking the Language and Contours of Christian Initiation* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2010), 148.

17. John Piper, “Hope in Eternal Purity,” *Desiring God* website, November 4, 2015, <http://www.desiringgod.org/interviews/hope-in-eternal-purity-aim-at-daily-purity>.

18. Oprah Winfrey, “The O Interview: Oprah Talks to Phil Donahue,” *O, The Oprah Magazine*, September 2002, 214.

19. Kevin DeYoung, *The Hole in Our Holiness: Filling the Gap between Gospel Passion and the Pursuit of Godliness* (Wheaton, IL: Crossway, 2012), 18.

20. Fundamentalism คือ แนวคิดที่ส่งเสริมการตีความพระคัมภีร์อย่างเข้มงวดและเป็นไปตามทุกตัวอักษรอย่างแท้จริง - ผู้แปล

21. Lloyd Wendt, Give the Lady What She Wants! The Story of Marshall Field & Company (New York: Rand McNally, 1952), 223.

22. คือการตลาดที่นำเอาวิถีชีวิตของกลุ่มเป้าหมายมาเป็นกลยุทธ์ในการตลาด (อ้างอิงจาก <http://marketingthai.blogspot.com/2010/11/lifestyle-marketing.html>)

23. Rick Warren, The Purpose Driven Church (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1995), 219.

24. คือการประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ที่พูดถึง
1. พระเจ้า พระผู้สร้างผู้มีสิทธิอำนาจที่จะตัดสินบาป 2. มนุษย์ ที่ปฏิเสธพระเจ้าและทำบาป และได้รับผลของบาป 3. พระคริสต์ ผู้เป็นพระเจ้าและมนุษย์อย่างสมบูรณ์ ผู้มาตายเพื่อคนของพระองค์ เป็นขึ้นจากตาย และทำให้คนบาปคืนดีกับพระเจ้า 4. การตอบสนอง เราต้องหันจากบาปและวางใจในพระเยซู เมื่อเราเชื่อในพระเยซูความบาปของเราจะได้รับการอภัยและความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบของพระองค์จะถูกนับเป็นของเรา - ผู้แปล

25. Quoted in David Wells, Above All Earthly Pow'rs: Christ in a Post-Modern World (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2005), 302.

26. Historical faith ให้การคาดเดาของมนุษย์เป็นเป้าหมายและเป็นจุดจบ เป็นการยอมรับข้อเท็จจริงในทางปัญญาเกี่ยวกับชีวิต การงาน

และความตายของพระเยซู กระนั้น สิ่งนี้ก็มาจากจิตใจมนุษย์และเป็น ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเท่านั้น แต่ก็ยังไม่ได้มีความเกี่ยวข้องใดๆ กับพระองค์ผู้คนที่ทำให้งานนี้เกิดขึ้น (แปลจาก <https://mattperman.com/2010/08/the-difference-between-historical-faith-and-saving-faith>)

27. คือคริสตจักรที่ถือว่าสมาชิกคริสตจักรท้องถิ่นมีสิทธิ์ที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับการนมัสการและคำสารภาพของคริสตจักรด้วยตัวเอง เลือกเจ้าหน้าที่และจัดการกับกิจการภายในด้วยตัวเองโดยปราศจากการรบกวนใดๆ จากภายนอก - ผู้แปล

28. Consumer Christianity หมายถึง คริสเตียนแบบที่ต้องการแต่รับเท่านั้นไม่ยอมรับใช้ รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง สนใจแต่ภาพลักษณ์ภายนอกของตัวเองและสิ่งที่จะได้จากการติดตามพระเยซู เป็นต้น - ผู้แปล

29. Eleazar Savage, *Manual of Church Discipline* (1863), in Mark E. Dever, ed., *Polity: Biblical Arguments on How to Conduct Church Life* (Washington, DC: Center for Church Reform, 2001), 487.

30. 1 โครินธ์ 16:13-14 แปลด้วยภาษาของนักเขียนเอง

31. Pragmatism คือการเน้นผลลัพธ์มากกว่าวิธีการ หากวิธี ในทางปฏิบัติไหนให้ผลลัพธ์ที่ต้องการวิธีนั้นก็ใช้ได้ไม่ว่าจะขัดกับหลัก คำสอนหรือไม่- ผู้แปล

32. John Owen, *Of the Mortification of Sin in Believers; the Necessity, Nature, and Means of it: with a Resolution of Sundry*

Cases of Conscience thereunto belonging, in The Works of John Owen, ed. William H. Goold, vol. 6 (Edinburgh: Banner of Truth Trust, 1967), 9.

33. Thomas R. Schreiner, *1, 2 Peter, Jude*, The New American Commentary, vol. 37 (Nashville, TN: Broadman & Holman, 2003), 124.

IX 9Marks

เสริมสร้างคริสตจักรให้เข้มแข็ง

คริสตจักรของคุณเข้มแข็งหรือไม่?

พันธกิจในนัมมาร์คเกิดขึ้นเพื่อเสริมสร้างผู้นำคริสตจักรด้วยวิสัยทัศน์ที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และทรัพยากรความรู้ที่ใช้ได้ในทางปฏิบัติ เพื่อสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้าต่อบรรดาประชาชาติผ่านทางคริสตจักรที่เข้มแข็ง

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ เราจึงต้องการช่วยให้คริสตจักรเติบโตขึ้นในสัญลักษณ์ 9 ประการของคริสตจักรที่เข้มแข็งซึ่งมักจะถูกมองข้าม อันได้แก่

1. การเทศนาแบบอรรถาธิบาย
2. หลักคำสอนแห่งข่าวประเสริฐ
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เรื่องการกลับใจเชื่อและการประกาศข่าวประเสริฐ
4. การเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
5. การลงวินัยคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
6. ภาระใจในเรื่องการสร้างสาวกและการเติบโตที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
7. การเป็นผู้นำคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
8. ความเข้าใจเรื่องการอธิษฐานที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
9. ความเข้าใจและแนวทางปฏิบัติสำหรับงานมิชชันที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

พันธกิจในนัมมาร์คเขียนบทความ หนังสือ บทวิเคราะห์หนังสือ และวารสารออนไลน์ เราจัดการประชุม บันทึกการสัมมนา และผลิตทรัพยากรความรู้ในรูปแบบอื่นๆ เพื่อเตรียมคริสตจักรให้พร้อมสำหรับการสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้า

เชิญเข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราเพื่อค้นหาเนื้อหาสาระต่างๆ ที่มีมากกว่า 40 ภาษาทั่วโลก และลงทะเบียนเพื่อรับวารสารออนไลน์ของเราฟรี ตรวจสอบรายการเว็บไซต์ที่เป็นภาษาอื่นทั้งหมดของเราได้ที่:

9marks.org/about/international-efforts

พันธกิจ

เกรซบรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมิชชั่นพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาให้อิสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนาเรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/tv/@gracebannasan)

instagram/gracebannasan

ความเข้าใจเรื่องการกลับใจเชื่อจะกำหนดทิศทางของพันธกิจอย่างไร?

วิธีในการดำเนินคริสตจักรบอกได้มากกว่าคริสตจักรแห่งนั้นเชื่อว่าผู้คนจะรอดได้อย่างไร เมื่อคริสตจักรรับเอาคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่องการกลับใจเชื่อจริงๆ พวกเขาจะเรียกร้องให้ผู้คนเดินเข้ามาสู่การกลับใจและเชื่อ ไม่ใช่การตัดสินใจเพียงครั้งเดียว จิตบาบด์ หรือวิถีชีวิตอันมีศีลธรรม

หนังสือเล่มๆ เล่มนี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อช่วยให้คริสตจักรเข้าใจอย่างถูกต้องว่าหลักคำสอนที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ควรสร้างความแตกต่างอย่างไรในการสอน การประกาศข่าวประเสริฐ การสร้างสาวก การเป็นสมาชิกคริสตจักร และในทุกๆ แง่มุมของชีวิตของคริสตจักรท้องถิ่น

"การกลับใจเชื่อเป็นสิ่งที่สำคัญและมักจะถูกเข้าใจผิด ลอว์เรนซ์ เข้าใจเรื่องนี้และได้อธิบายสิ่งที่พระคัมภีร์สอนไว้อย่างเรียบง่ายและไม่อาจปฏิเสธได้ หนังสือเล่มๆ เล่มนี้คือของขวัญที่ยิ่งใหญ่จริงๆ"

มาร์ค เดเวอร์ ศิษยาภิบาลคริสตจักรแคพพิทอลฮิลล์แบปติสต์ รัฐวอชิงตัน ดี.ซี.

และประธานองค์กรในนมาร์ค

"ทรัพยากรความรู้ในเรื่องการสร้างสาวกเล่มนี้มีครบทุกอย่าง ทั้งเรื่องความชัดเจนของการอภิบาล การเข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันอย่างตรงประเด็น ความกระชับในทางปฏิบัติ และความเชื่อตรงต่อพระคัมภีร์ แต่ละบรรทัดในทุกบทประกอบด้วยวัตถุดิบสำหรับการอภิปรายในประเด็นสำคัญๆ ถึงสิ่งที่พระวณะพูดเกี่ยวกับการประกาศข่าวประเสริฐ การกลับใจเชื่อ และคริสตจักร"

กลอเรีย เฟอร์แมน นักเขียนหนังสือ The Pastor's Wife; Missional Motherhood และ Alive in Him

"นี่เป็นการเรียกร้องให้สำรวจพระคัมภีร์ใหม่อีกครั้งเพื่อให้จะได้เห็นว่าการกลับใจเชื่อเป็นงานของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ สิ่งนี้ควรจะมีหลักฐานภายนอกที่ปรากฏชัดคือโดยวิธีที่สาวกที่แท้จริงจะใช้ชีวิตในการเชื่อฟังพระคริสต์ด้วยใจรัก ผมดีใจที่ได้เห็นหนังสือเล่มนี้ถูกตีพิมพ์ขึ้นในเวลานี้"

มิคา บูเนช ศิษยาภิบาลอาวูโส คริสตจักรอินเตอร์เนชั่นแนลแบปติสต์

กรุงซันโต โดมิงโก สาธารณรัฐโดมินิกัน

ไมเคิล ลอว์เรนซ์ (ปริญญาศาสนศึกษา มหาวชิราวุธวิทยาลัย) รับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลอาวูโสคริสตจักรอินตันแบปติสต์ เมืองพอร์ตแลนด์ รัฐออริกอน และท่านเป็นผู้เขียนหนังสือ Biblical Theology in the Life of the Church

"หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในชุดหนังสือ "การสร้างคริสตจักรที่เข้มแข็ง" ของ 9Marks

